

GALUBIN sUuriM PULU EI PÄÄSE HALITUKSEEN

Maahanmuuttovastaisten kielenkäytön parodiointi eräässä Facebook-ryhmässä

Pro gradu -tutkielma
Outi Pajukallio
Helsingin yliopisto
Suomalais-ugrilainen ja
pohjoismainen osasto
Helmikuu 2021

Tiedekunta – Fakultet – Faculty Humanistinen tiedekunta		Koulutusohjelma – Utbildningsprogram – Degree Programme Suomen kielen ja suomalais-ugrilaisten kielten ja kulttuurien maisteriohjelma	
Opintosuunta – Studieriktning – Study Track Suomen kieli			
Tekijä – Författare – Author Outi Pajukallio			
Työn nimi – Arbetets titel – Title GALUBIN sUuriM PULU EI PÄÄSE HALITUKSEEN. Maahanmuuttovastaisten kielenkäytön parodiointi eräässä Facebook-ryhmässä.			
Työn laji – Arbetets art – Level Pro gradu		Aika – Datum – Month and year Helmikuu 2021	Sivumäärä– Sidoantal – Number of pages 79 sivua
Tiivistelmä – Referat – Abstract <p>Tutkielma tarkastelee Facebook-parodiaa, jossa pilkan kohteena ovat maahanmuuttovastaiset ja heidän kielenkäyttönsä. Tavoitteena on selvittää, millaisia kielenpiirteitä parodiassa käytetään ja minkälaisina kielenkäyttäjinä maahanmuuttovastaiset niiden avulla representoidaan. Lisäksi tarkastellaan, minkälaisia diskursseja parodiassa kaiutetaan. Tutkielman teoreettisena viitekehiksenä on kriittinen diskurssintutkimus, mutta analyysissä hyödynnetään myös perinteistä tekstianalyysia. Aineistona on sata julkaisua maahanmuuttoon positiivisesti suhtautuvien humoristisesta Facebook-ryhmästä <i>Terrorismen ja sukkiens vastainen kansanliikeryhmä</i> vuodelta 2019.</p> <p>Luvussa 3 tarkastellaan parodian kielellistä ilmiä. Analyysi osoittaa, että maahanmuuttovastaiset representoidaan kielenkäyttäjinä, jotka eivät osaa kirjoitetun yleiskielen normeja eivätkä välitä niistä, vaan kirjoittavat tunteen vallassa. Kirjoitusvirheinä esitettyjä piirteitä, etenkin yhdyssanavirheitä ja lyöntivirheitä vaikuttavina piirteitä, käytetään paljon ja liioitellusti niin, että myös johdoksia ja muita sanoja on kirjoitettu erikseen morfeemirajojen kohdalta. Puhutun ja kirjoitetun kielen erottamisen vaikeus osoitetaan käyttämällä suomalaistettua fonotaksia sekä nasaaliassimilaatiota muistuttavaa ilmiötä, jossa sananloppuinen <i>n</i> kirjoitetaan <i>m</i>:nä. Paradiatyylin piirteet esiintyvät liioiteltuina niin, että ne eivät sellaisinaan voisi esiintyä verkkokielessä, mikä korostaa julkaisun ironista sävyä. Lisäksi typografinen äänensävy on voimakkaan affektinen ja huutava, sillä aineistossa käytetään runsaasti suuraakkosia, huutomerkkejä ja huutomerkkejä edustavia numeroita 1.</p> <p>Luvussa 4 osoitetaan, miten parodiassa hyödynnetään ironista diskurssien omimista. Toistuvien aiheiden kuten sukkiens, kaljan, katupartioiden ja median puolueellisuuden kautta kaiutetaan maahanmuuttovastaiseen diskurssiin kuuluvaa apokalyptista retoriikkaa sekä populistista ja arvokonservatiivista diskurssia. Tällä pyritään esittämään maahanmuuttovastaiset argumentit naurettavassa valossa, millä sekä vahvistetaan omaa kantaa että vastakkainasettelua maahanmuuttokeskustelun osapuolten välillä. Luvussa tarkastellaan myös parodiassa runsaasti esiintyvää metakielenkäyttöä, jossa esitetään kohteen olevan tietoinen ja ylpeä omasta tavastaan kirjoittaa.</p> <p>Tutkielmassa käy ilmi, että parodiassa kohde representoidaan hysteerisinä ja kouluttamattomina, mikä sopii aiempien tutkimusten tuloksiin siitä, millaista kuvaa maahanmuuttovastaisista rakennetaan maahanmuuttokeskustelussa. Kielenpiirteiden käytölle on nähtävissä malleja esimerkiksi Timo Soinin kielenkäytössä ja humoristisista ilmauksista <i>isäm maan puollustaja</i> ja <i>elämäm koulu</i>. Tutkielman tulokset ovat relevantteja verkkokielellä tutkimukselle yleisesti, sillä analyysissä käy ilmi, että aineiston piirteitä arvioidaan muissakin konteksteissa ärsyttäväksi tai huonoksi verkkokieleksi.</p>			
Avainsanat – Nyckelord – Keywords suomen kieli, parodia, ironia, kriittinen diskurssintutkimus, verkkokieli, maahanmuutto, typografinen äänensävy, interdiskursiivisuus, poliittinen huumori			
Säilytyspaikka – Förvaringställe – Where deposited Keskustakampuksen kirjasto; Muoto-opin arkisto			

Sisällys

1 JOHDANTO.....	1
1.1 Tutkimuskysymykset.....	3
1.2 Aineisto ja menetelmä	3
1.3 Tutkielman rakenne	7
2 TEOREETTINEN TAUSTA	8
2.1 Diskurssintutkimus	8
2.2 Maahanmuuttovastaisuus	13
2.2.1 Maahanmuuttovastainen diskurssi.....	13
2.2.2 Maahanmuuttokeskustelu verkossa	15
2.3 Verkkokieli ja Facebook.....	17
2.4 Parodia	20
3 PARODIATYYLIN KIELELLISET PIIRTEET	25
3.1 Typografinen äänensävy	26
3.1.1 Suuraakkoset.....	26
3.1.2 Peräkkäiset huutomerkkit tai välimerkittämyys	29
3.2 Puhekielisyys ja puheen imitointi.....	33
3.2.1 $N > m$ -nasaalimuutos	33
3.2.2 Suomalaisitettu fonotaksi	36
3.3 Kirjoitusvirheet	38
3.3.1 Väärät kirjaimet	39
3.3.2 Sanojen kirjoittaminen erikseen	40
3.4 Miksi näitä piirteitä käytetään?	41
4 PARODIAN INTERDISKURSIIVISUUS JA METAKIELENKÄYTTÖ	47
4.1 Diskurssien omiminen ja toistuvat aiheet.....	47
4.1.1 Sukat ja kalja	47
4.1.2 Katupartiointi.....	52
4.1.3 Populistinen diskurssi	53
4.1.4 Arvokonservatiivinen diskurssi	54

4.2 Metakielenkäyttö	55
5 LOPUKSI	62
5.1. Yhteenveto.....	65
5.2 Jatkotutkimus.....	67
LÄHTEET	69

1 Johdanto

Nykypäivän sosiaalinen maailma on yhä enemmän tekstivälitteinen (Barton & Lee 2013: 21, 27). Internet on kasvattanut merkitystään, minkä seurauksena ihmiset kirjoittavat enemmän kuin koskaan ja etenkin rennon ja vapaamuotoisen kirjoittamisen määrä on kasvanut (Piippo, Vaattovaara & Voutilainen 2016: 128; McCulloch 2019: 2). Myös keskustelu maailman asioista on siirtynyt isoksi osaksi verkkoon niin poliitikkojen kuin kansalaistenkin toimesta.

Jo jonkin aikaa suomalaisen poliittisen keskustelun yksi merkittäviä teemoja on ollut maahanmuutto. Se on puhututtanut paljon myös kansalaisia. Sisäministeriön vuoden 2017 kansalaisselvityksen mukaan kansalaiset kokevat maahanmuuttokeskustelun jakaneen suomalaiset kahteen niin kutsuttuun ääripäähän: maahanmuuttoa vastustaviin ja maahanmuuttoon positiivisesti suhtautuviin (Sisäministeriö 2017: 70–71). Jälkimmäisiin viitataan toisinaan äärioikeistolaisesta retoriikasta kummunneella nimityksellä *suvakki*, joka tarkoittaa liiankin suvaitsevaisena pidettyä ihmistä (KS s.v. *suvakki*). Kansalaisten ja julkisen keskustelun polarisoitumista pidetään ongelmallisena, ja jopa tasavallan presidentti Sauli Niinistö (2020) on puhunut uudenvuodenpuheessaan huolestuneesti keskustelukulttuurin muuttumisesta ja erimielisten jakolinjojen vahvistumisesta ”meihin” ja ”heihin”. Kansalaiset ovat lisäksi huolissaan siitä, että he leimautuvat äärimmäisenä pidetyn mielipiteen edustajaksi, ja maahanmuuttokeskusteluun osallistumisen ilmapiiriä pidetään epäkannustavana. Tunne siitä, ettei tule kuulluksi, lisää edelleen vastakkainasettelua maahanmuuttokeskustelussa. (Sisäministeriö 2017: 37–38, 45.)

Sosiaalisessa mediassa on vaikea välttyä kiivailta keskusteluilta, joita toisilleen tuntemattomat käyvät eri sivustojen ja alustojen kommenttiosastoilla maahanmuuttoteemoista. Jokin aikaa sitten huomioni kiinnittyi erityisesti yhteen Facebook-ryhmään, jossa lähestytään maahanmuuttokeskustelun teemoja huumorin keinoin. Ryhmä syntyi välittömänä seurauksena sille, kun erään maahanmuuttovastaisen ryhmän perustaja teki kirjoitusvirheen luodessaan ryhmää *Terrorismin ja suvakkien vastainen kansanliikeryhmä* ja kirjoittikin *suvakkien* sijaan *sukkien* (ks. esim. HS Nyt 23.8.2017). Kömmähdys innoitti maahanmuutosta toisin ajattelevia perustamaan ikään kuin vastaryhmän *Terrorismin ja sukkien vastainen kansanliikeryhmä*, jonka otsikossa kirjoitusvirhe pidettiin. Siellä *suvakkien* sijaan vastustetaan nimen mukaisesti *sukkia*. Ryhmän julkaisut muodostuvat alkuperäisen ryhmän ideologiaa pilkkaavista, ironisesti kirjoitetuista päivityksistä, joita kutsun tässä tutkielmassa parodiaksi.

Kielentutkijana huomioni kiinnittyi ryhmän julkaisuissa etenkin siihen, miten huumorissa nostetaan esiin pilkan kohteena olevien kielenkäyttö – jollain tavalla huonona tai vääränlaisena pidetty kielenkäyttö, jota ivallisesti imitoidaan. Perustetun Facebook-ryhmän tarkoitus näytti olevan tehdä parodiaa maahanmuuttovastaisten henkilöiden käyttämästä retoriikasta ja etenkin kirjoitustavasta verkossa. Halusin tutkia tarkemmin, millä kielellisillä keinoilla parodiaa rakennetaan ja miksi sen huumori näyttää huvittaneen laajalti: ryhmässä on noin 10 000 jäsentä¹ ja se on toiminut aktiivisena syksyn 2017 perustamisesta lähtien eli yli kolme vuotta. Parodia on tietenkin performanssia eikä suoraan todista kohteensa tosiasiallisista kielenkäyttötavoista tai edes tekijänsä todellisista ajatuksista kohteestaan. Ei kuitenkaan ole sattumanvaraista, että ryhmässä nostetaan tietynlainen kirjoitustyyli (tai paremminkin tietyn tasoinen kirjoitustaito) parodian keskiöön. Tämän vuoksi nostan tässä tutkimuksessa tarkempaan tarkasteluun sen, miksi tällainen parodia on olemassa sellaisena, kuin se ryhmässä esitetään.

Tutkimusaiheeni liittyy laajaan, ajankohtaiseen yhteiskunnalliseen ilmiöön, joka julkisessa keskustelussa puhututtaa ja huolestuttaa. Maahanmuuttoaiheisesta verkkokeskustelusta on tullut jopa niin räikeää, että uutissivustot ovat tästä syystä välillä sulkeneet kommenttiosioitaan (Lahti 2019: 25). Sosiaalinen media on mahdollistanut myös lisääntyneen maalittamisen, jossa joukkoistetusti häiritään henkilöä usein juuri tämän maahanmuuttoteemoihin liittyvien yhteyksiensä vuoksi (ks. esim. Yle 11.12.2019). Pyrin tällä tutkielmalla tekemään näkyväksi ilmiötä, joka nähdäkseni liittyy kansalaisten ongelmallisena pitämään julkiseen keskustelukulttuuriin ja maahanmuuttokeskustelun vastapuolten rakentumiseen (Sisäministeriö 2017: 45–46; Lahti 2019: 32–35), sillä tekemällä näkyväksi vallitsevaa keskustelukulttuuria ja käytänteitä on niitä ehkä mahdollista purkaa. Toisena tavoitteenani on tarkastella verkossa käytettävän kielen olemusta ja variaatiota. Parodisesta Facebook-ryhmästä keräämäni aineisto esittelee sitä, minkälaisia käsityksiä verkkokielen käyttäjillä on verkkokielen piirteistä.

¹ Viitattu 18.2.2021.

1.1 Tutkimuskysymykset

Tutkielmani on osa huumorintutkimuksen kenttää, jota lähestyn kielentutkijan näkökulmasta. Painotukseni on siis parodian kielellisessä asussa ja kieleen liittyvissä näkemyksissä, jotka hahmottuvat parodian taustalla. Pyrin selvittämään, minkälaista parodia on, seuraavien tutkimuskysymysten kautta:

- 1) Millaisista kielenpiirteistä koostuu parodiatyyli, jota aineistossa systemaattisesti käytetään?
- 2) Millaisina maahanmuuttovastaiset henkilöt parodiassa representoidaan?
- 3) Minkälaisia diskursseja parodiassa kaiutetaan?

Tarkastelen, minkälaisia kielellisiä piirteitä parodiatyyliä käytetään ja analysoin, miksi juuri tietyt piirteet on valittu parodioimaan pilkan kohteen eli maahanmuuttoa vastustavien kielenkäyttöä. Tarkastelen, millaisia asenteita ja mielikuvia käytettyjen kielellisten piirteiden taustalla on nähtävissä ja mikä yhteys maahanmuuttovastaisilla on näihin. Lisäksi tarkastelen, miten parodiassa luodaan yhteys sen kohteeseen kaiuttamalla erilaisia diskursseja ironisesti.

Näiden päätutkimuskysymysten lisäksi käsittelen parodiaa ilmiönä, joka on osa laajempaa yhteiskunnallista ilmapiiriä. Teen huomioita siitä, mitä parodialla tehdään ja millaisia seurauksia sillä voi olla. Lisäksi pidän esillä näkökulmaa siitä, miten parodia liittyy aiempaan tutkimukseen verkon maahanmuuttokeskustelusta.

1.2 Aineisto ja menetelmä

Tutkielmani aineisto on Facebook-ryhmästä nimeltään *Terrorismin ja sukkien vastainen kansanliikeryhmä*. Ryhmä perustettiin 22. elokuuta 2017, ja se sai niin nopeasti paljon jäseniä, että ryhmän synnystä uutisoitiin jopa mediassa. Perustamista seuraavana päivänä Helsingin Sanomien Nyt-toimitus kirjoitti aiheesta otsikolla ”Mies perusti terrorismia ja suvakkeja vastustavan kansanliikkeen, päätyi vahingossa vastustamaan sukkia – some täyttyi sukkakuvista” (HS Nyt 23.8.2017). Uusimaa-lehti otsikoi, että ”Terrorismin ja sukkien vastainen kansanliikeryhmä päihitti Rajat kiinni -ryhmän suosion vain parissa päivässä” (Uusimaa 27.8.2017). Suositussa yhteiskunnallisia teemoja käsittelevässä blogissaan Saku

Timonen kirjoitti, miten sukkiin vastustaminen ryhmässä tekee näkyväksi rasistisen kielenkäytön järjettömyyden ja naurettavuuden, kun ”tarvitsee vain puhua sukista siinä missä rasistit puhuvat turvapaikanhakijoista, maahanmuuttajista ja suvakeista” (Timonen 2017).

Ryhmän perustaminen osuu ajallisesti hetkeen, jolloin jo ennestään vilkas keskustelu maahanmuutosta yltyi, kun terroristijärjestö Isisiä kannattanut ulkomaalaistaustainen mies haavoitti puukolla lukuisia ihmisiä Turussa elokuussa 2017. Muutama päivä tapahtuman jälkeen perustettiin alkuperäinen maahanmuuttovastainen Facebook-ryhmä, jonka humoristisesta vastaryhmästä tuli hetkessä alkuperäistä suosituampi. (Ks. esim. HS Nyt 23.8.2017; HS 7.2.2018). Tällä hetkellä alkuperäisen ryhmän nimeä kantavassa ryhmässä *Terrorismin ja suvakkien vastainen kansanliike* on noin 700 jäsentä, kun taas vastaryhmässä *Terrorismin ja sukkiin vastaisessa kansanliikeryhmässä* on vajaa 10 000. Vastaryhmän jäsenten määrä on vuosien kuluessa jonkin verran laskenut huipustaan, eikä päivityksiä julkaista yhtä paljon kuin aluksi. Ryhmä on kuitenkin aktiivinen ja uusia julkaisuja tulee päivittäin useita.²

Terrorismin ja sukkiin vastainen kansanliikeryhmä on julkinen ja näkyvä ryhmä, eli kuka tahansa voi etsiä ryhmän ja nähdä sen julkaisut olematta jäsen ryhmässä³. Ryhmän säännöissä kuvataan ryhmää näin: ”Tämä on parodia-, satiiri- ja mustan huumorin ryhmä (en tarkoita kylläkään ihonväriä). Keskitymme siis vastustamaan terrorismia ja sukkiä. Voimme keskustella kalian riemuista sekä suruista avoimesti.” Ryhmä määrittelee siis itsensäkin huumoriryhmäksi. Parodian kohdetta ei eksplisiittisesti nimetä, mutta sen paikalle asettuu luontevasti alkuperäinen ryhmä ja sen edustama ideologia suvakkien vastustamisesta sekä laajemmin maahanmuuttovastaisuus. Ryhmän sisältö on selvästi suunnattu eräänlaiselle sisäryhmälle, jossa ollaan maahanmuuttoteemoista samanmielisiä.

Sen jälkeen kun alkuperäisen ryhmän nimeen oli jäänyt kirjoitusvirhe, luotiin myös uusi terrorismia ja suvakeja vastustava ryhmä, joka kantaa alkuperäiselle ryhmälle tarkoitettua nimeä *Terrorismin ja suvakkien vastainen kansanliike*. Tämä ryhmä on yksityinen eikä julkaisuja näe, ellei tule erikseen hyväksytyksi ryhmän jäseneksi. Ketä tahansa ryhmään ei hyväksytä, sillä ryhmän kuvauksessa lukee: ”Tätä ryhmää ei suvakit valtaa eikä täällä oteta

² Tammikuun 2021 aikana ryhmässä julkaistiin yhteensä 264 päivitystä. Jäsenmääriin ja julkaisutiheyteen viitattu 18.2.2021.

³ Viitattu 1.10.2020. Tämän jälkeen ryhmä on muuttanut asetuksensa yksityiseksi, ja vain sen jäsenet voivat nähdä, keitä ryhmässä on ja mitä jäsenet julkaisevat.

sukista kuvia! Ei oteta ryhmään niitä jotka on sukka ryhmässä!” Molempien ryhmien jäsenenä ei siis voi olla samanaikaisesti, ja vastakkainasettelu ryhmien jäsenten välillä on molempien osapuolten tiedossa.

Aineistoni koostuu sadasta Facebook-päivityksestä, jotka on julkaistu parodisessa vastaryhmässä *Terrorismin ja sukkienvastainen kansanliikeryhmä*. Julkaisuissa käytetään tunnistettavaa parodiatyyliä. Se on oletettavasti ajan myötä muodostunut ja kehittynyt tietynlaiseksi, kun julkaisuja on tullut ryhmään lisää. Julkaisujen tarkoituksena näyttää nimenomaan olevan tietyllä tavalla kirjoitettu ja rakennettu parodia, sillä muilla tavoin kirjoitettuja päivityksiä ei ryhmässä juurikaan ole. Myös kommentteissa käytetään usein tätä samaa parodiatyyliä, mutta keskityn tässä tutkielmassa kommenttien sijaan nimenomaan Facebook-päivityksiin. Suurimassa osassa aineiston julkaisuja on tekstin lisäksi jaettu uutinen tai kuva. Päivityksen tekstiä ei voi luontevasti erottaa julkaisun muista elementeistä, joita teksti usein kommentoi, joten huomioin nekin analyysissä.

Aineisto on kerätty vuodelta 2019 niin, että julkaisuja on joka kuukaudelta. Aineisto edustaa siis sitä, millaiseksi parodia on muodostunut reilun vuoden päästä ryhmän perustamisesta. Tärkein kriteeri aineiston keräämisessä on ollut se, että julkaisut ovat kaikki erinimisten käyttäjien eli oletettavasti eri kirjoittajien kirjoittamia. Tämä takaa sen, että aineiston näkemys parodiasta on jaettua eikä vain muutaman henkilön tuottamaa: ryhmän jäsenten kesken vallitsee siis jonkinlainen yhteysymmärrys siitä, millä keinoin parodiaa rakennetaan ja sitä kautta myös tunnistetaan.

Esitellessäni aineistoesimerkkejä käytän päivityksistä kuvankaappauksia, jotta julkaisujen tekstit näkyvät asetteluineen ja liitteineen sellaisina kuin ne näkyvät muille Facebook-käyttäjille. Keskityn analyysissäni päivitysten sisältöön enkä kirjoittajiin, jolloin sosiaalisen median aineisto voidaan rinnastaa julkistetuksi tiedoksi eikä tutkittavien erillistä suostumusta vaadita aineiston käytössä (Laaksonen 2018). Olen kuitenkin ottanut huomioon kirjoittajien yksityisyyden, ja siksi vaikka päivitykset ovat verkossa julkisesti kenen tahansa luettavissa, olen rajannut tai peittänyt esittelemistäni esimerkeistä pois nimet ja profiilikuvat, sillä kirjoittajat eivät välttämättä tiedosta kirjoittavansa julkisesti. Tällaisilla tiedoilla ei myöskään analyysin kannalta ole merkitystä.

Tutkimuksen ote on aineistolähtöinen, eli olen aloittanut tarkastelemalla julkaisuja ja kokoamalla niistä nousseita huomioita taulukkoon. Olen analysoinut päivityksiä ensin yksitellen ja listannut ylös toistuvia piirteitä, aiheita ja ilmiöitä. Tutkielman työvaiheet ovat noudattaneet hermeneuttista kehää, jossa tieto rakentuu osien ja kokonaisuuksien

tarkastelun kautta. Olen palannut useassa vaiheessa tarkentamaan analyysiani, kun tarkastelun kohteet ovat täsmentyneet tutkimuksen etenemisen myötä.

Menetelmänäni käytän pitkälti perinteistä tekstianalyysia. Olen analysoinut aineiston julkaisuja morfologisesta, leksikaalisesta, syntaktisesta, toiminnallisesta ja diskursiivisesta näkökulmasta. Käsittelen tässä tutkielmassa niitä ilmiöitä, jotka olen todennut aineistossani toistuvimmiksi ja näkyvimmiiksi. Aloitan käsittelemällä niin kutsuttuja mikrotason kielellisiä piirteitä, joilla luodaan tietynlainen kielellinen ilmiasu julkaisulle. Tämän jälkeen laajennan analyysia ja tarkastelen intertekstuaalisia piirteitä, joilla viitataan muihin teksteihin, konteksteihin ja diskursseihin. Tarkastelen aineistoni tekstejä osana niitä ympäröivää yhteiskuntaa hyödyntämällä kriittisen diskurssintutkimuksen metodologiaa sekä hieman retoriikan ja argumentaation tutkimuksen huomioita.

Varsinaista erillistä huumorintutkimuksen menetelmää ei ole olemassa, ja myös diskurssintutkimus kattaa monia menetelmiä sekä tieteenaloja (Lehti, Haapanen & Kääntä 2018: 5). Sovellan Fairclough'n (1992) kolmen tason diskurssianalyysimallia niin, että analyysiini kuuluu tutkittavan tekstin lingvistinen kuvaus, diskurssin tuottamisen ja tulkitsemisen käytänteiden analysointi sekä yhteiskunnallinen tarkastelu (Fairclough 1992: 73; ks. suomeksi Pietikäinen 2000a: 209).

Tutkimukseni on kvalitatiivista, mutta koostamani piirreanalyysitaulukon pohjalta olen tehnyt suuntaa antavia huomioita myös piirteiden yleisyydestä. Olen laskenut piirteitä sen mukaan, kuinka monessa julkaisussa tietty piirre esiintyy. Piirteet eivät välttämättä voi realisoitua jokaisen julkaisun tekstissä (esimerkiksi jos teksti ei sisällä yhdyssanoja, siinä ei voi olla yhdyssanavirheitä), ja toisaalta monesti sama piirre esiintyy monta kertaa yhden julkaisutekstin sisällä. Kvantitatiiviset huomiot liittyvätkin enemmän siihen, minkä piirteiden olen voinut todeta toistuvan suurimmassa osassa julkaisuja ja olevan parodiatyyllille tunnusomaisia.

Kriittiseen diskurssintutkimukseen liittyy myös tutkijan oman position reflektointi (Van Dijk 2001: 353). Olen valinnut tutkimusaiheeni sen vuoksi, että aineiston parodia on minulle tuttu ilmiö, sillä olen ollut *Terrorismin ja sukien vastainen kansanliikeryhmä* -Facebook-ryhmässä sen perustamisajoista lähtien. Olen nähnyt paljon ryhmässä julkaistavaa parodiaa, mutta tutkimusta aloittaessani minulle ei ollut selvää, miten ja miksi parodioiva tyyli rakentuu sellaiseksi, kuin se lukijalle näyttäytyy. En ole koskaan osallistunut parodian kirjoittamiseen, joten minulla on myös etäisyyttä aineistoon. Samalla aineiston tuttuus helpottaa parodian rakentumisen ja merkitysten purkamista, sillä jopa

päivitystekstien lukeminen voi paikoitellen olla hankalaa, jos ryhmän parodiseen kirjoitustapaan ei ole tottunut. Olen pyrkinyt neutraaliin otteeseen, ja tarkoitukseni on esitellä ilmiötä verkkokielen variaation sekä maahanmuuttoaiheisen verkkokeskustelun näkökulmasta ottamatta kantaa maahanmuuttokeskustelun sisältöihin.

1.3 Tutkielman rakenne

Aloitan esittelemällä tutkimuksen teoreettista viitekehystä. Tutkielmassa on diskurssianalyttinen näkökulma, jota esittelen aluksi luvussa 2. Käyn luvussa läpi myös muuta tutkimusaiheen kannalta olennaista teoriaa ja käsitteitä. Esittelen ensin maahanmuuttovastaisuutta, sitten verkossa käytettävää kieltä ja lopuksi parodian teoriaa.

Tutkielman varsinainen analyysi on jaettu kahteen päälukuun. Aloitan analysoimalla parodian kielellistä ilmiötä, mistä laajennan tarkastelemaan parodian muita merkitystä rakentavia keinoja. Luvussa 3 käsittelen, minkälaisia kielellisiä piirteitä aineiston parodiassa käytetään. Olen jakanut piirteet omiin alalukuihinsa, minkä jälkeen koostan piirteet yhteen ja tarkastelen, miksi juuri näitä piirteitä käytetään parodiassa. Analyysiluvussa 4 käsittelen lyhyesti parodian interdiskursiivisuutta. Lisäksi otan tarkempaan tarkasteluun metakielenkäytön, jota esiintyy parodiassa jonkin verran.

Loppuluvussa 5 pohdin, mikä yhteiskunnallinen rooli parodialla on maahanmuuttokeskustelussa ja esittelen tuloksiani ja jatkotutkimusaiheita. Tutkielman lopuksi muodostuu kokonaiskuva siitä, minkälaista aineistoni parodia on verkkokielen ilmiönä ja poliittisena toimintana.

2 Teoreettinen tausta

Tässä luvussa esittelen tutkimukselleni olennaista aiempaa tutkimusta sekä teoriaa. Aloitan käsittelemällä tutkielman teoreettista viitekehystä, joka on diskurssintutkimus. Tämän jälkeen esittelen, mitä tarkoitan maahanmuuttovastaisella diskurssilla ja mitä verkossa käytävä maahanmuuttokeskustelu on aiempien tutkimusten perusteella. Aineistoni parodiset tekstit ovat Facebook-päivityksiä, minkä vuoksi käsittelen lyhyesti verkkokielen ominaisuuksia ja periaatteita sekä Facebookia vuorovaikutusalustana. Lopuksi esittelen, miksi määrittelen aineistoni julkaisut nimenomaan parodiaksi ja miten parodia eroaa lähikäsitteistään kuten ironiasta. Samassa luvussa esittelen parodisen merkityksen rakentumisen periaatteita ja sitä, mitä parodian intertekstuaalisuudella tarkoitetaan.

2.1 Diskurssintutkimus

Tutkielman teoreettinen pohja on diskurssintutkimuksessa, jonka avulla voidaan tutkia, miten kielenkäytön valinnat ja vaihtelu risteävät sosiaalisten ja poliittisten prosessien kanssa. Diskurssintutkimus on monitieteinen ala, jossa kielenkäyttö nähdään sosiaalisena toimintana ja todellisuutta rakentavana resurssina. Koska diskurssintutkimus on luonteeltaan monitieteistä, tutkimuksissa on tyypillistä hyödyntää eri alojen näkökulmia. (Pietikäinen & Mäntynen 2019: 10, 26–27, 34; Pietikäinen 2000a: 191–193.) Tämän tutkimuksen lähtökohta on kielitieteellinen, joten analyysi lähtee kielenkäytöstä. Ammennan lisäksi tietoa myös yhteiskuntatieteistä, jotta voin tehdä huomioita yhteiskunnallisista ja sosiaalisista ilmiöistä ja suhteista, jotka vaikuttavat aineistoni kielenkäyttöön.

Diskurssintutkimus nojaa laajempaan teoreettiseen viitekehykseen nimeltään sosiaalinen konstruktionismi, jossa ajatellaan merkitysten rakentuvan sosiaalisesti (Pietikäinen & Mäntynen 2019: 21). Kielenkäyttö ei vain kuvaa vaan myös merkityksellistää maailmaa eli järjestää, rakentaa, uusintaa ja muuntaa sosiaalista todellisuutta, jossa elämme (Jokinen, Juhila & Suoninen 2016: 26). Diskurssintutkimuksen tehtävänä on tarkastella, miten tämä merkityksellistäminen tapahtuu, millä ehdoilla ja millaisin seurauksin. Samalla kun kielen avulla luodaan sosiaalista todellisuutta, luo sosiaalinen todellisuus kielenkäyttöä ja vaikuttaa siihen, miten kieltä käytetään. (Pietikäinen & Mäntynen 2019: 15–16; Fairclough & Wodak 1997: 258) Diskurssintutkimuksessa ei tarkastella kieltä abstraktina käyttöyhteyksistään irrotettuna järjestelmänä, vaan tutkimus nojaa systeemis-funktionaaliseen

kieliteoriaan (ks. esim. Halliday 1978) ja painottaa sitä, että kielenkäyttö on aina tilanteista eli vaihtelee ajan, paikan ja tavoitteen mukaan. Siihen, miten kieltä missäkin hetkessä käytetään, liittyvät paitsi sosiaalinen tilanne myös menneen ja tulevan ajan poliittiset ja kulttuuriset prosessit. (Pietikäinen 2000a: 198; Luukka 2000a: 136–138; Pietikäinen & Mäntynen 2019: 15, 19–20, 37–38).

Koska kielenkäyttö on aina tilanteista, on olennaista, että tarkastelen aineistoani suhteessa sen eritasoisiin konteksteihin. Tutkimusaineistoni laaja yhteiskunnallinen konteksti on Suomen maahanmuuttopoliittinen keskustelu ja yhteisöllinen konteksti Facebook-ryhmä *Terrorismin ja sukkienvastainen kansanliikeryhmä*. Julkaisut on kirjoitettu ensisijaisesti toisille ryhmän jäsenille, jotka ovat poliittisesti samanmielisiä keskenään ja jotka muodostavat sekä parodian tuottajan että yleisön, eli eräänlaisen sisäryhmän. Lisäksi kielenkäyttöön vaikuttavat digitaalinen konteksti ja sosiaalisen median alusta Facebook, jossa aineiston päivitykset on julkaistu.

Hahmotan aineiston päivityksiä myös tilannekontekstin avulla. Sen yksi kolmesta puolesta on kielen ilmenemismuoto. Kaksi muuta ovat ala, jolla tarkoitetaan toimintaa (esim. vitsailu) ja tekstin aiheisisältöä (maahanmuuttopolitiikka), sekä osallistujaroolit, jotka ovat tilanteen kannalta olennaisia sosiaalisia ja kielellisiä rooleja. Kaikki nämä puolet on hahmoteltavissa myös aineistoni parodialle. Tämän tutkimuksen ensimmäinen analyysiosa keskittyy kuitenkin nimenomaan kielen ilmenemismuotoon eli siihen, miten kieli reaalistuu tekstuaalisissa valinnoissa. (Halliday 1978: 142–145; Shore 2012: 135, 149.) Toisin sanoen tarkastelen sitä, miten parodinen teksti on kirjoitettu.

Diskurssintutkimuksessa kielenkäyttö nähdään käytännössä koostuvan joukosta resursseja, joita kielenkäyttäjä valitsee tilanteen mukaan. Näitä ovat esimerkiksi erilaiset sanavalinnat, ilmaukset ja tyylit. Resurssien käyttöön liittyy paljon käyttökontekstiin kuuluvia normeja ja rajoituksia, joiden taustalla ovat esimerkiksi konventiot, institutionaaliset rutiinit, arvot tai muut kielenkäyttäjät. Kielenkäyttöä rajaavat lisäksi yksilön mieltymykset sekä taidot. Omat taitomme voivat konkreettisesti rajoittaa mahdollisuuksiamme toimia, kun resurssimme riittävät vain tietynlaisiin valintoihin. (Pietikäinen & Mäntynen 2019: 22, 25.)

Sen lisäksi, että kielenkäyttäjä tekee kielellisiä valintoja käyttämällä tietynlaista sanastoa ja rakenteita, tehdään valintoja myös sosiaalisten ja diskursiivisten merkitysjärjestelmien tasolla eli valitsemme, millaisena kuvaamme jotakin tapahtumaa tai ilmiötä (Pietikäinen & Mäntynen 2019: 23). Kielenkäyttö ei koskaan ole täysin objektiivista vaan se on yhteydessä kielenkäyttäjän sekä laajemman yhteisön arvostuksiin ja konventioihin

(Kalliokoski 1996: 13–14). Samasta ideologiasta voi puhua esimerkiksi *maahanmuuttokriittisyytenä* tai *maahanmuuttovastaisuutena*. Sanat rakentavat merkitystä hieman eri tavoin ja luovat siten myös erilaista kuvaa aiheesta. Sanaa *maahanmuuttokriittisyys* voidaan käyttää esimerkiksi siitä syystä, että se kuvaa nimenomaan kriittistä suhtautumista maahanmuuttoon, mikä ei suoraan tarkoita samaa kuin kielteinen tai torjuva suhtautuminen. Toisaalta sanaa voidaan arvostella siitä, että sillä vähätellään maahanmuuttovastaista puhetta ja toimintaa ja että sillä implikoidaan kaikkien muiden kuin maahanmuuttokriittisten suhtautuvan maahanmuuttoon täysin kritiikittä.

Tässä tutkielmassa olen tehnyt valinnan puhua nimenomaan *maahanmuuttovastaisuudesta* ja *maahanmuuttovastaisista henkilöistä*. Yleisterminä *maahanmuuttovastaisuus* kuvaa kattavasti ideologiaa, johon kuuluu maahanmuuttoa ja maahanmuuttajia vastustavia, kielteisiä ja kriittisiä asenteita ilman, että kritiikin ja vastustamisen välille tarvitsee tehdä rajanvetoa. Vältän myös tietoisesti termiä *maahanmuuttokriittisyys* siksi, että se ei kuvaa ilmiötä neutraalisti, vaan sanalla on konnotaatioita. Se on yleisesti käytössä juuri maahanmuuttoa vastustavien piireissä, minkä vuoksi pelkästään sanan *maahanmuuttokriittisyys* käyttäminen voi yhdistyä merkityksellistämisen tapaan, jossa maahanmuuttoon suhtaudutaan nimenomaan kielteisesti. Pyrin mahdollisimman neutraaliin lähestymistapaan käsitellessäni aineiston aiheisältöä eli maahanmuuttopolitiikkaa, minkä vuoksi käytän sanaa *maahanmuuttovastaisuus*, jolla ei ole samanlaisia konnotaatioita. Sana vaikuttaa tällä hetkellä myös käyttöalaltaan yleisemmältä. Useissa muissakin maahanmuuttoa käsittelevissä tutkimuksissa puhutaan *maahanmuuttovastaisuudesta* (ks. Herneaho 2018, Lahti 2019) ja *maahanmuuttokriittisyys*-sanaan otetaan etäisyyttä kirjoittamalla se lainausmerkeissä, koska sitä ei pidetä neutraalina (ks. Maasilta 2012: 11; Pyrhönen 2014). Samantyyppistä suhtautumista on aistittavissa median kielenkäytössä, sillä esimerkiksi Helsingin Sanomat ja Yle näyttävät lopettaneen *maahanmuuttokriittisyydestä* puhumisen ja siirtyneet vähitellen käyttämään termiä *maahanmuuttovastaisuus* (Tuusvuori 2017).

Koska maailmaa rakennetaan ja tuotetaan suurelta osalta kielen avulla, on kielenkäytöllä seurauksia ja valtaa. Kielelliset valinnat ovat mukana muokkaamassa tiedon ja uskomusten järjestelmiä sekä rakentamassa identiteettejä ja sosiaalisia suhteita. (Fairclough & Wodak 1997: 258–259; Pietikäinen & Mäntynen 2019: 14, 25–27.) Kriittiseksi diskurssintutkimukseksi kutsutaan diskurssintutkimuksen perinnettä, jossa ollaan kiinnostuneita siitä, miten kielen sosiaalinen käyttö ja valtasuhteet ovat kietoutuneet yhteen

(Pietikäinen 2000a: 195). Tarkastelussa on se, miten kielenkäytöllä luodaan, toisinnetaan tai vastustetaan sosiaalista valtaa ja epätasa-arvoa sosiaalisessa sekä poliittisessa kontekstissa (Van Dijk 2001: 352; Fairclough 1992: 12; ks. suomeksi Pietikäinen 2000a: 191–214). Usein tutkimukset lähtevät liikkeelle jostakin yhteiskunnallisesta ongelmasta kuten epätasa-arvosta tai ulossulkemisesta ja tavoitteena on saada positiivista muutosta aikaan yhteiskunnassa (Solin 2012: 558; Fairclough & Wodak 1997: 258–259; Pietikäinen 2000a: 193). Tarkastelen aineistoani kilpailevien poliittisten ideologioiden sekä ryhmien erilaisten kielellisten resurssien perspektiivistä, minkä vuoksi asetan tutkimukseni kriittisen diskurssintutkimuksen alaan. Tähän sopii myös se, että tutkimukseni on motivoitunut jännitteestä, joka syntyy kielenkäytön mahdollisista sosiaalisista vaikutuksista.

Maahanmuuton representaatioita ja diskursseja on tutkittu kriittisen diskurssintutkimuksen alalla paljon. Tällaista tutkimusta on tehnyt tunnetuksi etenkin Ruth Wodak ja Teun A. Van Dijk (esim. Wodak 1993; Reisigl & Wodak 2001; Van Dijk 1992, 2000, 2016). Suomessa vastaavia aiheita on tutkittu kriittisesti muun muassa sanomalehdistä (Pietikäinen 2000b; Blomqvist 1992, 1995), vaalimateriaaleista (Herneaho 2018) ja kansalaisten verkkokeskusteluista (Lahti 2019). Kiema (2016) on tarkastellut uutisdiskurssin representaatiota perussuomalaisista, jotka esitetään nimenomaan maahanmuuttovastaisina.

Kriittisessä diskurssintutkimuksessa ei ole yhtenäistä teoriaa tai metodeja, vaan kyseessä on tietynlainen näkökulma (Solin 2012: 558; Pietikäinen 2000a: 196). Analyysissa voidaan hyödyntää monenlaisia käsitteitä. Seuraavaksi esittelen tämän tutkimuksen kannalta olennaiset käsitteet: diskurssi, representaatio, identiteetti ja interdiskursiivisuus.

Diskurssintutkimuksen yksi olennaisin käsite, *diskurssi*, voidaan määritellä monin tavoin⁴. Yksi tyypillinen tapa on jakaa se kahteen eri tarkoitteeseen: Yksikkömuotoinen *diskurssi* viittaa kielenkäyttöön sosiaalisena toimintana, joka on diskurssintutkimuksen teoreettinen lähtökohta. Monikkomuotoinen *diskurssit* puolestaan viittaa jonkin tietyn yhteisön jakamaan kiteytyneeseen tapaan käyttää kieltä (esim. poliittinen diskurssi). Tässä tutkimuksessa puhun diskursseista tarkoittaessani kiteytyneitä, tietystä näkökulmasta rakennettuja merkityksellistämisen käytänteitä, jotka myös muokkaavat järjestelmällisesti puhunnan kohdettaan. (Pietikäinen & Mäntynen 2019: 34–36, 71;

⁴ Diskurssi-käsitteen eri merkityksistä ks. esim. Heikkinen 2012, Solin 2001: 30–31 ja Pietikäinen ja Mäntynen 2019: 27–37.

Johnstone 2008: 3.) Samasta aiheesta voidaan puhua eri diskursseilla, ja kaikkiin diskursseihin liittyy kullekin ominaisia kielellisiä piirteitä. Esimerkiksi maahanmuutosta voidaan puhua vaikkapa talouden, turvallisuuden tai ihmisoikeuksien diskurssien kautta. Vaikka diskurssit materiaalistuvat kielenkäytössä ja niillä on kielellinen asu, ovat ne yhtä lailla osa sosiaalisia ja yhteiskunnallisia käytänteitä. Eri diskurssien välillä käydään kamppailua siitä, mikä niistä saa eniten määrittelyvaltaa ja mikä on ”totuus” esimerkiksi maahanmuutosta. (Pietikäinen & Mäntynen 2019: 71–72, Jokinen ym. 2016: 25, 31–35.)

Yksi tutkielmani tavoitteista on tarkastella, millainen kuva parodiassa luodaan maahanmuuttovastaisista henkilöistä kielenkäyttäjinä. Tässä hyödynnän *representaation* käsitettä. Representaatiolla eli kirjaimellisesti uudelleen esittämällä tarkoitetaan prosessia, jossa kielen merkityksellistämisen käytänteiden kautta rakennetaan tiettyä kuvaa esimerkiksi tietystä ihmisjoukosta (Hall 1997: 28, 61–63). Se on keskeinen käsite tutkittaessa diskurssien valtaa, sillä representoiminen on toimintaa, jolla on ehtoja ja seurauksia, ja se vaikuttaa ihmisten asemiin ja vallan jakautumiseen (Pietikäinen & Mäntynen 2019: 78–79). Representaatiolla on siis vaikutusta sosiaalisesti ja yhteiskunnallisesti, minkä vuoksi olen kiinnostunut tutkimaan parodiassa diskursiivisesti muodostuvaa representaatiota. Koska aineistossa luotu representaatio liittyy olennaisesti kohteeseen kielenkäyttäjinä, sitä on mielekästä tarkastella myös kielitieteellisestä näkökulmasta.

Diskurssintutkimuksessa identiteettien nähdään rakentuvan kielen ja muiden semanttisten resurssien käytössä, jolloin diskursseilla ajatellaan olevan kyky rakentaa identiteettejä ja kategorioita. Kielen ja identiteetin suhde on läheinen, ja kielen ajatellaankin usein olevan identiteetin tulkki ja kannattelijä. (Pietikäinen & Mäntynen 2019: 89–90.) Siispä diskurssianalyysi on hyödyllistä myös silloin, kun tutkitaan identiteettejä ja sosiaalista samastumista (Johnstone 2008: 7). Identiteetti on tässä tutkielmassa olennainen käsite, sillä maahanmuuttokeskustelussa hahmotetaan olevan kaksi vastakkaista ja toisensa poissulkevaa poliittista kantaa, joita voi kutsua identiteeteiksi. Eri identiteetit asettuvat parodian tuottajaksi ja parodian kohteeksi. Yhtenä kiinnostuksen kohteena tutkielmassa on se, miten parodian avulla toiseen identiteettiin yhdistetään tiettyjä diskursseja ja diskursiivisia käytänteitä ja rakennetaan sille ominaisena pidettyä kielenkäyttöä. Tutkin tätä identiteetin ja kielen yhteyttä tarkastelemalla aineistoani representaation käsitteen avulla.

Intertekstuaalisuus on termi, jolla kuvataan tilanteisen kielenkäytön suhdetta muihin aiempiin kielenkäyttötilanteisiin (Pietikäinen & Mäntynen 2019: 179). Julia Kristevan (1993: 21–24) [1967] kehittämän käsitteen taustalla on Bahtinin (1991) [1963] esittelemä

ajatus kielen dialogisuudesta eli siitä, että mikään teksti ei synny tyhjiössä, vaan kantaa väistämättä jälkiä muista teksteistä. Intertekstuaalisuudella tarkoitetaan siis tekstin suhdetta muihin teksteihin. Käsite on olennainen tarkastellessani parodiaa, koska kaikki parodia on väistämättä intertekstuaalista, sillä se viittaa johonkin kohteeseen (Vásquez 2016). Eli kun tarkastelen parodian yhteyttä kohteeseensa, teen väistämättä huomioita tekstin intertekstuaalisuudesta.

Intertekstuaalisuus voidaan nähdä tekstien perustavanlaatuisena ominaisuutena. Se voi olla avointa ja näkyvää esimerkiksi silloin, kun tekstissä on sitaatti, joka on merkitty eksplisiittisesti lainausmerkein. Parodiassa vieras ääni ei ole eksplisiittisesti merkitty eikä kyse ole yksittäisten tekstien kosketuskohdista, vaan niin kutsutusta perustavasta intertekstuaalisuudesta, jossa tekstissä hyödynnetään toisten tekstilajien tai diskurssien tyypillisiä piirteitä. Tätä kutsutaan yleisemmin interdiskursiivisuudeksi. (Fairclough 1992: 103–104, 117–118; Heikkinen, Lauerma & Tiililä 2012: 108; Ivanič 1998: 47–49, Kalliokoski 2005: 249.) Hyödynnän interdiskursiivisuuden käsitettä analyysini toisessa osassa, kun esittelen, millaisia diskursseja parodiassa kaiutetaan.

2.2 Maahanmuuttovastaisuus

Koska parodia on ilmiönä aina vahvasti konteksti- ja diskurssiriippuvaista (Hutcheon 2000: xiv), esittelen seuraavaksi poliittisia diskursseja ja kontekstia, joiden ilmapiirissä aineiston parodia on syntynyt. Aloitan esittelemällä aiemman tutkimuksen avulla, minkälaisia diskursseja maahanmuuttovastaisessa ideologiassa käytetään maahanmuutosta puhuttaessa. Tätä kautta esittelen, millaiseksi voidaan käsittää diskurssi, jonka olen nimennyt maahanmuuttovastaiseksi diskurssiksi. Tämän jälkeen esittelen kansalaisten verkossa käymän maahanmuuttokeskustelun luonnetta.

2.2.1 Maahanmuuttovastainen diskurssi

Maahanmuutosta voidaan puhua eri näkökulmista ja eri tavoin. Tutkimusaineistoni intertekstuaalisen ja interdiskursiivisen luonteen kannalta on olennaista hahmottaa, minkälaista on maahanmuuttovastainen diskurssi, jota aineistossani kaiutetaan. Käsitteen maahanmuuttovastainen diskurssi avulla voidaan hahmottaa, minkälaisia kiteytyneitä merkityksellistämisen käytänteitä maahanmuuttovastaisessa kielenkäytössä käytetään.

Hahmotan kuvaa maahanmuuttovastaisesta diskurssista tarkastelemalla aiempaa tutkimusta maahanmuuttovastaisen politiikan ja verkkokeskustelun diskursseista sekä retoriikasta.

Hahmottelen maahanmuuttovastaisen diskurssin piirteitä etenkin Perussuomalaiset-puolueen käyttämien diskurssien kautta. Perussuomalaiset on profiloitunut Suomen puoluekentän muita puolueita selvästi maahanmuuttovastaisemmaksi, ja puolue on antanut jonkinlaiset julkiset kasvot maahanmuuttovastaiselle ideologialle (Borg 2012: 246). Perussuomalaisten käyttämillä diskursseilla on ollut vaikutusta myös kansalaisten käymään keskusteluun maahanmuutosta (Lahti 2019: 16–17; Haara 2012: 55). Puolue nousee esiin myös tämän tutkielman aineistossa, ja siihen viitataan suoraan esimerkiksi jakamalla uutisia perussuomalaisista politiikoista.

Irina Herneaho (2018) on tutkinut eri puolueiden vuoden 2015 vaalimateriaaleja ja todennut perussuomalaisten käyttävän diskursseja, joissa maahanmuutto nähdään ennen kaikkea uhkana. Maahanmuuttoa käsitellään kaikkien puolueiden ohjelmissa talousdiskurssin näkökulmasta, mutta kaksi diskurssia, joissa maahanmuutto representoidaan yksinomaan ei-toivotuksi ilmiöksi, ovat leimallisesti juuri perussuomalaisten käyttämät nationalistinen diskurssi ja turvallisuusdiskurssi. Nationalistisessa diskurssissa Suomi näyttäytyy yhteiskuntana, jonka yhtenäisyyttä, kulttuuria ja arvoja uhkaa maahanmuutto. Siinä uhka on symbolinen, kun taas turvallisuusdiskurssissa uhka käsitetään konkreettisemmin esimerkiksi rikollisuutena tai terrorismina. (Herneaho 2018: 204–212.) Maahanmuuttovastaiseen diskurssiin kuuluvat siis vahvasti erilaiset uhkakuvat. Nationalistisella diskurssilla on lisäksi yhteys arvokonservatiivisuuteen, mikä kuvaa perussuomalaisia ja heidän kannattajiaan. Sen lisäksi, että puolueen pitkäaikainen puheenjohtaja Timo Soini (2011) on kuvaillut äänestäjiään arvokonservatiiveiksi ja vanhanaikaisiksi, puolueen äänestäjät tutkitusti kannattavat niin kutsuttuja perinteisiä arvoja (Westinen ym. 2016: 279–283).

Maahanmuuttovastaista diskurssia ei voi käsitellä mainitsematta populismin retoriikkaa, sillä populismiin yhdistyy usein maahanmuuton vastustaminen (Palonen & Saresma 2017: 14; Wodak 2015: 3–4). Samoin perussuomalaiset kuvataan mediassa paitsi maahanmuuttokielteisenä myös oikeistopopulistisena (Kiema 2016: 85–99), ja perussuomalaiset onkin yhdistetty sekä politiikan tutkimuksessa että puolueen omasta toimesta populistipuolueisiin (Palonen & Saresma 2017: 14–15; Soini 2010). Populismille on tyypillistä vastakkainasettelu, jossa todellista kansaa vastaan ovat eliitin niin kutsutut rötösherrat (Tilli 2017: 133). Oikeistopopulistisessa retoriikassa myös maahanmuuttovastaisuus yhdistyy eliitin vastustamiseen: yhteiskunnallisten eliittien, kuten

poliitikkojen, median ja tutkijoiden, ajatellaan kannattavan maahanmuuttoa omien etujensa vuoksi ja kansan kustannuksella (Niemi & Houni 2018: 11–12). Toimittajien ajatellaan käsittelevän maahanmuuttoa puolueellisesti ja poliittista korrektiutta palvelleen, jolloin valtamediassa ei näy kansan enemmistön todellinen mielipide, jonka uskotaan olevan maahanmuuttovastainen (Haara 2012: 75–77). Populistinen diskurssi voi siis kaiuttaa samalla maahanmuuttovastaista diskurssia.

Maahanmuuttovastainen ja populistinen retoriikka, joka Suomen poliittisessa kontekstissa liitetään erityisesti perussuomalaisiin, on vaikuttanut myös kansalaiskeskusteluun. Emmi Lahden (2019) väitöskirjassa maahanmuuttoaiheisesta verkkokeskustelusta todetaan, että perussuomalaisilta tuttuja argumentteja ja nimeämisen keinoja käytetään myös verkkokeskustelussa (ks. myös Haara 2012: 55). Lahden (2019) aineisto on suurimmalta osin maahanmuuttoa vastustavaa, joten tutkimustuloksista saa kuvan siitä, millaista maahanmuuttovastainen diskurssi verkon keskustelupalstoilla on. Erilaisten maahanmuuttajaryhmien lisäksi toistuvasti puhutaan muun muassa suomalaisista kansana, poliitikoista, päättäjistä, Suomen valtiosta sekä mediasta. Mediasta ja toimittajista rakennetaan kuvaa vääristelevinä, pimittävinä ja mielipiteitä rajoittavana tahona. Toistuvimmat teemat ovat vaara, uhka, raha sekä erilaisuus, ja kriisitarinoita maahanmuuttajista ja heihin liitetystä ongelmista ja uhista kierrätetään laajalti. Yksi keskeinen piirre on, että tulevaisuudesta maalaillaan ennustuksia, erilaisia uhkakuvia ja dystopioita, jotka esitetään väistämättöminä, ellei maahanmuuttoa rajoiteta nykyistä enemmän. (Lahti 2019: 16–17, 100, 120, 147, 225–227.)

Kokonaisuudessaan maahanmuuttovastaista diskurssia kuvaavat siis muun muassa erilaiset uhkadiskurssit. Lisäksi siihen liittyy arvokonservatiivinen diskurssi sekä populistinen diskurssi, johon kuuluu kiinteänä osana muun muassa median puolueettomuuden kritisointi. Tällaiset diskurssit voivat yksin tai yhdessä kaiuttaa maahanmuuttovastaista diskurssia. Hyödynnän tässä luvussa hahmottelemaani maahanmuuttovastaisen diskurssin käsitettä tarkastellessani aineistoni interdiskursiivisuutta luvussa 4.1.

2.2.2 Maahanmuuttokeskustelu verkossa

Puhetta maahanmuutosta on tarkasteltu median ja politiikan teksteissä, mutta verkkokeskustelua maahanmuutosta on tutkittu vähemmän (Lahti 2019: 3; ks. esim. Lahti 2019; Haara 2012; Nikunen 2010; Määttä, Suomalainen & Tuomarila 2020). Verkossa keskustelua käydään kuitenkin kiivaasti ja jopa pahansuovasti. Tutkimukset ovat osoittaneet

verkkovihan lisääntyneen ja muuttuneen vuoden 2015 jälkeen entistä poliittisemmaksi ja koskevan etenkin politiikkaa, etnisyyttä, terrorismia ja uskontoa (Kaakinen & Oksanen 2018: 162).

Verkon keskustelufoorumeille tyypilliseen tapaan maahanmuuttokeskustelussa mielipiteet polarisoituvat helposti (Lahti 2019: 15). Samalla aiheeseen eri tavoin suhtautuvat jakautuvat enenevästi omiin rintamiinsa ja omille foorumeilleen muodostamaan sisä- ja ulkoryhmiä (mp.). Myös tämän tutkielman aineiston julkaisut on osoitettu tietyille sisäryhmälle, joka itse julkaisee ja lukee julkaisuja. Maahanmuuttoaiheisessa verkkokeskustelussa keskustelijat jakautuvat hyvinkin selkeästi kahteen vastakkaiseen ryhmään eikä välimuotoja tai eri näkökulmia arvioivia viestejä maahanmuutosta juurikaan näy (Lahti 2019: 32; Haara 2012: 61). Keskustelussa myös tyypillisesti leimataan, nimitellään ja pilkataan vastapuolta rakentavan keskustelun sijaan (Lahti 2019: 111).

Toisen osapuolen nimittely ja haukkuminen on yleistä molemmilla puolilla (Nikunen 2010: 16; Lahti 2019: 201). Maahanmuuton vastustajiksi rakentuvia nimetään muuan muassa *rasisteiksi*, *persuiksi* ja *natseiksi* ja puolustajia *suvakeiksi*, *vasureiksi* ja *vihervassareiksi* (Lahti 2019: 117, 225). *Suvakilla* tarkoitetaan ihmistä, joka suhtautuu eri kulttuureihin, uskontoihin ja etnisiin ryhmiin (liian) suvaitsevaisesti. Sana on kontaminaatio sanoista *suvaitsevainen* ja *vajakki*⁵. Se on lähtöisin maahanmuuttovastaisista piireistä, joissa suvakit nähdään tyypillisesti naiiveina vihervasemmistolaisina naisina, jotka myötävaikuttavat maahanmuuton esitettyihin negatiivisiin seurauksiin. *Suvakki* yleistyi sanana laajempaan käyttöön syksyllä 2015, ja Kielitoimiston sanakirjan mukaan se voi olla sävyltään halventava tai arkinen. (Inkinen 2017: 5–9, 15–16; KS s. v. *suvakki*.)

Maahanmuuttokeskustelussa vastapuolesta rakennetaan homogeenistä ulkoryhmää, jonka ajatukset ja mielipiteet esitetään tiedettyinä (Lahti 2019: 225). Kun maahanmuuton puolustajista puhutaan sukupuolittunein termein esimerkiksi *suvakkiämminä*, *-huorina* ja *kukkahattutäteinä*, rakentuvat maahanmuuttovastaiset keskustelussa sivistymättömiksi, ahdasmielisiksi ja yksinäisiksi reppanamiehiksi, joiden ajatellaan olevan kouluttamattomia, työttömiä ja syrjäytyneitä. Heidän tunnetilansa esitetään tiedettyinä ja

⁵ *Suvakki*-sanalla lienee englanninkielinen kontaminaatio *libtard*, jossa yhdistyvät sanat *liberal* 'liberaali, suvaitsevainen' ja *retard* 'jälkeenjäänyt' (Inkinen 2017: 6–7). Maahanmuuttoa vastustavalle henkilölle on olemassa vastaava nimitys *rajakki*, joka on kontaminaatio sanoista *rasisti* ja *vajakki*. Se ei kuitenkaan ole yhtä tunnettu tai laajasti käytössä kuin *suvakki*.

asenteet selitetään työttömyydellä sekä koulutuksen ja naisten puutteella. (Lahti 2019: 118–119; Nikunen 2010: 17–23; Inkinen 2017: 11–13.)

Lahti (2019) on lisäksi tarkastellut sitä, miten maahanmuuttokeskustelussa osoitetaan erimielisyyttä toisten keskustelijoiden kanssa ja minkälaisia argumentointistrategioita ja -keinoja keskustelussa käytetään. Monesti käytetään niin kutsuttua olkinukkeargumenttia, jossa vastapuoli pyritään esittämään tyhmänä ja lapsellisena ja kantoja yksinkertaistetaan ja vääristellään, jotta ne olisi helpompi kumota. Erimielisyyttä osoitetaan usein henkilön negatiivisella arvioinnilla, ja monenlaisia kyvykkyyttä arvioivia kommentteja esiintyy. Keskustelijoiden kielitaitoa kommentoivat tapaukset Lahti käsittelee erillisenä ryhmänä muun muassa siksi, että ne ansaitsevat hänen mielestään erityisestä huomiota. Tällaiset kommentit voivat arvioida pelkästään toisen kieli- tai kirjoitustaitoa sisällön kommentoimisen sijaan. Niiden tavoitteena on kiistää toisen status samanarvoisena keskustelijana. Toisiin keskustelijoihin liitetään myös muunlaisia vikoja, kuten epärationaalista kiihkoa tai pelkoa, jotka yhdistetään järjenvastaisiin ja hätiköityihin johtopäätöksiin ja tekoihin. Yksi toistuva retorinen keino argumentoinnissa on ironia ja diskurssien omiminen, joita käytetään kritisoinnin ja naurunalaiseksi asettamisen lisäksi huumorin keinona. (Lahti 2019: 114, 151, 162, 179, 217–225.)

2.3 Verkkokieli ja Facebook

Aineistoni tekstit on julkaistu Facebookissa, joten niissä käytetyn kielen voidaan sanoa olevan verkkokieltä. Verkkokielellä on omia ominaispiirteitään verrattuna normitettuun kirjoitettuun yleiskieleen, ja siksi analysoidessani parodian kieltä, on olennaista huomioida, minkälaiset piirteet kuvaavat yleisesti verkkokieltä. Näin pystyn tarkastelemaan parodian kielellistä ilmiä suhteessa tyypillisen Facebook-julkaisun kieleen ja keskittymään analyysissäni siihen, mitkä piirteet rakentavat juuri parodista merkitystä. Esittelen tässä luvussa, millaisia erityispiirteitä verkkokielellä on verrattuna kirjoitettuun yleiskieleen. Aloitan esittelemällä lyhyesti Facebookia julkaisu- ja vuorovaikutusalustana.

Facebook on rekisteröitymiseen perustuva yhteisöpalvelu, jonka käyttäjät voivat verkostoitua ja kommunikoida keskenään sekä julkaista, jakaa ja kommentoida erilaisia sisältöjä (Salmi 2014: 190). Se on yksi suosituimpia sosiaalisen median alustoja, jolla on viimeisemmän tiedon mukaan Suomessa noin 2 700 000 rekisteröitynyttä käyttäjää (Internet World Stats 2020). Sosiaalisen median alustat kuten Facebook eivät ole vain tapa

representoida omaa minuutta, vaan ne toimivat paikkoina, joissa kuka tahansa voi ilmaista mielipiteitään maailman aiheista (Barton & Lee 2013: 86). Verkosta ja sosiaalisesta mediasta onkin kehittynyt tärkeä areena sekä politiikan tekemiselle että sen seuraamiselle ja siihen osallistumiselle (Strandberg 2016: 113). Tämän ansiosta tavalliset kansalaiset ovat entistä vahvemmin osana poliittista keskustelua (Eloranta & Isotalus 2016: 138). Facebookista on muodostunut suomalaisten keskuudessa myös tärkeä uutislähde, jota käytetään yhtä usein pääasiallisena uutislähteenä kuin paperista sanomalehteä (Reunanen 2019). Facebook on siis merkittävä alusta informaation jakamisessa sekä sen äärelle löytämisessä.

Facebook-julkaisut edustavat asynkronista vuorovaikutusta, jossa osallistujien ei tarvitse samaan aikaan olla läsnä verkossa, vaan julkaisutekstit luetaan silloin, kun niiden ääreen hakeudutaan (vrt. synkroninen vuorovaikutus kuten pikaviestikeskustelut). Kirjoittajalla on rauhassa aikaa rakentaa ja editoida tekstiään ennen julkaisua. Puhutaan myös yksisuuntaisesta viestistä, kun viesti lähetetään kokonaisuudessaan vasta sitten, kun se on valmis, eikä itse kirjoittamisen prosessi näy vastaanottajalle. (Herring 2001: 614–618.)

Verkkoympäristöt tarjoavat erilaisia affordansseja eli käyttömahdollisuuksia ja -rajoituksia, jotka vaikuttavat siihen, miten verkossa viestitään. Tällaisia ovat esimerkiksi merkkimäärärajoitukset ja pikatoiminnot, joilla julkaisuun voi reagoida painamalla reaktionappia. Verkkosisällöille tyypilliseen tapaan Facebook-julkaisut ovat usein multimodaalisia eli päivitystekstiin voi yhdistyä esimerkiksi kuva tai video. (Barton & Lee 2013: 27–30, 38.) Lisäksi alustojen ja yhteisöjen säännöt sekä moderointi vaikuttavat siihen, minkälaisen sisällön julkaiseminen on mahdollista, sillä esimerkiksi asiaankuulumaton tai loukkaava sisältö voidaan poistaa alustalta. Tämä rajaa sitä, millaisena julkaisu kannattaa muotoilla ja esittää, jotta se tavoittaa ihmisiä eikä tule poistetuksi.

Verkossa käytettävää kieltä kutsutaan verkkokieleksi, joka ei oikein ole puhetta eikä kirjoitusta (Herring 2001: 17–18, 51). Sosiaalisessa mediassa käytetään tyypillisesti epämuodollista kieltä, ja arkiset kielenkäyttötavat ovat tulleet verkossa entistä näkyvimmiksi ja julkisimmiksi sekä kiertävät aiempaa laajemmin (McCulloch 2019: 8; Barton & Lee 2013: 15–16). Verkkovälitteiset viestintätavat ovat hälventäneet myös suomen kielessä puheen ja kirjoituksen välille tyypillisesti ajateltua voimakasta vastakkainasettelua (Piippo ym. 2016: 142). Facebook-julkaisuille puhekielisyys on tyypillistä, mutta vaikuttaa riippuvan paljolti kirjoittajasta ja tekstin aiheesta, kuinka puhekielistä kieltä Facebookissa käyttää (Karppinen 2011).

Normitetun yleiskielen oikeinkirjoitussäännöt eivät päde verkkokielessä, vaan sitä tärkeämpää on vaivattomuus ja viestin ymmärrettävyys (Vauras 2008: 210–211; Heikkilä, Kankaanpää, Korhonen, Maamies & Piehl 2009: 12). Esimerkiksi lyönti- ja kielioppivirheisiin tai puuttuviin välimerkkeihin suhtaudutaan verkkokielessä usein hyväksyen, vaikka muunlaisessa kirjoitetussa tekstissä ne herättäisivät huomiota. Verkkokielessä tällaiset voidaan hyväksyä, koska niiden tulkitaan olevan seurausta nopeasta kirjoittamisesta. (Luukka 2000b.) Siinäkin tapauksessa, että vuorovaikutustilanteen asynkronisen luonteen vuoksi olisi aikaa hioa tekstin muotoilua, viimeistellyn tekstin sijaan on usein olennaisempaa nopea ja helppo kirjoitusprosessi. Ei ole siis epätyypillistä kirjoittaa tekstiä, joka ei noudata kirjoitetun yleiskielen normeja esimerkiksi sanamuodoiltaan tai välimerkeiltään. Verkossa käytettävään kieleen vaikuttaa totta kai myös tekstin tarkoitus ja tavoite, ja jotkin verkkotekstit ovat muodollisempia, jolloin niissä tyypillisesti noudatetaan yleiskielen normeja.

Verkkokielellä on omia, tunnusomaisia merkityksen rakentamisen keinoja. Standardikielen normien vastaisia piirteitä käytetään paitsi edellä mainituista taloudellisista syistä usein myös luovan ilmaisun ja puheen piirteiden jäljittelyn vuoksi (Herring 2001: 617). Kirjoitetusta kielestä puuttuvia piirteitä, jotka ovat puheelle ominaisia, ilmaistaan typografisten keinojen avulla käyttämällä esimerkiksi välimerkkejä, erikoismerkkejä, emojiä tai tietynlaista aakkoskokoa. Näillä luodaan se, mitä verkkokielessä kutsutaan typografiseksi äänensävyksi, eli niillä ilmaistaan tekstissä esimerkiksi sävyä ja affektia. (McCulloch 2019: 109–154.) Vaikka verkkokieli vaikuttaisikin ensisilmäyksellä melko vapaalta, merkitystä rakennetaan monin keinoin ja konventioin, jotka ovat ominaisia juuri verkkokielelle. Ei siis ole vain sattumanvaraista tai yhdentekevää, millä tavalla kieltä verkossa käytetään.

Verkossa muodostuu paljon erilaisia yhteisöjä, joiden keskuudessa on tyypillistä osoittaa solidaarisuutta esimerkiksi vitseillä ja viittauksilla, jotka vain oma sisäryhmä ymmärtää (McCulloch 2019: 126–127). Yhteisöjen kesken muodostuu luontevasti myös omia keskustelukulttuureita ja kirjoitustapojaan, joita ulkopuolinen ei välttämättä pysty tulkitsemaan samalla tavalla kuin jäsenet yhteisön sisällä. Siksi pidän analyysin kannalta arvokkaana, että tarkastelen aineistoni parodiaa sisäryhmään kuuluvana lukijana, joka on aktiivisesti seurannut julkaisuja ryhmän perustamisesta alkaen ja tottunut siellä käytettyyn parodiseen kirjoitustyyliin.

2.4 Parodia

Seuraavaksi esittelen, miksi määrittelen aineistoni nimenomaan parodiaksi ja miten parodia eroaa lähikäsitteistään satiirista ja ironiasta. Lisäksi tarkastelen, mitä tarkoitetaan parodian intertekstuaalisuudella ja miten parodia toimii kielellisenä ilmiönä.

Yleisen määritelmän mukaan parodialla tarkoitetaan huumorin lajia, jossa parodian kohde – tyypillisesti jokin kirjoitus, taideteos tai kirjallisuudenlaji – asetetaan naurunalaiseksi sen tyyliä, kieltä, esitystapaa, rakennetta tai sisältöä jäljittelemällä (Hosiaislouma 2003: 686). Ivamukaelmaksikin kutsuttu parodia (mp.) ei rajoitu vain kielelliseen parodiaan, vaan sitä voi tarkastella myös esimerkiksi musiikin ja kuvataiteen ilmiönä (ks. esim. Hutcheon 2000: 50–68). Tässä tutkielmassa keskityn parodiaan nimenomaan kielellisenä ja tekstuaalisena ilmiönä. Aineistoni parodiaa voi tarkemmin kutsua geneeriseksi parodiaksi, sillä se ei kohdistu mihinkään yksittäiseen teokseen niin kuin spesifi parodia, vaan laajemmin jonkinlaiseen tapaan, tyyliin tai diskurssiin (Dentith 2000: 6–7, 193).

Parodialla on yhteys lähikäsitteisiinsä satiiriin ja ironiaan, joista se voidaan kuitenkin erottaa omaksi huumorin lajikseen. Ironialla tarkoitetaan perinteisesti sanotun ja todellisen tarkoituksiperän keskinäistä ristiriitaa (Tieteen termipankki s.v. *ironia*), ja se voidaan nähdä huumorin lajityypin sijaan retorisenä keinona, jota parodioivassa tekstissä usein käytetään (Hutcheon 2000: 25). Rahtu (2006: 62, 214–216) määrittelee ironian merkitys- ja ilmaisutapalajiksi ja parodian nimenomaan jäljittelemällä esitetyksi ironiaksi.

Satiirin ja parodian voi puolestaan erottaa toisistaan kohteen perusteella. Parodian kohde on sisäinen ja diskursiivinen, eli jäljittelyn kohteena on jokin esityksen muoto tai jonkun esiintymis- tai puhetapa. Satiirilla puolestaan on kielen ulkopuolinen, sosiaalinen ja moraalinen kohde, esimerkiksi jonkin henkilötyyppin tai ilmiön arvot tai asenteet. Satiirin tarkoituksena on tehdä näkyväksi ihmisten moraalisia heikkouksia tai yhteiskunnallisia ongelmia niitä parantaakseen. (Hutcheon 2000: 43; Hosiaislouma 2003: 825; Rahtu 2006: 62–63.) On sanottu, että parodialta puuttuvat nämä satiirissa korostetut metafysiset ja moraaliset ulottuvuudet (ks. esim. Hutcheon 2000: 43), mutta parodia voi yhtä lailla kyseenalaistaa yhteiskunnallisia rakenteita ja käytäntöjä tekemällä naurunalaiseksi vallitsevia puhetapoja ja niihin sisältyviä taustaoletuksia (Tieteen termipankki s.v. *parodia*). Parodian voi siis nähdä yhtä lailla kohdistuvan esityksen sisältöön kuin esittämistapaan (Nash 1986: 91–99).

Ero parodian ja satiirin välillä ei ole selväpiirteinen, mutta kutsun tässä tutkielmassa aineistoni julkaisuja nimenomaan parodiaksi: vaikka huumorilla on nähtävissä

yhteiskunnallisia ulottuvuuksia, kumpuaa se mielestäni ensisijaisesti tietyn ryhmän kielenkäytön jäljittelystä. Aineiston ilmiötä voisi kuvata myös nimityksellä *mocking* 'ilkkuminen', jossa kohdetta arvotetaan negatiivisesti usein juuri imitoinnin keinoin (Chun 2007: 7). Pidän silti aineiston luonnetta kuvaavampana terminä parodiaa, sillä parodia on laajempi muotoa koskeva ilmiö (Hutcheon 2000: xiii), kun taas *mocking*-ivaa voidaan pitää yksittäisenä kielellisenä piirteenä (Chun 2007: 8). Aineistoni päivitykset eivät sisällä vain yksittäisiä ivaavia kielellisiä jaksoja, vaan julkaisut ovat kokonaisuudessaan parodisia Facebook-päivityksiä, jotka on muotoiltu ikään kuin ne olisivat parodian kohteen itsensä julkaisemia. Aineiston päivitykset noudattavat siis Pankakosken (2007: 240) huomiota siitä, että parodia säilyttää kohteensa alkuperäisen rakenteen muuttaen yleensä vain sisältöä.

Parodia ei ole vain imitaatiota kohteestaan. Hutcheon (2000: 6) kutsuu parodiaa toistoksi, johon sisältyy ironinen inversio eli ironinen nurin kääntäminen. Jotta parodia erottuisi kohteestaan eikä olisi vain sen kopio, tyylin imitoinnin lisäksi on käytettävä muitakin keinoja tehostamaan humoristisuutta (Berger 1998: 44). Näitä ovat esimerkiksi ironia, liioittelu, ristiriitaisuus, monimerkityksisyys ja karnevalisoidut kuvat (Vásquez 2016). Liioittelun ja vääristellyn jäljittelyn keskiöön nostetaan kohteelle ominaiset ilmaisutavat ja sisällöt ja usein etenkin kohteen heikot kohdat (Virtanen 2003: 125; Hosaisluoma 2003: 686).

Parodian väistämättäkin intertekstuaaliseen luonteeseen kuuluu se, että siinä hyödynnetään niin kutsuttua kaksiaänistä diskurssia (Hutcheon 2000: xiv). Tämä Bahtinilta (1991) [1963] peräisin oleva termi tarkoittaa sitä, että kielenkäyttäjät käyttävät omassa lausumassaan vierasta sanaa ilmaisemassa sille vastakkaista asennetta, esimerkiksi kirjoittajan vastakkaista asennetta tekstin hahmon ääntä kohtaan. Tähän erisuuntaiseen kaksiaäniseen sanaan Bahtinin mukaan parodia ja ironiakin perustuvat. (Bahtin 1991 [1963]: 267–287; ks. myös Lähteenmäki 2002: 197.) Hutcheon (2000: 34) kuvaa kaksiaänisen parodian sekä ironian toimivan näin ollen kahdella tasolla: pintatasolla sekä vihjatulla taustatasolla, joista jälkimmäinen saa merkityksensä kontekstissaan. Parodian lopullinen merkitys on näiden tasojen läpileikkauksessa (mp.).

Kaksiaänisyyden seurauksena parodiassa on nähtävissä jännite kahden eri ideologisen asenteen välillä, mikä aiheuttaa vähintäänkin väliaikaisen monitulkintaisuuden siitä, millä kannalla parodian tuottaja todella on (Chun & Walters 2011: 269). Ironinen, kriittinen etäisyys, jonka parodia ottaa kohteeseensa, merkitsee kuitenkin enemmän eroa kuin samankaltaisuutta (Hutcheon 2000: xii). Parodiassa astutaan leikkisään kehykseen (kehyksistä ks. Goffman 1974) ikään kuin sanat olisivat omia sanoja, mutta ensisijaisessa kehyksessä

tehdään selväksi, etteivät ne ole tai että niistä ei ainakaan haluta ottaa täyttä vastuuta (Chun & Walters 2011: 255). Bahtinin mukaan parodian kaksi ääntä ovat paitsi erillisiä myös vihamielisen vastakkaisia ja vieraan sanan pitää siksi tuntua erityisen terävältä ja selkeältä tekstissä (Bahtin 1991 [1963]: 279).

Parodia nojaa vahvasti vastaanottajan tekemään tulkitsemistyöhön ja on siitä suorastaan riippuvainen. Jos parodista viittausta ja kaksiäänisyyttä ei huomaa, lukija lukee tekstin kuin minkä tahansa tekstin, jolloin sen parodinen pyrkimys neutralisoituu. (Hutcheon 2000: 23, 93–94.) Parodia asettaakin vaatimuksia sekä sen tekijälle että vastaanottajalle. Parodian tuottajan pitää tunnistaa tyylilliset piirteet ja maneerit ja tehdä ne sitten näkyväksi koomisessa valossa (Dentith 2000: 32). Lukijalla sen sijaan on oltava parodian tekijän kanssa yhteisiä kulttuurisia sekä kielellisiä koodistoja sekä tietoa parodioitavasta kohteesta. Lukijan kompetenssi nousee merkittäväksi tekijäksi, sillä monesti lukijalta vaaditaan tietoa retorisisista ja kirjallisista normeista, jotta poikkeamisen niistä voi tunnistaa. (Hutcheon 2000: 94–95.) Jaetun taustatiedon lisäksi vaaditaan jaettu perspektiivi, jotta parodian voi ymmärtää ja se voi hauskuuttaa (mp.; Chun & Walters 2011: 268). Parodia siis realisoituu vain niiden lukijoiden toimesta, jotka täyttävät tietyt edellytykset. Tästä syystä sitä onkin syytetty elitismistä. (Hutcheon 2000: 95.)

Vastaanottajan tulkitsemistyön helpottamiseksi parodisissa teksteissä esiintyy ironiseen nurinkääntämiseen liittyviä piirteitä, kuten ironiaa ja liioittelua, jotka ohjaavat tekstin tulkintaa (Vásquez 2016). Ironiseksi tulkitussa kielenkäytössä jokin – esimerkiksi kieli- tai tietovirhe tai rakenteellinen tai temaattinen hajanaisuus – aiheuttaa vastaanottajassa kokemuksen inkoherenssista, joka tulkitaan kirjoittajan tietoisesti ja tahallaan tuottamaksi. Inkoherenssia voi kokea kielen eri merkitystasoilla suhteessa odotuksiin tekstin mielekkyydestä tai yhtenäisyydestä. Epämielekkyyden kokemus voi syntyä esimerkiksi silloin, kun lukijan arvot törmäävät tekstissä esitettyihin arvoihin. Tällöin tekstin tulkinta ironisena nousee lukijalle vaihtoehdoksi. (Rahtu 2006: 30, 125.)

Parodian tunnistettavuuden vaatimuksen taustalla on myös se, että parodia voi käydä järkeen ja olla suosittua vain, jos se leikkii sosiaalisesta todellisuudesta nousevalla idealla, joka on parodian yleisössä laajasti hyväksytty (Pullen & Rhodes 2012: 529). Tutkimukseni motivaation taustalla onkin juuri tämä huomio: parodiassa representoidun kuvan maahanmuuttoa vastustavista on jollain tavalla nojattava todellisuudesta nousevaan mielikuvaan, joka vähintäänkin *Terrorismin ja sukien vastainen kansanliikeryhmä* -ryhmän jäsenten sisäryhmässä on hyväksytty, koska parodia ei voi olla täysin mielivaltaista.

Aineistoni parodia on suosittua, joten on mielekästä tarkastella, minkälaisia asioita ja mielikuvia on parodian vihjatulla taustatasolla.

Parodia suhtautuu tyypillisesti kohteeseensa kriittisesti, mutta se voi myös olla vain leikittelevää tai kunnioittavaa (Hutcheon 2000: 6, 16). Theodor Verweyenin (1979) mukaan toiset määrittävät parodian sen koomisen luonteen perusteella ja toiset korostavat sen kriittisyyttä, mutta joka tapauksessa molemmissa on läsnä pilkka (ks. Hutcheon 2000: 51). Parodiaa voidaan käyttää myös vastarinnan keinona, josta yhtenä esimerkkinä toimivat vastamainokset (Pietikäinen & Mäntynen 2019: 106). Samaan aikaan kun parodialla on vallankumouksellista voimaa, koska se kritisoi ja luo uutta, sisältyy siihen paradoksaalisesti aina myös konservatiivinen puoli, sillä jäljitellessään se toisintaa ja vahvistaa siten vanhaa. Parodia voi myös olla uhkaavaa, jos se kyseenalaistaa muiden tekstien oikeutusta tai pätevyyttä. (Hutcheon 2000: 75–78.)

Vaikka parodian juuret ovat antiikissa, on se näkyvä nykyajan ilmiö myös digitaalisessa mediassa. Tietokonevälitteinen vuorovaikutus ja sen mukanaan tuomat arkipäiväiset kirjoitusmuodot kuin kutsuvat tekemään niistä parodiaa. Siispä parodiaa ei voi enää käsitellä perinteisesti vain taiteen tuottamisen muotona vaan laajemmin osana internetkäyttäjien jokapäiväisiä digitaalisia käytänteitä. (Vásquez 2016.) Verkossa parodioivia tekstejä ja kuvia on runsaasti. Parodialla on rooli tiedon ja ymmärryksen muodostumisessa ja kierrättämisessä, ja internetin parodiset kuvat ovat konkreettisia ja saavutettavampia representaatiota kuin esimerkiksi perinteinen taide (Särmä 2014: 21, 51). Verkkoparodian tuottamiseen ja kuluttamiseen osallistumisen voi nähdä yhtenä muotona siitä, miten verkkoympäristölle ominaisesti sitoudutaan sosiaalisesti rakentuvaan, löyhään, hetkelliseen ja joustavaan yhteisöön (*conviviality* ks. Varis & Blommaert 2014: 31), joka syntyy digitaalisen median affordanssien ansiosta ja tulee siksi esiin juuri verkossa (Vásquez 2016).

Diskurssianalyttiset tutkimukset verkossa esiintyvistä parodiasta ovat vielä harvassa (Vásques 2016), mutta tutkimusta on tehty esimerkiksi parodisista Youtube-videoista (ks. esim. Chun & Walters 2011) ja käyttäjien tuotearvosteluista (ks. esim. Vásques 2016). Niku Hooli (2014) on tutkinut pro gradu -tutkielmassaan Twitter-tilejä, jotka parodisoivat tunnettuja henkilöitä, ja lisäksi parodisia kuvia on tutkittu jonkin verran (ks. esim. Saara Särmä 2014; Tiina Leppiniemi 2016). Verkkoparodia voi kohdistua myös toisten käyttäjien tuottamaan verkkosisältöön sen sijaan, että se ottaisi kohteensa mediassa kiertävistä aiheista (Vásquez 2016). Tämä pätee tämän tutkimuksen kohdalla, sillä parodian kohteeksi

muodostuu yksi verkonkäyttäjien ryhmä, maahanmuuttovastaiset, joiden verkkokirjoittelu nostetaan parodioinnin kohteeksi.

3 Parodiatyylin kielelliset piirteet

Tässä luvussa analysoin aineistossa käytettyjä kielellisiä piirteitä. Ne muodostavat tietynlaisen parodisen kirjoitustyylin, jota Facebook-ryhmässä *Terrorismin ja sukkienvastainen kansanliikeryhmä* johdonmukaisesti käytetään. Havainnollistan ensin lyhyesti, millaisesta tekstistä aineistossani on kyse. Tässä on kaksi julkaisua, joita pidän prototyyppisinä aineistoni edustajina:

SUOMEN KANSALLE KUN ON WIKSU KANSA EI TÄMMÖSET VAALIPUHET
MENEVÄT LÄPI!!! KYLLÄ SUOMEN KANSA TIETÄ JA YMÄRTÄ ETTÄ
TUHAT UUTTA POLIISIA, SATA HÄVITTÄJÄÄ JA KAIKILLE KALJAA OIS
PALJON PAREMPA TARJOUS!!

YLE.FI

Siniset lupaa vaaleissa turvallisuutta: Tuhat uutta poliisia ja sata hävittäjää

NYT.OLAAM. ASJA .LINJALA KERTA KAIKKIAAN231111
KUITENKIN. OLEM.SITÄ MEILTÄ.ETÄ TOUMIO ON LIIAN VÄHÄINEM MITÄ
MEILTÄ AATE TOVERTIIT OVATTEN TÄSTÄ? 1112 !!

AAMUPOSTI.FI

Mies näpisti Tokmannista 9,90 euron sukat – seuraukset veivät hänet 50 päiväksi vankilaan

(1)

(2)

Päivitykset 1 ja 2 on kirjoitettu parodisella äänellä, ja ne sisältävät useita aineistossa toistuvasti esiintyviä kielenpiirteitä sekä aiheita. Julkaisut erottaa jo nopealla vilkaisulla paitsi yleiskielisestä tekstistä myös tyypillisestä verkkokielestä: julkaisut on kirjoitettu kokonaan suuraakkosilla, ja ne sisältävät epätyypillisiä sanamuotoja ja välimerkkien käyttöä. Molempiin julkaisuihin on liitetty linkki uutisesta, jota julkaisujen sisältö kommentoi. Ensimmäisessä ehdotetaan sinisten⁶ vaalilupaukseen lisättäväksi kaljaa, ja toinen kommentoi sukkavarkaan tuomiota. Kalja ja sukat eivät välttämättä ensi silmäyksellä näytä liittyvän maahanmuuttokeskusteluun, mutta ne ovat toistuvimmat aiheet aineistoni parodisissa päivityksissä. Käsittelen parodiassa toistuvia aiheita tarkemmin, kun käsittelen parodian interdiskursiivisuutta luvussa 4.

⁶ Siniset eli sininen tulevaisuus on puolue, jonka perustivat vuonna 2017 perussuomalaisista irtautuneet poliitikot.

Tässä luvussa käyn läpi parodian kielellisen ilmiön piirteitä. Analysoin, mitä kielenpiirteitä aineistossani leimallisesti esiintyy ja miten niitä käytetään parodisen merkityksen rakentamisessa. Kaikki piirteet eivät esiinny joka julkaisussa, mutta samoja keinoja käytetään johdonmukaisesti läpi aineiston. Jotkut piirteet ovat vaihtoehtoisia eivätkä voi esiintyä samassa julkaisussa. Piirteet voivat myös palvella useaa funktiota samanaikaisesti. Käsittelen typografisia, fonotaktisia ja ortografisia ilmiöitä. Olen ryhmitellyt piirteet alalukuihin: typografinen äänensävy, puhekielisyys ja puheen imitointi sekä kirjoitusvirheet. Lopuksi analysoin, miksi näitä keinoja käytetään parodiassa ja minkälaisena ne representoivat parodian kohteen keskustelijoina ja kielenkäyttäjinä.

3.1 Typografinen äänensävy

Tähän alalukuun olen koonnut piirteet, joilla ensisijaisesti luodaan julkaisuihin tietynlaista typografista äänensävyä. Monet kielelliset valinnat voivat rakentaa tekstin sävyä, mutta käsittelen toistuvimpia ja näkyvimpiä piirteitä, joita käytetään lähes joka julkaisussa. Käsittelen ensiksi suuraakkosia ja sitten aineistolle tunnusomaista välimerkkien käyttöä.

3.1.1 Suuraakkoset

Aineiston yksi toistuvien kielellisten piirteiden joukko on suuraakkosten käyttö. Sadasta julkaisusta 80 eli selvästi suurin osa on kirjoitettu kokonaan suuraakkosilla. Näin myös edellä esittelemäni julkaisut 1 ja 2 sekä esimerkki 3 alla, jossa vitsaillaan siitä, miten suomen kielessä käytettävät niin kutsutut arabialaiset numerot pitäisi poistaa kouluopetuksesta.

KASNA O NY PUHNUT,,,,EI MTÄN ARBILASTA TÄNE!!!! RAAJAT KIINI!!

...loi kyselyn
6. toukokuuta kello 20:39

Pitäisikö suomalaisissa kouluissa olla pakollista opettaa arabialaiset numerot?

35% Kyllä ☺

65% Ei

(3)

Kysely päättyi 2 päivän kuluttua. Kumoa äänestys

3,4 t. ääntä

Näiden 80 julkaisun lisäksi muissakin julkaisuissa käytetään suuraakkosia. Olen erikseen laskenut kuusi julkaisua, joissa suuraakkosia on käytetty osittain ja yleensä suurimmassa osassa julkaisun tekstiä. Lisäksi kymmenessä julkaisussa⁷ on käytetty suuraakkosia niin, että ne vuorottelevat pienaakkosten kanssa sanojen sisällä satunnaisesti.

Suuraakkosia käytetään siis julkaisuissa lähes poikkeuksetta. Aineiston sadasta julkaisuista on vain kuusi julkaisua, joissa aakkoskoko on yleiskielen normien mukainen eli suuraakkosia käytetään vain virkkeiden tai erisnimien alussa. Suuraakkosten käyttö onkin ryhmän parodiatyyliä oletusarvo. Tähän viittaa myös se, että näissä harvoissa pienaakkosilla kirjoitetuissa julkaisuissa kirjoittaja yleensä eksplikoi ongelmasta, jonka vuoksi ei ole saanut suuraakkosia näppäimistöstä päälle. Kirjoittajat ilmaisevat parodisella äänellä, että suuraakkosia olisi käytetty näissäkin julkaisuissa, jos se vain olisi ollut mahdollista. Aineistossa esiintyy myös jonkin verran metapuhetta, jossa esitetään suuraakkosten käyttö kirjoitetun kielen normina. Käsittelen tällaista metakielenkäyttöä tarkemmin luvussa 4.2.

Suuraakkokset ovat konventionaalisesti merkinneet tekstissä huutamista. Niillä voidaan viitata myös yleisesti voimakkaaseen tunteeseen ja affektiin. (Crystal 2000: 37; McCulloch 2019: 115–116.) Suuraakkosten käytön seurauksena julkaisujen typografinen äänenävy on siis huutava ja voimakkaan affektinen.

Suuraakkosilla ei ole verkkokielessä erityisen hyvä maine. Tietokoneiden teknisten rajoitteiden vuoksi suuraakkosia oli 1960- ja 1970-luvuilla käytettävä tietokoneilla kirjoitettaessa. Vielä 1980- ja 1990-luvulla arkisessa tietokonevälitteisessä viestittelyssä saatettiin käyttää suuraakkosia, vaikka ei ollut enää pakko, ja tätä yritettiin varsinkin 1990-luvulla kitkeä pois. (McCulloch 2019: 116–117.) McCullochin (2019: 139) mukaan näinä aikoina saatettiin päivitellä sitä, että pomo ei tajua huutavansa käyttäessään suuraakkosia sähköpostissa. Hän vertaa tätä nykypäivän tilanteeseen, jossa pomo ei tajua pisteiden käytön tekevän viestistä passiivisaggressiivisen⁸ (mp.). Suuraakkosten käyttöön voi siis liittyä tulkinta siitä, ettei kirjoittaja ole perillä ajantasaisista verkkokielen konventioista ja merkityksen rakentamisen keinoista, jos hän ei huomaa, minkälaista sävyä suuraakkokset

⁷ Näistä kymmenestä julkaisuista kaksi on sellaisia, jotka olen laskenut myös edellä mainittuun kuuden julkaisun ryhmään. Niissä käytetään osassa sanoissa pelkkiä suuraakkosia ja osassa aakkoskoko vaihtelee sanojen sisällä.

⁸ Verkkokielessä piste ei ole vain kieliopillinen välimerkki, vaan sen voidaan myös tulkita ilmaisevan negatiivista affektia (ks. esim. McCulloch 2019, Houghton, Upadhyay & Klin 2018).

tuovat tekstiin. Näin ollen suuraakkosten käyttö voi edustaa paitsi huutavaa tai voimakkaan tunteellista sävyä myös kirjoittajan vanhanaikaisuutta tai tietämättömyyttä siitä, miten nykyverkkokielessä aakkoskoko vaikuttaa tekstin typografiseen äänensävyyn.

Kymmenessä julkaisussa käytetään vaihtelevaa aakkoskokoja sanan sisällä. Esimerkissä 4 julkaisuun on jaettu perussuomalaisten puheenjohtajan Jussi Halla-ahon Facebook-päivitys hänen polkupyöränsä vandalisoinnista.

oNKO jUsisTa TULlUT FilAri kOmMUNtsi. ?? ONKO PATriOSSa HavAITTU
ILkivAlTA !!!1!

Jussi Halla-aho
22. maaliskuuta

Seuraa

Hei, sinä, joka tuhosit pidikkeeseen kiinnitetyn polkupyöräni Iso-Roba 4:n kohdalla tänään perjantaina 22.3. klo 12-18 välisenä aikana:

Jos kyseessä ei ollut poliittinen kannanotto vaan jonkinlainen vahinko, pyydän ottamaan reilusti yhteyttä.

Myös mahdollisia silminnäkijähavaintoja arvostetaan.

jussi.halla_aho@perussuomalaiset.fi

(4)

Parodisen julkaisun teksti kommentoi Halla-ahon julkaisua kysymällä, onko Jussista tullut polkupyörän käyttämisen seurauksena fillarikommunisti⁹ ja onko katupartioissa havaittu ilkivaltaa. Koko julkaisu on kirjoitettu niin, että aakkoskoko vaihtelee satunnaisen sanojen sisällä.

Alun perin vaihteleva aakkoskoko oli verkkokielen tyylikeino, jota käytettiin vuosituhatien vaihteessa esteettisistä syistä, ja se oli keino erottua muusta tekstistä

⁹ Fillarikommunisti on perussuomalaisten pitkäaikaisen puheenjohtajan Timo Soinin käyttämä nimitys poliittisesti punavihreästä henkilöstä, joka suosii polkupyöräilyä.

(McCulloch 2019: 127–128). Nykyään sen merkitys liittyy Urbanin sanakirjan mukaan vahvasti sarkasmiin (Urban Dictionary s.v. *alternating caps*)¹⁰. Koska sarkasmi on lähikäsite ja arkikielessä usein synonyymi ironialle (Rahtu 2006: 59), on luontevaa, että sarkastista vaihtelevaa aakkoskokoa käytetään parodisessa tekstissä, jossa ironinen taso on jatkuvasti läsnä. Vaihtelevalla aakkoskoolla voidaan siis ilmaista kirjoittajan ottavan jonkinlaista ironista etäisyyttä kirjoittamaansa eikä tekstin takana seistä tosissaan. Se toimii selvänä typografisena merkinä siitä, että julkaisujen tekstit ovat parodisella äänellä kirjoitettuja ja tehty tulkittaviksi parodiana.

Suuraakkosten käyttö on aineiston tyypillisin ja myös yksi helpoiten huomattavista piirteistä. Samoin vaihtelevan aakkoskoon huomaa julkaisun tekstistä nopeallakin silmäilyllä, ja se voi toimia myös yhtenä keinona käyttää jotenkin epätyypillistä aakkoskokoa julkaisussa suuraakkosten lisäksi. Molemmilla keinoilla voidaan siis typografisesti merkitä julkaisun teksti yleiskielen normeista poikkeaviksi. Pidän kuitenkin merkittävämpänä syynä suuraakkosten ja vaihtelevan aakkoskoon käyttöön typografista äänensävyä, joka niiden avulla parodiaan luodaan.

3.1.2 Peräkkäiset huutomerkkit tai välimerkittömyys

Typografista äänensävyä luodaan aineistossa myös käyttämällä välimerkkejä tavalla, joka poikkeaa normitetun yleiskielen konventioista. Välimerkkejä kirjoitetaan tyypillisesti peräkkäin useampi, tai vaihtoehtoisesti välimerkkejä ei käytetä ollenkaan.

Aineistossa yleisimmin käytetty välimerkki on huutomerkki, jota esiintyy 54 julkaisussa eli yli puolessa aineiston sadasta julkaisusta. Huutomerkkiä käytetään huudahdusten ja painokkaiden ilmausten lopussa (Kielikello 2/2006), joten niiden runsas käyttö aineistossa on linjassa suuraakkosilla kirjoittamisen kanssa: molemmat luovat huutavaa sävyä julkaisuun. Tyypillisesti julkaisuissa käytetään useaa huutomerkkiä peräkkäin, mikä korostaa huutavaa sävyä entisestään. Näin on myös esimerkissä 5, jossa vaaditaan, että siitä pitäisi saada ilmainen kalja, kun Suomi tekee maalin jääkiekon MM-kisoissa.

¹⁰ Vaihteleva aakkoskoko liitetään etenkin tietynlaiseen Paavo Pesusieni -meemiin, joka on tehnyt vaihtelevan aakkoskoon ivallista ja sarkastista sävyä tunnetuksi (Knowyourmeme.com).

MISKI EI SOUMESA!!!! YXI KLJA YXI MALI JÄKIKON MÖM MÖM KSIOSA
KNSA!! HETI!!!

ILTALEHTI.FI

Tämä ei voinut päättyä hyvin: Jenkkibaari tarjosi ilmaisen
shotin jokaisesta maajoukkueen maalista – lopputulos...

(5)

Peräkkäisten huutomerkkien lisäksi aineistossa käytetään myös jonkin verran peräkkäisiä kysymysmerkkejä sekä pilkkuja, eli muutkin välimerkit esiintyvät tyypillisesti pitkissä välimerkkijonoissa. Välimerkkien seassa ja niiden sijasta aineistossa käytetään lausumien perässä myös numeroita. Yleisin numero on 1, joka esiintyy 36 julkaisussa eli yli kolmasosassa aineiston julkaisuja. Yleensä sitä käytetään huutomerkkien yhteydessä, kuten esimerkissä 6, jossa kirjoittaja kehottaa tovereitaan pitämään henkeä yllä ja olemaan valistumatta.

YTSÄVÄT TOBERIT EME OLE YSKIN !!1!! EMME VALISTU EME HUOVUTA
!!1!!1!!

(6)

Numeron 1 käyttäminen välimerkin omaisesti selittyy verkkokielen ominaisuuksilla. Verkkokieltä kirjoitetaan yleensä näppäimistöllä, joten yleinen näppäilyvirhe

on kirjoittaa huutomerkin sijaan numero 1, koska merkit ovat saman näppäimen takana (McCulloch 2019: 125). Voidaankin siis ajatella, että aineiston numerot 1 edustavat huutomerkkiä, joka kirjoittajan esitetään näppäilleen epähuomiossa väärin. Numero 1 esiintyy aineistossa usein huutomerkkijonon seassa kuten esimerkissä 6, mutta niitä on lausumien perässä silloinkin, kun varsinaisia huutomerkkejä ei muuten ole julkaisussa ollenkaan. Kun nämäkin julkaisut otetaan huomioon, aineiston sadasta julkaisuista 68:ssa esiintyy joko huutomerkki tai numero 1. Huutomerkki tai sitä edustava numero 1 on siis aineiston selvästi yleisin ja siksi oletusarvoinen välimerkki.

Peräkkäisillä huutomerkeillä ja niitä edustavilla numeroilla 1 on jo vanhastaan ollut ironinen sävy, sillä niitä on käytetty ironisesti viittaamaan etenkin internetin alkuaikojen slangiin (McCulloch 2019: 125). Ne voivat siis herättää lukijassa tulkinnan siitä, että teksti on kirjoitettu ironisesti. Kyseessä ei välttämättä ole vain esitetty näppäilyvirhe, vaan myös vihje julkaisun parodisesta sävystä.

Lisäksi muitakin numeroita käytetään aineistossa välimerkkien paikalla. Aineistoissa esiintyy numeroita 2 ja 3, vaikka nämä eivät jaa näppäintä minkään yleisesti käytetyn välimerkin kanssa eikä näppäilyvirhe näin ollen selitä niiden käyttöä. Numerosarja 112 esiintyy aineistossa muutamia kertoja, kuten esimerkissä 7, jossa ollaan huolissaan maan tilasta.

(7)

KUUKLAAS pITIKXS
JOKUNJÄTTI ASTERIDIN
TÖRMÄÄTÄ MAHAAN LÄHI
AIKONA112++?OON
HOULESSNI,,,,111!!! 🤪

Numerosarja 112 on Suomessa yleinen hätänumero, mikä sopii esimerkin 7 huolestuneeseen sävyyn. Kuitenkin myös muita satunnaisia numeroiden jonoja esiintyy aineistossa välimerkkien seassa. Vaikuttaa siltä, että numeroiden käyttö välimerkkien paikalla on laajentunut parodiatyyllissä käyttöön niin, että kyseessä ei tarvitse olla huutomerkkiä edustava numero 1, vaan muitakin numeroita voi käyttää.

Eri numeroiden käyttö välimerkkien paikalla ja sijasta tuntuu liioittelulta, jolla korostetaan välimerkkien käytön absurdiutta julkaisuissa. Absurdius puolestaan korostaa julkaisujen parodista sävyä, koska lukija tulkitsee absurdiuden tahallisenä ja tietoisena inkoherenssina tekstissä. Esimerkistä 7 huomataan, että aineistossa käytetään välimerkkien kanssa lisäksi erikoismerkkejä kuten +-merkkiä. Muitakin erikoismerkkejä, kuten %- ja ½-merkkejä, esiintyy aineistossa ilman, että niillä on yhteyttä lausumien semanttiseen sisältöön. Perinteisten välimerkkien lisäksi parodiatyyliin kuuluu siis kaikenlaisia muita merkkejä, joita käytetään välimerkkien sijasta usein sattumanvaraisella periaatteella.

Aineiston välimerkkien käyttöä kuvaileva piirre on välimerkkien runsaus ja liioittelu. Kuitenkin aineistolle on ominaista myös täysi välimerkittömyys. Aineistossa on yhdeksän julkaisua, joita kuvailen välimerkittömiksi. En ole laskenut näihin julkaisuja, joissa välimerkkejä puuttuu tapaan, joka on yleisesti verkkokielelle tyypillistä. Esimerkiksi pikaviesteissä loppuvälimerkkien puuttuminen ei lukijan näkökulmasta vaikeuta tekstin hahmottamista silloin, kun viestiä on jäsennelty emojiella tai se on pilkottu lyhyisiin erillisiin viesteihin (König 2019: 157, Tudini 2010: 46–50). Aineiston välimerkittömillä julkaisuilla tarkoitan sellaisia julkaisuja, joissa ei ole käytetty ollenkaan välimerkkejä tai muita jäsentäviä elementtejä kuten emojiä tai joissa näiden puuttuminen hankaloittaa merkittävästi tekstin hahmottamista. Yksi julkaisu, jonka olen laskenut välimerkittömäksi, on esimerkki 8. Siinä kirjoittaja etsii perussuomalaisen poliitikon Laura Huhtasaaren koulukuvaa.

MMÄ JOKSUS JAOIN TÄNE KOMENTIN MISÄ OLI HUTAAAREN VANHA
KOLU KUCA KU SILLÄ OLI VIÄLÄ NUORET HEVOSEN KATSVOT MUTEN
LÄYDÄ SITÄ MISTÄN JA ON IKÄVÄ LAPA SUDEN KAREVIA LOORAA
(8) MITEN LÄYDÄN SEN INTER NETITSÄ TAI TÄLTÄ KYSYM VAAN !!!!???

Esimerkki 8 muodostuu seitsemästä peräkkäisestä lauseesta, ja vasta tekstin lopussa on huutomerkkejä ja kysymysmerkkejä sisältävä välimerkkijono. Välimerkittömyys tekee julkaisusta raskaan ja jopa hankalan lukea ja ymmärtää. Se myös luo tekstile tetyntyyppisen typografisen äänensävyn, joka on hengästyttävä ja ajatuksenvirtamainen.

Välimerkittömyys luo typografisen äänensävyn lisäksi kuvaa kirjoittajasta, joka ei osaa tai vaivaudu käyttämään välimerkkejä ja jättää ne siksi pois. Kirjoittamisen vaivattomuuden lisäksi verkkokielessä on tärkeää viestin ymmärrettävyys (Vauras 2008: 210–211), mutta tämä ei toteudu julkaisussa, joka on hankala hahmottaa ja lukea. Tästä syystä esimerkin 8 kaltainen julkaisu ei vaikuta vain nopeasti kirjoitetulta, vaan myös siltä, ettei

asiaa ole osattu kirjoittaa tarpeeksi ymmärrettäväksi lukijoiden kannalta. Tässä mielessä välimerkittömissä julkaisuissa kirjoittaja esitetään osaamattomana kirjoittajana. Sama tulee mieleen myös esittelemästäni välimerkkien runsaasta ja sekalaisesta käytöstä.

Vaikuttaa siltä, että parodisessa tekstissä välimerkeillä korostetaan sekä affektista ja huutavaa sävyä että kirjoittajan välinpitämättömyyttä ja osaamattomuutta käyttäen välimerkkejä yleiskielen tai verkkokielen konventioiden mukaisesti. Liioiteltu välimerkkien käyttö ja välimerkkien puuttuminen tekevät julkaisuista jopa absurdeja. Tämä tekee selväksi sen, että julkaisu on kirjoitettu parodian äänellä eikä tosissaan.

3.2 Puhekielisyys ja puheen imitointi

Verkkokieli tulee lähelle puhetta (Vauras 2008: 210), joten on odotusten mukaista, että aineistoni julkaisuissa on puhekielen piirteitä. Facebook-päivitysten puhekielisyudessa on todettu olevan paljon vaihtelua (Karppinen 2011), ja myös aineistossani toiset julkaisut ovat toisia puhekielisempiä. Julkaisuista hahmottuu kuitenkin myös erityisiä puhekieleen ja puheen imitointiin liittyviä piirteitä, jotka ovat nimenomaan parodiatyylille ominaisia. Ne eivät ole tyypillisiä verkkokielessä muuten, vaan toimivat julkaisuissa rakentamassa parodista merkitystä.

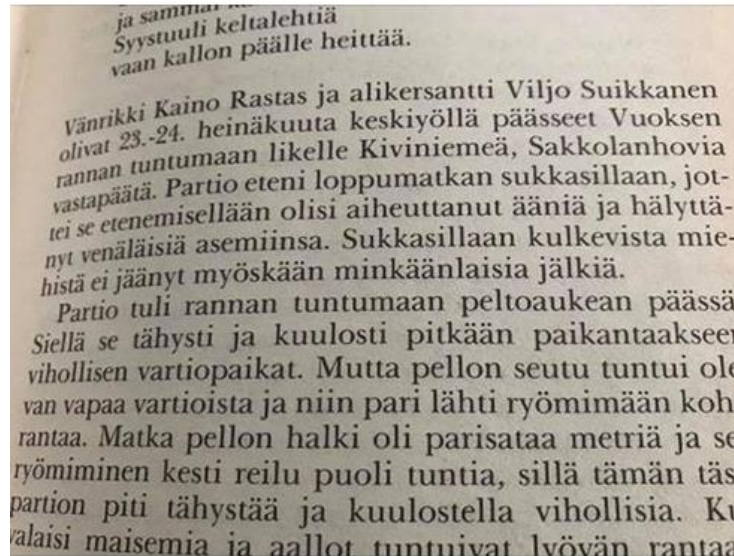
Esittelen seuraavaksi kaksi tällaista puhekielisyyden ja puhutun kielen imitoinnin ilmiötä, jotka nousevat aineistosta selvästi esiin. Kutsun näitä *n>m*-nasaalimuutokseksi sekä fonotaksin suomalaistamiseksi.

3.2.1 *N>m*-nasaalimuutos

Suomenkielisen kirjoituksen ja puheen samanlaisuus on harhaanjohtava yleistys (Piippo ym. 2016: 131). Nasaaliassimilaatio on yleisesti puheessa tapahtuva piirre, jota ei ole tapana kirjoittaa auki puhekielisessäkään kirjoituksessa. Nasaaliassimilaatiossa sananloppuinen *n* assimiloituu seuraavan sanan alkukonsonantin kanssa niin, että ne ääntyvät samapaikkaisina. Esimerkiksi *Suomen kansasta* tulee puheessa *Suomen^ŋ kansa* ja *isänmaasta* tulee *isän^mmaa*. *N*-äänne voi assimiloitua toiseksi nasaaliksi *ŋ* tai *m* sekä resonanteiksi *l*, *r*, *v* tai *j* riippuen siitä seuraavasta sanasta. (VISK § 4, 39.)

Aineiston sadasta julkaisusta 28:ssa eli melkein kolmasosassa käytetään nasaaliassimilaatiota muistuttavaa ilmiötä, joissa sananloppuinen *n* on muuttunut *m*:ksi. Näin tapahtuu myös esimerkissä 9, jossa valitetaan sotaromaanin sisällöstä.

KESKEM JÄNITÄVÄM KAUKO-PATRIO ROMAANIM SUKA
 PORPAGNAADNAA111 ETÄKÖ SUOMEM KAUKO-PATRIOS OLISI
 KÄYTETY SUKIA?11 SUOMI KONE_PITSOOLIM LIPAITA JA MAA-MIINOJA
 JA -MANUJA NIILÄ OLI JALAM PEITEESKI!!!1

(9)

Esimerkissä 9 on yhteensä kuusi *n*-loppuista sanamuotoa, joista jokaisessa on merkitty *n:n* sijaan *m* (*KESKEM JÄNITÄVÄM KAUKO-PARTIO ROMAANIM SUKA PORPAGNAADNAA* 'kesken jännittävän kaukopartioromaanin sukkapropagandaa', *SUOMEM KAUKO-PATRIOS* 'Suomen kaukopartiossa', *KONE_PISTOOLIM LIPAITA* 'konepistoolin lippaita', *JALAM PEITTEESKI* 'jalan peitteeksi'). Näistä tapauksista vain yksi (*JALAM PEITTEESKI*) noudattaa puhutun kielen assimilaation periaatteita, sillä *n*:stä on tullut bilabiaalinen *m* bilabiaalisen *p*:n edellä. Muissa tapauksissa nasaaliassimilaatiota ei puheessa esiintyisi näissä kohdissa lainkaan (*ROMAANIN SUKA PORPAGNAADNAA*) tai *n* muuttuisi joksikin toiseksi konsonantiksi kuin *m* (*KESKEJ JÄNNITTÄVÄM KAUKO-PATRIOROMAANIN*, *SUOMED KAUKO-PATRIOS*, *KONE_PISTOOLIL LIPAITA*). Näyttää olevan vain sattumaa, että muutos on julkaisussa edes kerran nasaaliassimilaation periaatteiden mukainen. Muunlaisia muutoksia, joissa loppu-*n:n* muuttuisi joksikin toiseksi kirjaimeksi kuin *m*, ei esiinny aineistossa lainkaan. Parodiatyyliin on vakiintunut juuri *n>m*-muutos, joka noudattaa nasaaliassimilaation periaatteita vain sattumalta.

N>m-muutos on yksi parodiatyylin piirre, joka erottaa sen selvästi tyypillisestä verkkokielestä. Nasaaliassimilaatiota näkee joskus kirjoitettavan auki sellaisissa sanoissa kuin *niimpä* tai *kumpa*, mutta näissä muutos tapahtuu kiteytyneen partikkelin sisällä ennen

liitepartikkelia *-pA* eikä itsenäisten sanojen rajalla. Sen sijaan sananloppuinen *n* kirjoitetaan verkkokielessäkin kirjaimella *n* nasaaliassimilaatiosta huolimatta.

Nasaaliassimilaatiota muistuttavan *n>m*-muutoksen käytölle parodiassa on nähtävissä suora malli. Nasaalimuutoksesta tulee mieleen parodian poliittiseen kontekstiin sopivat ilmaukset *isäm maam puollustaja* ja *elämäm koulu*, jotka ovat juuri näissä *m*-loppuisissa muodoissaan tunnettuja humoristisia ilmauksia. Molemmissa sananloppuinen *n* on muuttunut kirjoitusasussa *m*:ksi. Ilmauksessa *isäm maam puollustaja* muutos noudattaakin nasaaliassimilaation periaatteita. Sen sijaan ilmauksessa *elämäm koulu* puheessa loppu-*n* assimiloituisi äänteeksi *ŋ*, mutta jälleen se merkitään *m*:nä. Koska *ŋ*-äänteelle ei ole suomen ortografiassa omaa grafeemiaan, assimilaatio on merkitty *n*:stä erottuvalla toisella nasaalilla eli *m*:llä. Joka tapauksessa molemmissa ilmauksissa muutos on samankaltainen kuin aineistossani eli juuri *n>m*-muutos.

Ilmaukset toimivat mallina parodiatyyliille siksi, että niillä on semanttinen yhteys parodian poliittiseen kontekstiin. *Isäm maam puollustaja* on pilkallinen nimitys tietynlaiselle stereotyyppille kiihkeästi isänmaallisesta henkilöstä, joka yleensä myös vastustaa maahanmuuttoa. *Elämäm koulu* puolestaan on eräänlainen kiertoilmaus koulutuksen puuttumiselle ja sille, että henkilö on opintojen sijaan oppinut asioita yksinkertaisesti elämällä elämäänsä (Hikipedia s.v. *isäm maam puollustaja*, *elämänkoulu*.) Molemmissa ilmauksissa on pilkallinen tai vähintään humoristinen sävy, joita käytetään vähättelemään kohteitaan. *Isäm maam puollustaja* sopii aineistoni parodiaan, koska parodia tekee pilkkaa juuri nimityksen kuvaamasta ihmisjoukosta. Maahanmuuttoa vastustavat liitetään monesti myös *elämäm koululaisten* joukkoon, koska heidät esitetään maahanmuuttokeskustelussa vastapuolen toimesta tyypillisesti kouluttamattomina (Lahti 2019: 118–119; Nikunen 2010: 17).

Näiden ilmausten mallista *n>m*-muutos näyttää siirtyneen parodiseen kirjoitustyyliin, jossa sen käyttö on laajentunut niihinkin ympäristöihin, joissa assimilaatio ei puheessa tapahtuisi tällä tavalla. Voi myös olla, että nasaaliassimilaation tapainen ilmiö ei ole suoraan ottanut mallia näistä ilmauksista, vaikka se onkin niissä ja parodiassa molemmissa samankaltainen. Voi olla, että aineiston julkaisuissa *n>m*-muutoksella ensisijaisesti representoidaan kirjoittajaa, joka ei erota puhutun ja kirjoitetun kielen eroja vaan kirjoittaa nasaaliassimilaation auki. Tämä tehdään parodiatyyliin sopivasti liioitellen, jolloin nasaalimuutokset eivät enää noudata puhutun kielen nasaaliassimilaation periaatteita. Joka tapauksessa parodinen kirjoitustapa yhdistyy *n>m*-muutoksen vuoksi myös ilmausten *isäm maam puollustaja* ja *elämäm koulu* kantamiin ivallisiin mielikuviin kohteestaan.

3.2.2 Suomalaistettu fonotaksi

Suomen kotoperäiseen fonotaksiin kuulumattomia äänteitä ja äänneyhtymiä on aineistossa muokattu ikään kuin suomen kielen foneemistolle sopivampaan muotoon. Kutsun ilmiötä tässä tutkielmassa fonotaksin suomalaistamiseksi. Esimerkiksi foneemi *f*, joka esiintyy suomen kielessä vain suhteellisen uusissa lainasanoissa (Suomi, Toivanen & Ylitalo 2006: 171), on ensimmäisessä esimerkissä esiintyneessä *fiksu*-sanassa merkitty *w*:llä (**WIKSU**). Tämä johtuu siitä, että se ääntyy suomessa joskus *f*:n sijaan *v*:nä (mts. 172), ja *v* puolestaan on merkitty ikään kuin hyperkorrektisti *w*:llä. Käsittelen tällaista ilmiötä *n>m*-muutoksen kanssa luvussa, joka käsittelee puhekielisyyttä ja puheen imitointia, sillä suomalaistetun fonotaksin seurauksena sanat kirjoitetaan muodossa, joka jäljittelee puhutun suomen kielen ääntämystä.

Esimerkissä 10 kauhistellaan sitä, että sanaristikoon on päässyt propagandaa:

Julkaisussa *propaganda* on kirjoitettu niin, että *pr*-yhtymä, joka ei esiinny suomen kotoperäisissä sanoissa sananalkuisena, on kirjoitettu pelkkänä *r*:nä (*ROPAKANDA*). Lisäksi

soinnillinen *g* on kirjoitettu sanassa soinnittomana *k*:na, mikä on piirre, joka esiintyy aineistossa jonkin verran. Samoin soinnillinen *b* merkitään sanoissa usein soinnittomana *p*:nä aineiston julkaisuissa. Esimerkiksi sana *bisneksiä* on kirjoitettu **PISNEKSIJÄ** ja *bongailu*-sanasta esiintyy sellaisia muotoja kuin **BONKAILU** sekä **PONKASIN** '*bongasin*'. Soinnilliset klusiilit *g* ja *b* ovat foneemeja, jotka äännetään suomessa toisinaan kuten soinnittomat klusiilit *k* ja *p* (Suomi ym. 2006: 172–176). Ne kirjoitetaan eri kirjaimin, mutta niiden erottaminen toisistaan voi kirjoitettaessa olla hankalaa, jos ne puheessa ääntää samoin.

Hankaluus äänteiden ja kirjaimien vastaavuuksien hahmottamisessa näkyy kirjoituksessa myös toisinpäin: kotoperäisiä soinnittomia klusiileita merkitään hyperkorrektisti samanpaikkaisilla soinnillisilla klusiileilla. Tämä hyperkorrektius on suomenkielisille tyypillinen tapa etenkin vierassanoja kirjoittaessa (Suomi ym. 2006: 174). Esimerkissä 11 todetaan, että kansan todellinen tahto on ohitettu, koska gallupien mukaan suosituin puolue eli perussuomalaiset eivät pääse hallitukseen.

(11) KANSAM TAHTO ON OHITETU, GALUBIN
sUuriM PULU EI PÄÄSE HALITUKSEEN.

Julkaisussa vierassana *gallup* on kirjoitettu muodossa **GALUBIN** '*gallupin*' eli soinniton *p* on kirjoitettu hyperkorrektisti *b*:nä. Ilmiö näyttää parodiatyyliissä laajentuneen niin, että soinnillisista klusiileista myös *d*, joka on kotoperäinen äänne, merkitään vierassanoissa soinnittomalla *t*:llä. Esimerkiksi *fakta* esiintyy aineistossa muodossa **FAGDA** ja **WAGDA**. Lisäksi soinnillisten ja soinnittomien klusiilien sekoittuminen näkyy välillä täysin kotoperäisissäkin sanoissa. Esimerkiksi sanoissa **SUGA** '*sukka*' ja **VAALI GONESTA** '*vaalikoneesta*' on *k* merkitty *g*:nä, vaikka sanat *sukka* ja *vaalikone* eivät ole vierasperäisiä sanoja eikä varsinaista motivaatiota hyperkorrektiuteen ole.

Siihen, ääntääkö *g*:n ja *b*:n identtisesti vai eri tavoin kuin *k*:n ja *p*:n, vaikuttaa muun muassa sosiaalinen tausta. Koulutettu, suhteellisen nuori ja kaupungissa asuva henkilö ääntää ja siten myös kirjoittaa ne todennäköisemmin erillisinä. (Suomi ym. 2006: 172–176.) Äänteiden sekoittamisella voidaan parodiassa viitata vastakkaiseen sosiaaliseen taustaan, joka puolestaan tutkimusten mukaan kuvaa perussuomalaisten äänestäjiä (HS 28.11.2019). Näin parodian kohde representoidaan ennemminkin kouluttamattomana, vanhana ja maalla asuvana kuin koulutettuna, nuorena ja urbaanina, mikä sopii kuvaan, jota vastapuoli rakentaa maahanmuuttokeskustelussa maahanmuuttoa vastustavista.

Suomalaistetulla fonotaksilla on nähtävissä myös erityisempi yhteys parodian kohteeseen, mikä selittää osaltaan piirteen yleisyyttä aineistossani. Perussuomalaisten entisen pitkäaikaisen puheenjohtajan Timo Soinin blogin nimi on *ploki*, jossa soinnilliset klusiilit *b* ja *g* on kirjoitettu soinnittomina kotoperäisinä *p*:nä ja *k*:nä. Lisäksi Soini on esimerkiksi puhunut Brysselistä muodossa *Prysseli* etenkin yhteyksissä, joissa kuvailee EU:ta ivallisesti (Salonen 2018: 53). Samantyyppiseen tapaan aineistossani mainitaan kaupungin nimi muodossa *RYSELUSÄ* 'Brysselissä'. Lisäksi Soinin käyttämässä muodossa taivutusvartaloon kuuluva *i* on lisätty sanan loppuun myös nominatiivimuodossa. Samanlaisia tapauksia on aineistossani, sillä esimerkiksi *Trump* on kirjoitettu nominatiivissa muotoon *Trumpi*. Sanoja suomalaistetaan siis myös morfologisessa mielessä. Aineistossa esiintyy vierasperäisissä sanoissa monenlaista muutakin kirjoitusasun variaatiota. Esimerkiksi englanninkielinen sana *Youtube* on kirjoitettu illatiivissa *JUUTUUPHIIN*, joka noudattaa kirjoitusasultaan sanan suomalaista ääntämystä.

Aineiston sadasta julkaisusta 45 sisältää vierasperäisen sanan, jonka kirjoitusasu ei ole yleiskielen normien mukainen. Näistä 39:ssä kyse on selvästikin kuvailemastani ilmiöstä, joka liittyy fonotaksin suomalaistamiseen eikä vaikkapa vain lyöntivirheeseen. Koska kaikissa julkaisussa ei esiinny vierasperäisiä sanoja, käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että lähes poikkeuksetta jos vierasperäinen sana esiintyy, on se kirjoitettu yleiskielen normien vastaisesti.

3.3 Kirjoitusvirheet

Aineistoni julkaisuissa esiintyy erityisen tiheään sanamuotoja, jotka ovat vastoin yleiskielen oikeinkirjoitusnormeja. Useinkaan tällä tavalla kirjoittaminen ei näytä palvelevan mitään erityistä tarkoitusta, kuten puheen imitointia tai typografisen äänensävyyn rakentamista, vaan muodot näyttävät olevan seurausta kirjoitusvirheistä. Vaikka siis myös aiemmin esittelemiäni piirteitä kuten välimerkittömyyttä tai suomalaistetun fonotaksin seurauksena syntyneitä sanamuotoja voidaan pitää eräänlaisina kielivirheinä, käsittelen tässä luvussa vain tapauksia, joissa kirjoitusasun variaatio esitetään parodiassa ensisijaisesti kirjoitusvirheinä.

Koska aineistoni parodia on performanssia, kaikkien kielellisten valintojen voi olettaa olevan kirjoittajan tiedostamia valintoja, jotka rakentavat parodiaa. Tässä mielessä mikään kirjoitusvirheeksi kutsumani ei ole julkaisun kirjoittajan tekemä virhe, vaan kielellinen valinta. Kutsunkin tässä luvussa kirjoitusvirheiksi muotoja, jotka on mielestäni

esitetty tunnistettavaksi kirjoitusvirheinä. Virheet eivät ole syntaktisia, vaan liittyvät nimenomaan kirjoittamisen prosessiin eli siihen, miten kieli saatetaan kirjoitettuun muotoon.

Tarkastelen ensin tapauksia, joiden hahmotan jollain tavalla johtuvan ”vääristä” kirjaimista. Näitä ovat tapaukset, joissa vierekkäiset kirjaimet on kirjoitettu väärässä järjestyksessä, sanassa on siihen kuulumattomia kirjaimia tai äänteen pitkää kesto on merkitty yhdellä kirjaimella. Kirjoitusvirheistä käsittelen erikseen yhdyssanavirheet, sillä ne ovat aineistolleni erityisen tunnusomaisia. Käsittelen yhdyssanavirheiden kanssa myös muita tapauksia, joissa sanojen osat on kirjoitettu erikseen.

3.3.1 Väärät kirjaimet

Aineiston julkaisussa on pääsääntöisesti useita erityyppisiä kirjoitusvirheitä. Esittelen seuraavien esimerkkien kautta virheitä, jotka liittyvät kirjainten väärin merkitsemiseen. Näitä esiintyy 98:ssa aineistoni sadasta julkaisusta eli lähes jokaisessa julkaisussa. Esimerkissä 12 ollaan huolissaan sukien leviämisestä ja esimerkissä 13 siitä, mihin Suomi on perussuomalaisten vaalisloganin mukaan kadonnut.

(12)

VOISKO JUKU KETROO MULE MISÄ SOUMI NY ON KU SE PITIÄS SAADA TAKASIN ? ON HUTEERA OLO KU EI TEIDÄ MISÄ ON

(13)

Molemmissa julkaisuissa kaksoiskonsonantti on merkitty yhdellä kirjaimella, *SUKIEN* 'sukkien' ja *MULE MISÄ* 'mulle missä'. Geminaatan kirjoittaminen yhdellä konsonantilla on aineistossa tiheään toistuva piirre, jota käytetään 69 julkaisussa. Geminaatan kirjoittamista yhdellä kirjaimella voi pitää lyöntivirheen lisäksi myös seurauksena siitä, että kirjoittamisen prosessissa on ongelmia eikä kirjoittaja hahmota sanan norminmukaista kirjoitusasua. Aineistolleni tyypilliseen tapaan piirre on laajentunut niin, että se esiintyy liioiteltuna. On esimerkiksi jonkin verran tapauksia, joissa lyhyttä äännettä on merkitty kahdella kirjaimella. Toisinaan tällaisten muotojen voi tulkita ilmaisevan myös murteellisuutta eli puhekielisyyttä.

Aineistossani on 51 julkaisua, jossa vierekkäiset tai lähellä olevat kirjaimet on merkitty väärässä järjestyksessä. Etenkin diftongeissa vokaalit on usein kirjoitettu väärässä järjestyksessä, kuten esimerkin 13 sanoissa *SOUMI* 'Suomi' ja *TEIDÄ* 'tiedä'. Myös verbin *KETROO* 'kertoo' konsonanttiyhtymässä on merkitty *r* ja *t* väärässä järjestyksessä.

Aineiston julkaisuista 50:ssä esiintyy sanoja, joissa on niihin täysin kuulumattomia kirjaimia. Joskus kirjain näyttää korvaavan jonkin näppäimistöllä lähekkään olevan kirjaimen, joka kuuluisi sanassa kyseiseen kohtaan. Näin on esimerkissä 12, jossa sanassa *mshttaa* 'mahtaa' on *a:n* sijaan kirjoitettu näppäimistön viereinen kirjain *s*. On myös julkaisuja, joissa sanasta näyttää puuttuvan kirjain tai joissa sanassa on ylimääräinen kirjain, joka ei näytä korvaavan mitään toista kirjainta. Tällaiset kirjoitusvirheet liittyvät nimenomaan näppäimistöllä kirjoittamiseen, joten niitä voi kutsua lyöntivirheiksi. Ne eivät siis herätä tulkintaa siitä, ettei kirjoittaja osaisi sanojen oikeaa kirjoitusasua, vaan että kirjoittaja on kirjoittanut muodot epähuomiossa kuten kiireessä tai huolimattomuuttaan.

3.3.2 Sanojen kirjoittaminen erikseen

Aineistossa on 37 julkaisua, jossa yhdyssana on kirjoitettu normien vastaisesti erikseen. Muunlaisiakin sanoja on kirjoitettu erikseen yhteensä 28 julkaisussa. Tällaisia sanoja ovat esimerkiksi johdokset, joissa kantasana ja johdin on erotettu välilyönnillä. Yhteensä 49:ssä eli melkein puolessa aineiston sadasta julkaisusta jokin sana on kirjoitettu normien vastaisesti erikseen.

Esimerkissä 14 välintuloa uusnatsien juhliin kommentoidaan isänmaallisten kaljaboikottina. Esimerkissä 15 pohditaan, voiko sukista puhuminen olla vihapuhetta.

uLKOM MAAN ISÄ MAA LISET JOUTUI KALI POIKOTTiin112

IS.FI

Uusnatsien juhlat pilalla – poliisi ja paikalliset asukkaat veivät kaiken oluen

(14)

RANSKA LAISET TEROT RISTOT PANNTIIN KOVILE, MUTA SAAKONE
VIHA PUHUA SUKISTA VIHAISESTI VAI TULEEKO SAKO 🤔🤔

YLE.FI

Poikkeuksellisen ankara vihapuhelaki hyväksyttiin Ranskassa – terrorismiin yllyttävät ja syrjivät sisällöt poistettava...

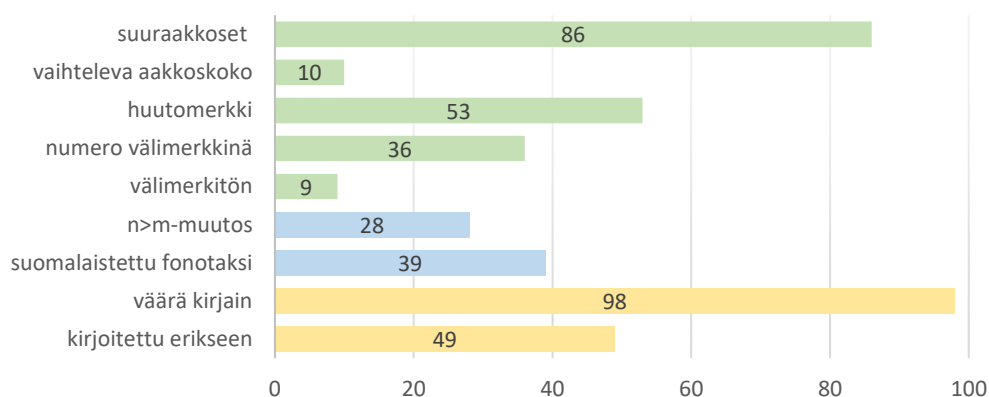
(15)

Julkaisuissa yhdyssanojen osat on kirjoitettu erikseen, esimerkiksi *uLKOM MAAN* 'ulkomaan' ja *KALI POiKOTTiin* 'kaljaboikottiin'. Johdoksissa sanavartalosta on erotettu johdin, *ISÄ MAA LISET* 'isänmaalliset' ja *RANSKA LAISET* 'ranskalaiset'. Sanoja on aineiston julkaisuissa kirjoitettu erikseen muunkin tyyppisten morfeemirajojen kohdalta: esimerkiksi kysyvä verbimuoto *tuliko* esiintyy muodossa *TULI KO*, jossa liitepartikkeli on erotettu sanavartalosta. Yksi aineistossa usein toistuva erikseen kirjoitettu sana on *tero risto* 'terroristi', jonka varianttia *TEROT RISTOT* käytetään esimerkissä 15. Uusi muoto on kaksi suomalaista miehen nimeä, Tero ja Risto, jotka vievät mielikuvan kauas siitä, mitä maahanmuuttovastaisessa diskurssissa yleensä käsitetään terroristilla.

Yhdyssanojen erikseen kirjoittaminen on yksi tyypillisimpiä kirjoitusvirheitä kaikenlaisessa kirjoittamisessa. Sen sijaan johtimien ja liitepartikkelien erottaminen sanavartalosta ei ole tavallista, sillä osia ei voi samalla tavalla luulla itsenäisiksi, erikseen kirjoitettaviksi sanoiksi. Jälleen aineistossa liioitellaan verkkokielelle tyypillistä piirrettä, kun normien vastainen erikseen kirjoittaminen on laajentunut yhdyssanoista muihinkin morfeemirajoihin.

3.4 Miksi näitä piirteitä käytetään?

Edellä olen tarkastellut aineistossani toistuvia piirteitä, jotka muodostavat parodiaan vakiintuneen kirjoitustyylin. Olen koonnut olennaisimmat piirteet taulukkoon 1, josta näkee, kuinka monessa koko aineiston sadasta julkaisusta tietty piirre esiintyy. Koska aineiston koko on pieni, lukuja voi tarkastella vain suuntaa antavina.

Taulukko 1. Julkaisujen määrä, jossa tiettyä parodian piirrettä on käytetty.

Piirteet on esitetty taulukossa siinä järjestyksessä, jossa analysoin ne edellä: ensin typografiseen äänensävyyn liittyvät (suuraakkoset, vaihteleva aakkoskoko, huutomerkki, numerot, joita on käytetty välimerkkien tapaan, sekä välimerkittömyys), sitten puhekielisyyteen liittyvät ($n>m$ -muutos ja suomalaistettu fonotaksi) ja lopuksi niin kutsutut kirjoitusvirheet (väärit kirjaimet ja erikseen kirjoitetut sanat). Suuraakkosiin on laskettu julkaisut, jotka on kirjoitettu kokonaan suuraakkosilla, sekä 6 julkaisua, joissa suuraakkosia käytetään osassa sanoja.

Monissa julkaisuissa esiintyy useampia näistä piirteistä, mutta lähes kaikissa on vähintäänkin suuraakkosia sekä väärin kirjaimiin liittyviä kirjoitusvirheitä. Taulukon perusteella huutomerkkejä ja erikseen kirjoitettuja sanoja on noin puolessa aineiston julkaisuissa. Noin kolmasosassa julkaisuja esiintyy myös välimerkin tapaan käytetty numero, $n>m$ -muutos tai suomalaistettu fonotaksi. Kaikki piirteet eivät voi reaalistua samassa julkaisussa, sillä esimerkiksi vaihteleva aakkoskoko ja pelkkien suuraakkosten käyttö tai välimerkittömyys ja välimerkkien käyttö ovat toisilleen vaihtoehtoisia piirteitä. Välimerkittömyys ja vaihteleva aakkoskoko esiintyvätkin vain noin kymmenesosassa julkaisuja.

Kaikki esittelemäni piirteet, kuten kirjoitusvirheet ja huutomerkkejä edustavat numerot 1, ovat pohjimmiltaan sellaisia, että niitä voi nähdä aivan tyypillisessäkin verkkokielessä, joka on kirjoitettu tosissaan. Jopa nasaaliassimilaatiota muistuttava $n>m$ -muutos näkyy verkkokielessä toistuvasti *niimpä*- ja *kumpa*-partikkeleissa. Piirteitä ja kielivirheitä liioitellaan aineistossani kuitenkin räikeästi, mikä ohjaa lukijan tulkintaa siitä, että kyseessä on parodinen teksti, joka on kirjoitettu parodisella kaksoisäänellä. Tässä

julkaisujen kielellinen ilmiasu on olennainen osa siinä, että julkaisut erotetaan vakavasti kirjoitetuista: kielivirheitä sisältävä, vaikeasti luettava ja voimakkaasti affektinen julkaisu ei vastaa odotuksia koherentista ja mielekkästä Facebook-julkaisusta, jolloin lukijassa herää tulkinta tekstistä ironisena. Lisäksi esimerkiksi vaihteleva aakkoskoko merkitsee ironista sävyä jo itsessään. Kirjoittaja välittää näillä keinoilla viestin siitä, että pintatasolla sanottu ei ole se, mitä hän parodian vihjatulla taustatasolla yrittää viestiä. Tekstiä ei ole kirjoitettu tosissaan, vaan sillä osoitetaan kirjoittajan vastakkaista suhtautumista julkaisun sisältöön. Lisäksi ryhmässä julkaistujen päivitysten parodinen intentio on ikään kuin oletus, silloin kuin lukija tietää lukevansa humoristisen ryhmän julkaisuja.

Mutta miksi parodiaan ovat valikoituneet liioiteltavaksi nimenomaan nämä kielenpiirteet? Jotkut näyttävät motivoituvan suoraan esimerkiksi tunnettujen poliitikkojen kielenkäytöstä (Timo Soinin *ploki*) tai muista yleisesti tunnetuista kielenkäytön malleista (ivalliset ilmaukset *isäm maam puollustaja* tai *elämäm koulu*), joilla on semanttinen yhteys parodian kohteeseen. Nämä eivät kuitenkaan selitä kaikkia parodiassa johdonmukaisesti käytettäviä piirteitä, kuten suuraakkosten käyttöä tai kirjoitusvirheitä.

Muillakin piirteillä viitataan kuitenkin selvästi parodian kohteeseen. Maahanmuuton vastustajista rakennetaan maahanmuuttokeskustelussa usein kuvaa hysteerisinä ja pelokkaina (Lahti 2019: 221), mihin sopii se, että verkkoparodiassa heidät esitetään voimakkaan affektin vallassa kirjoittavina. Lahden (2019: 163) mukaan suuraakkosia ja huutomerkkejä käytetään vahvistamisen keinona myös maahanmuuttokeskustelun verkkoaineistossa. Voimakasta affektia rakentavilla piirteillä ei vain viitata parodian kohteeseen, vaan myös representoidaan se huonossa valossa. Hysteerisyys ja kiihko voivat viedä uskottavuutta julkaisujen sisällöiltä, kun argumenttien esitetään perustuvan johonkin muuhun kuin järkeen ja harkintaan (Lahti 2019: 221). Lisäksi suuraakkosten käytöllä ei ole hyvä maine, ja esimerkiksi keskustelufoorumeilla niiden käyttöä pidetään ärsyttävänä tapana (ks. esim. Hautamäki 2015: 39; McCulloch 2019: 116–117; Wikipedia s.v. *CAPS LOCK*). Niitä käyttämällä julkaisusta voidaan tehdä siis vähemmän mielekäs, mikä representoi parodian kohteen ärsyttävänä kirjoittajana.

Parodian kohde esitetään paitsi voimakkaan affektin vallassa olevana kirjoittajana myös sellaisena, joka tekee paljon kirjoitusvirheitä. Kirjoitusvirheitä on käytännön näkökulmasta kahdenlaisia. Jos kirjoittaja ei tiedä, mikä muoto on oikein, ei hän huomaa tehneensä virhettä. Näin voi esimerkiksi käydä, jos yhdyssanan kirjoitusasu ei ole kirjoittajan tiedossa. Lyöntivirheiden kohdalla kyse on puolestaan selkeästi

huolimattomuudesta eikä osaamattomuudesta. Huolimattomuusvirheiden taustalla voi olla se, että kirjoitetun uudelleen lukeminen tai kieliasun tarkistaminen on jätetty välistä, mikä voi johtua esimerkiksi kiireestä tai siitä, että tätä ei pidetä tärkeänä. Voi olla, että vaikka virheet huomattaisiin, niitä ei palata korjaamaan – taustalla voi olla ajatus kielenkäytön ekonomisuudesta, sillä sisältö voi tulla selväksi, vaikka kirjoitusasu ei olisikaan täydellinen.

Aineistossa esiintyvien piirteiden perusteella muodostuu kuva kirjoittajasta, joka on sekä taitamaton että huolimaton. Julkaisuissa esiintyy paljon perinteisiä kirjoituksen ongelmia. Leino mainitsee ylioppilaskirjoitusten perusteella yleisimpinä kielivirheinä välimerkit ja yhdyssanat sekä ääntämisen ja kirjoituksen vastaamattomuuden (1992: 170–176), ja juuri näihin liittyvät myös aineistoni kirjoitusvirheet. Lisäksi julkaisuissa on paljon lyöntivirheitä, jotka liittyvät näppäimistöllä kirjoittamiseen ja joiden esitetään olevan ennemminkin seurausta huolimattomuudesta. Huolimattomuus kirjoituksessa sopii mielikuvaan siitä, että kirjoittaja on voimakkaan tunteen vallassa eikä siitä syystä tuota huoliteltua tekstiä. Parodiassa korostetaan kuitenkin myös selvästi kirjoittajan tietämättömyyttä kirjoitetun yleiskielen normeista, koska aineistossa esiintyy erityisesti esimerkiksi yhdyssanavirheitä.

Parodiajulkaisuissa esiintyy kielivirheitä luonnollisestikin siitä syystä, että parodiaryhmän synty perustuu kirjoitusvirheeseen, jonka teki maahanmuuttovastainen henkilö. Tämä heikko kohta on nostettu korostetusti esiin parodiassa. Lisäksi kohteen representoiminen taitamattomana kirjoittajana yhdistyy aiempien tutkimusten tuloksiin siitä, että maahanmuuttovastaiset konstruoidaan verkon maahanmuuttokeskustelussa kouluttamattomiksi ja tyhmiksi (Lahti 2019: 118–119; Nikunen 2010: 17–23), mihin taitamaton kirjoittaminen usein liitetään. Lisäksi kuten Lahti (2019: 219) toteaa, maahanmuuttovastaisten kielitaidon kommentointi voi perustua maahanmuuttokeskustelun teemoihin liittyvään ivailuun siitä, että jos ei itsekään osaa suomen kieltä kunnolla, ei ole varaa valittaa maahanmuuttajien kielitaidosta. Kyse on kunnioittavan tai vain leikillisen parodian sijaan selvästi pilkkaavasta parodiasta, jossa ivailaan parodian kohteen eli maahanmuuttovastaisten kielellisille resursseille. On myös huomionarvoista, että parodiaa on huumorin lajina syytetty elitismistä (Hutcheon 2000: 95), ja nyt sitä käytetään pilkkaamaan juuri eliittiä vastustavia ihmisiä ja ideologiaa.

Kielitaidon kommentointi on yksi tapa hyökätä keskustelijaa vastaan. Myös Lahden (2019: 213–217) aineistossa kieli- ja kirjoitustaidon kommentointia käytetään, kun tarkoituksena on kiistää toisen keskustelijan status samanarvoisena keskustelijana ja siten

esittää, ettei tämän väitteillä ole painoarvoa. Kielitaidon kommentointia voidaan käyttää keskustelijan toiseuden rakentamiseen ja maineen tuhoamiseen, pilkkaamiseen, syrjimiseen ja ulkopuolelle jättämiseen (Kytölä 2012: 255). Lahden aineistossakin sitä käytetään muun muassa keskustelusta pois sulkemiseen tai naurunalaiseksi tekemiseen ja pieniinkin virheisiin tartutaan heti (Lahti 2019: 218). Myös aineistoni huumorissa pilkallisella kielenkäytön ja etenkin kielitaidon irvailulla on mahdollisia sosiaalisia vaikutuksia siihen, pääsevätkö tietynlaiset äänet kuuluviin vai sivuutetaanko ne.

Ryhmässä julkaistu parodia tuskin on seurausta vain yhdestä kirjoitusvirheestä, vaan parodialle oli tilaa jo ennen sen syntyyn johtanutta erhettä. Parodian taustalla olevat mielikuvat tai stereotyypit maahanmuuttoa vastustavista esimerkiksi kouluttamattomina olivat jo olemassa, kuten olen aiempien tutkimusten perusteella todennut. Lisäksi parodian imitaatio niin sanotusti huonosta verkkokirjoittamisesta ei analyysini mukaan rajoitu vain parodian kohteeseen eli maahanmuuttovastaisiin. Sanni Hautamäki (2015) on tutkinut pro gradu -tutkielmassaan nuorten näkemyksiä verkkokielen variaatiosta. Hänen aineistossaan yksi informantti kuvailee ”juntiksi kirjoitustyyliksi” kirjoitustapaa (mts. 39), joka muistuttaa huomattavasti aineistoni parodiatyyliä.

Netissä käytetään paljon myös juntteja kirjoitustyyliä kuten SE ETTÄ
KIRJOITETAAN CAPS LOCK POHJASSA JUMANKAUTA ISÄM_MAA SUOMI
LEIJONAT!!!11!!

(16) *Esimerkki Hautamäen aineistosta.*

Esimerkki 16 sisältää paljon aineistoni parodiaan kuuluvia piirteitä: suuraakkosten käyttö, numerot 1 huutomerkkien seassa sekä $n>m$ -muutos sanassa *ISÄM_MAA*, joka on erikseen kirjoitettu yhdyssana. Suuraakkosten käyttö nostetaan myös eksplisiittisesti esiin. *Juntilla* tarkoitetaan maalaista tai tyhmää (KS s.v. *juntti*; Paunonen 2006: 376), ja kirjoitustapa esitetään esimerkkinä ärsyttävästä verkkokielestä. Kirjoitustapa arvotetaan siis jollain tavalla huonoksi tai vääränlaiseksi verkkokirjoitteluksi.

Aineistossani esiintyvä kirjoitustyyli esiintyy siis samantyyppisenä Hautamäen vuoden 2015 aineistossa, joten tällainen kirjoitustapa merkitsee niin kutsuttua junttia tai huonoksi arvotettua kirjoitustyyliä laajemmin kuin vain aineistoni sisällä. Oletettavasti parodisen kirjoitustyylin sävyn voi siis tunnistaa juntiksi, vaikka ei olisi tutkimani parodiaryhmän jäsen tai nähnyt sen julkaisuja aiemmin. Vaikka parodian kielellinen ilmiö on varmasti kehittynyt ryhmän historian aikana ryhmälle ominaiseksi, sen esittämä imitaatio

huonosta verkkokirjoittajasta ei ole vain ryhmän luomaa, koska samankaltainen kirjoitustapa on ollut aiemmin esillä muuallakin. Hautamäen esimerkissä informantti mainitsee kuvauksessaan *isänmaan*, jolla on myös semanttinen yhteys aineistoni parodian kohteen maahanmuuttovastaiseen, nationalistiseen diskurssiin. Tämän perusteella kirjoitustyyli ei kuvasta vain huonoa kirjoitustaitoa verkossa, vaan kirjoittajaan liitetään ehkä muitakin taustatekijöitä. Kyse ei ehkä ole vain yleisesti ärsyttävästä verkkokirjoittelusta, vaan kirjoitustapaan liitetään juuri niin kutsuttuja juntteja piirteitä, kuten tyhmyyttä ja maalaisuutta.

4 Parodian interdiskursiivisuus ja metakielenkäyttö

Edellisessä luvussa esittelin, minkälaisista kielenpiirteistä *Terrorismin ja sukki*en vastainen kansanliikeryhmä -ryhmässä käytetty parodiatyyli muodostuu. Tässä luvussa keskityn muihin keinoihin, joilla parodista merkitystä rakennetaan julkaisuissa. Tarkastelen lyhyesti sitä, miten interdiskursiivisuudella, erityisesti diskurssien kaiuttamisella parodiassa luodaan yhteys juuri maahanmuuttovastaisiin. Otan lisäksi tarkempaan tarkasteluun sen, miten parodisissa julkaisuissa keskustellaan kielenkäytöstä, sillä tällaista metakielenkäyttöä on aineistossa huomattavan paljon.

4.1 Diskurssien omiminen ja toistuvat aiheet

Ironia ja diskurssien omiminen ovat yksi toistuva retorinen keino verkossa käytävässä maahanmuuttokeskustelussa. Niillä pyritään esittämään vastapuolen näkökannat ja argumentit naurettavassa valossa, millä voidaan vahvistaa omaa kantaa. (Lahti 2019: 162–179.) Aineistoni parodia on selvä esimerkki tällaisesta ironisesta diskurssien omimisesta. Olen edellisessä analyysiluvussa käsitellyt aineiston parodiantyylin kielellistä ilmiä kuten typografisia keinoja, mutta julkaisujen parodinen merkitys rakentuu yhtä lailla siitä, miten julkaisuissa merkityksellistetään maailmaa tiettyjen diskurssien kautta.

Tässä luvussa tarkastelen, miten aineiston parodia on interdiskursiivista, eli miten se viittaa kohteeseensa omimalla ja kaiuttamalla ironisesti maahanmuuttovastaisia diskurssia. Käsittelen interdiskursiivisuutta aineistossa toistuvien aiheiden kautta. Samassa julkaisussa voi olla useampiakin aiheita, ja ne voivat kaiuttaa maahanmuuttovastaisen diskurssin lisäksi spesifimmin esimerkiksi populistista tai arvokonservatiivista diskurssia. Käsittelen aluksi kaksi aineiston ehdottomasti yleisimpää aihetta, sukat ja kalja, ja analysoin niiden merkitystä parodiassa. Sen jälkeen nostan lyhyesti esiin muita keskeisiä ja toistuvia aiheita, joilla maahanmuuttovastaisia diskurssia aktivoidaan eri näkökulmista.

4.1.1 Sukat ja kalja

Sukat toistuvat aiheena selvästi useimmiten aineistossa, sillä sadasta julkaisuista 40 käsittelee jollain tavalla sukkiä. Sukkien käyttö aiheena on ilmiselvästi seurausta ryhmän nimestä ja sen syntyyn johtaneesta kirjoitusvirheestä, jossa sana *suvakkien* kirjoitettiin muodossa *sukki*en. Onkin luonnollista, että monessa julkaisussa viitataan juuri sukkiin ja vitsaillaan niistä.

Aineistossa sukat toimivat analogisessa suhteessa niin kutsuttuihin suvakkeihin, joita niillä alun perin kirjoitushetkellä tarkoitettiin. Yhteys ei ole vain sanahahmossa, vaan aineiston julkaisuissa sukkiin suhtaudutaan samoin kuin maahanmuuttovastaisessa diskurssissa suvakkeihin. Maahanmuuttovastaisessa puheessa hyödynnetään usein apokalyptista retoriikkaa, jossa esitetään uhkakuvia ja dystopioita, joita pidetään väistämättöminä, ellei maahanmuuttoa rajoiteta nykyistä enemmän. Juuri suvakkien nähdään myötävaikuttavan ja mahdollistavan epätoivotun multikulturalismin leviämisen ja maahanmuuttajien invaasion. Kaltevan tason periaatteen mukaisesti yksittäiset asiat nähdään osana ketjureaktiota, joka lopulta johtaa suomalaisen yhteiskunnan tuhoon. (Lahti 2019: 147; Tilli 2017: 121–123.) Samanlainen apokalyptinen retoriikka ja taistelumielen tilan nostattaminen on aineistossa siirretty absurdiin kontekstiin, jossa sukat ovat tie turmioon. Sukkien käyttö ja olemassaolo tuomitaan vahvasti, niiden turmiollisuutta päivitellään, ja niiden pelätyn leviämisen nähdään johtavan väistämättä jonkinlaiseen suurempaan pahaan. Näin myös esimerkissä 17, jossa puhutaan agenteista ikään kuin sukat liittyisivät jonkinlaiseen salaliittoon.

Esimerkissä 17 on jaettu verkossa kiertävä mainos sukista. Mainoksen perusteella julkaisun aihe ei vielä näytä kovin poliittiselta, mutta julkaisun teksti aktivoi poliittisen

kontekstin, sillä se varoittaa sukka-agenteista (*VOROKAA, SUKA AKENGTEJA*) ja terrorismiin liittyvästä uskosta (*TERORI US%=%KO TULOSA!*). Julkaisulla lietsotaan huolta maailman tilasta ja sitä uhkaavista tahoista sellaisen aiheen avulla, joka on niin harmiton, että huolestuneisuus näyttäytyy naurettavana.

Sukka on produktiivinen aines aineistossa, sillä julkaisuissa esiintyy toistuvasti esimerkiksi sanat *sukittaja* ja *sukkapropaganda*. *Sukkapropaganda*-sanalla on maahanmuuttovastaisesta diskurssista tuttu yhdyssana *suvakkipropaganda*, jolla kutsutaan esimerkiksi maahanmuuttoon positiivisesti suhtautuvaa uutista, jota pidetään epätotuudenmukaisena ja siten maahanmuuton ongelmia silottelevana propagandana. Parodiassa esitetään samalla tavalla propagandana myös ympäristön neutraali suhtautuminen sukkiin, esimerkiksi sukkiin käyttäminen ja niiden mainostaminen, ja tällä esitetään peiteltävän todellista uhkaa.

Sukka-aiheisissa julkaisuissa kaiutetaan siis ironisesti maahanmuuttovastaiseen diskurssiin kuuluvaa apokalyptista retoriikkaa ja siihen liittyviä ilmauksia saattamalla ne naurettavaan valoon. Huoli sukista näyttäytyy aineistossa absurdina ja hysteerisenä ja vie uskottavuutta alkuperäiseltä argumentilta, kun suvakit rinnastetaan huolen aiheena niinkin harmittomaan asiaan kuin sukkiin. Tämä paitsi hauskuuttaa samanmielisiä myös toimii argumentointistrategiana, jossa maahanmuuttovastaisten argumentteja yritetään vähätellä pelokkaaksi tai hysteeriseksi leimaamalla.

Toiseksi yleisin aihe aineistossa on kalja, sillä se esiintyy 25 julkaisussa ja poikkeuksetta muodossa *kalia* tai *kalija*. Sukista poiketen kalja esitetään positiivisena asiana, jonka juomiseen pyritään ja rajoittamista paheksutaan. Monen julkaisun tehtävä näyttääkin olevan lähinnä kaljan kehuminen eikä julkaisun yhteys maahanmuuttoon tai politiikkaan ole eksplisiittinen. Esimerkissä 18 julkaisun kirjoittaja on jakanut verkkokirjoituksen, jossa pohditaan, voisiko maanviljelyyn siirtymisen syynä olla olut.

KALIA ON SIVISTYSKEN PERUS !!!1 ❤️ ❤️ ❤️

Kaljan merkitys parodiassa ei ole yhtä suoraviivainen kuin suvakkeja edustavien sukkiin. Kaljalle on kuitenkin nähtävissä yhteys siihen, minkälaisena parodian kohde pyritään aineistossa esittämään. Maahanmuuttovastaiset konstruoidaan maahanmuuttokeskustelussa usein reppanoiksi ja syrjäytyneiksi miehiksi (Nikunen 2010: 17), ja tällaiseen stereotypiaan on suomalaisessa yhteiskunnassa helppo yhdistää alkoholinkäyttö. Maahanmuuttopoliittisessa kontekstissa alkoholinkäytöstä tulee mieleen lisäksi perussuomalaisten poliitikko Teuvo Hakkarainen, joka on ollut toistuvasti otsikoissa asiattomasta käyttäytymisestään humalassa¹¹ ja toimii tästä huolimatta yhä aktiivisesti politiikassa. Parodiassa on tapana korostaa kohteen heikkoja puolia (Virtanen 2003: 125; Hosaisluoma 2003: 686), mikä selittäisi sitä, että perussuomalaisten julkisuuskuvasta on nostettu esiin juuri alkoholinkäyttö.

Parodiassa humalassa oleminen ja humalainen käytös on nostettu arkipäiväiseksi toiminnaksi ja jopa osaksi ryhmäidentiteettiä, jota aineistossa luodaan muun muassa

¹¹ Hakkarainen on muun muassa käynyt alkoholin vaikutuksen alaisena käsiksi kristillisdemokraattien Päivi Räsäseen sekä kokoomuksen kansanedustaja Veera Ruohoon, mistä hänet on tuomittu pahoinpitelystä ja seksuaalisesta ahdistelusta. Hakkarainen on saanut perussuomalaisten eduskuntaryhmältä huomautuksen, varoituksen sekä vakavan varoituksen asiattoman käyttäytymisensä vuoksi. (Ilta-Sanomat 19.12.2017; Iltalehti 19.6.2018.)

toistuvilla me-joukon puhutteluilla. Esimerkissä 19 julkaisun tekstissä ”meillä kaljanjuojilla” viitataan syrjäytyneisiin.

KYLä MEILä KaliAn JUajiLA on TuleVAisuuS TURvattu, kuNi
OPetussuMinisteeriKin TEkee TÖtiä SEEn PuoLEsta!

(19)

Julkaisussa jaettu syrjäytymistä käsittelevä uutinen on otsikoitu niin, että opetusministerinä toimineen Sanni Grahn-Laasonen voi tulkita puhuvan nuorten syrjäytymisen edistämisestä eikä ehkäisystä. Julkaisun kirjoittaja on nostanut otsikon monimerkityksisyyden esiin. Julkaisussa niputetaan oma joukko eli ”me kaljanjuojat” syrjäytyneiksi, jotka hyötyvät syrjäytymisen edistämisestä (*KYLä MEILä KaliAn JUajiLA on TuleVAisuuS TURvattu*).

Alkoholinkäytön korostaminen parodiassa näyttää olevan samantyyppinen argumentointistrategia kuin kohteen hysteeriseksi leimaaminen. Sillä voidaan murentaa uskottavuutta, kun argumenttien esitetään olevan harkitun ja järkeen perustuvan sijaan humalaisia. Toisaalta taas kaljan juominen on jo itsessään internetmeemi¹². Aineistossa etenkin päivitysten lopussa esiintyvät *nyt juon kaljaa* -tyyppiset lausumat sopivat muunkin kaltaiseen internethuumoriin eivätkä siten rajoitu vain aineistoni parodiaryhmään. Kuitenkin Facebook-ryhmän kuvauksessa mainitaan terrorismin ja sukkien vastustamisen lisäksi eksplisiittisesti ”Voimme keskustella kalian riemuista sekä suruista avoimesti”. Kalja voi

¹² *Oispa kaljaa* -lausahdus esiintyy useissa eri meemissä (ks. esim. HS 11.5.2016) eli verkossa leviävissä humoristisissa kuvissa, sanonnoissa tai videoissa (Wessman 2017).

aiheena rakentaa parodista ja humoristista merkitystä aineistossa monella tapaa, mutta joka tapauksessa sen juomisen korostaminen esittää parodian kohteen huonossa valossa.

4.1.2 Katupartiointi

Kuten voi olettaa, aineistossa on paljon myös hyvin eksplisiittisesti poliittisia aiheita. Usein julkaisussa kommentoidaan jaettua uutista tai kuvaa, joka liittyy Suomen puoluepolitiikkaan, yleensä perussuomalaisiin, tai esimerkiksi Yhdysvaltojen entiseen presidenttiin Donald Trumpiin, joka on tunnettu maahanmuuttovastaisesta ja populistisesta retoriikastaan.

Olen tarkastellut parodisia julkaisuja siitä näkökulmasta, miten ne kaiuttavat nimenomaan maahanmuuttovastaista diskurssia. Jotkut lausumat ovat yleisesti tunnettuja maahanmuuttovastaisesta kielenkäytöstä, kuten iskulause *rajat kiinni*, joka esiintyy aineistossa kuudesti humoristisessa muodossa *raajat kiinni*. Eräs toistuvien, eksplisiittisesti nimenomaan maahanmuuttoa vastustavaan diskurssiin kuuluva yksittäinen aihe on kuitenkin *partiointi* ja *partiot*. Se esiintyy 12 julkaisussa poikkeuksetta muodossa *patrio*. Partioilla viitataan katupartiointiin eli kaduilla partioiviin vapaaehtoisten kansalaisten joukkoihin, joiden tavoitteena on turvata rauhaa. Suojelemisena esitetty katupartiointi on kuitenkin ollut otsikoissa äärioikeistolaisena maahanmuuttoa vastustavana liikehdintänä, jota suojelupoliisi pitää osin yhteiskuntarauhan kannalta huolestuttavana, sillä toimintaan liittyy väkivallan uhka (Suojelupoliisi 2016; Ilta-Sanomat 16.3.2016). Partiointi edustaa siis aktiivista ja jopa radikaalia, väkivaltaista toimintaa eikä vain maahanmuuttoon kielteisesti suhtautumista.

Tästä huolimatta aineiston parodiassa katupartiointi rakennetaan kaljan juonnin tapaan osaksi hyvin arkista toimintaa. Julkaisuissa kerrotaan omista katupartioinneista tai kehoitetaan muita partioimaan. Esimerkissä 20 raportoidaan siitä, että on oltu humalassa partioimassa Turun yössä.

(20) PATRIOITIIN TURUN ÖÖSSÄ!!! KAIKILA OLI RIITÄVÄTSI HUMALA EI
TASRVINUT EDES OMIA KALIOIA STOP

Aineistossa parodian kohde esitetään siis tyypillisesti maahanmuuttovastaisena henkilönä, joka osallistuu katupartioimintaan osana arkeaan. Tällainen representointi ei jätä paljoa tilaa mahdollisuudelle, että joku voisi kannattaa maahanmuuttovastaista politiikkaa muttei potentiaalisesti väkivaltaisista katupartioista. Kun parodiassa näiden välille rakennetaan vahva yhteys, liitetään maahanmuuttovastaisuuteen arkipäiväisenä toimintana äärioikeistolaisuus ja väkivallalla pelottelu. Tällä tavalla parodiassa paitsi kaiutetaan maahanmuuttovastaista

diskurssia myös tehdään maahanmuuttovastaisuudesta epähoukuttelevaa ja vaikeasti hyväksyttävää.

4.1.3 Populistinen diskurssi

Maahanmuuttovastaisessa diskurssissa hyödynnetään usein populistista diskurssia, jota kaiutetaan paljon myös aineistoni julkaisuissa. Populismissa eliitin ja vallanpitäjien kritisointiin yhdistyy ajatus mediasta puolueellisena ja kansasta piittaamattomana tahona (Niemi & Houni 2018: 11–12).

Aineistossani on 13 julkaisua, jotka liittyvät jotenkin median ja informaation luotettavuuteen ja rehellisyyteen. Niissä on maahanmuuttovastaiselle keskustelulle tyypillinen oletus siitä, että media vääristelee tai pimittää tosiasioita (Lahti 2019: 225). Aineistossa positiivisena pidetään sitä, että kerrankin ollaan rehellisiä tai sanotaan suoraan. Asioiden todenperäisyydestä näytetään käyvän jonkinlaista taistelua ja vakuuttelua, ja monesti julkaisuissa julistetaan jokin asia faktaksi, kuten esimerkissä 21.

FAGTA!!!!10M LAITETU LÄH DEKKIN NII,,,,,VALOJA PÄÄLE NY!!!!1!!!!

Saunalahti ❤️👍 94 % 17.09

Haku

Loistavasti r. MOORAY 🙌

Seinältä

Maahanmuuttajien tuet 2014

1. Suomi 3283 € / kk
2. Ruotsi 3143 € / kk
3. Saksa 1935 € / kk
4. Tanska 1765 € / kk
5. Ranska 1740 € / kk
6. Britannia 1179 € / kk
7. Espanja 1520 € / kk (vain 3 kk:n ajan)
8. Italia 0 €
9. Kreikka 0 €

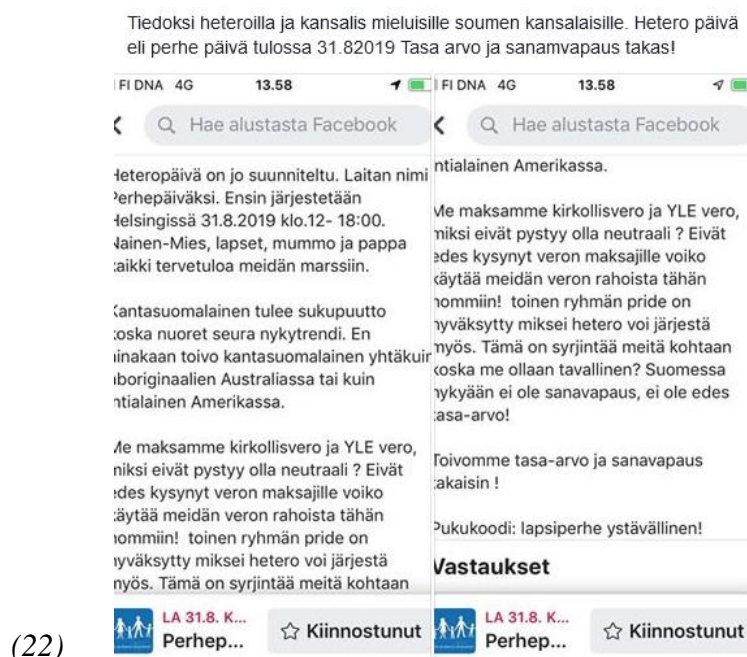
Lähde:
YleMaahanmuuttajien tuet ...suomalainen
työtön peruspäivärahalla, josta veroa 20 %
800e - verot, eli onko suomi rasistinen
maa?? positiivinen syrjinta suomalaisia
kohtaan kukoistaa, ja sehän on äärirasismia,
saa jakaa!!!

(21)

Esimerkissä 21 on jaettu kuva toisesta Facebook-päivityksestä, jossa esitetään lukuja maahanmuuttajien saamista rahallisista tuista. Jaettu päivitys on maahanmuuttovastainen, sillä kirjoittaja pitää esittämiään tukimääriä ”äärirasismina” suomalaisia kohtaan – maahanmuuttoon positiivisesti suhtautuvat nähdäänkin usein rasisteina, jotka syrjivät suomalaisia (Inkinen 2017: 10–11). Parodiajulkaisun tekstissä perustellaan väitteen ja sitä tukevien lukujen paikkansapitävyyttä sillä, että tiedoille on olemassa jokin lähde (*FAGTA!!!!IOM LAITETU LÄH DEKKIN*). Parodiajulkaisun teksti on kuitenkin selvästi ironinen, sillä lähde ei ole luotettavan oloinen: asianmukaisia lähdetietoja ei ole annettu, vaan lähteeksi on kirjoitettu epämääräisesti *YleMaahanmuuttajien tuet*. Julkaisun vihjatulla tasolla parodisen julkaisun kirjoittaja ei ole samaa mieltä siitä, että luvut olisivat luotettavasta lähteestä. Julkaisu asettaa muidenkin maahanmuuttovastaisten argumenttien todenperäisyyden kyseenalaiseksi, mikä heikentää niiden uskottavuutta.

4.1.4 Arvokonservatiivinen diskurssi

Myös yleistä arvokonservatiivista diskurssia kaiutetaan aineistossa jonkin verran. Tämä tehdään esittämällä erilaisia konservatiivisia näkemyksiä. Esimerkiksi sukupuolen ja seksuaalisuuden moninaisuuteen suhtaudutaan 5 julkaisussa torjuen ja konservatiivista binääristä sukupuolikäsitystä ja heteronormatiivisuutta vahvistetaan. Esimerkissä 22 on jaettu mainos heteropäivä-nimisestä tapahtumasta, jota parodinen julkaisu mainostaa kansalaismielisille Suomen kansalaisille.

Lisäksi esimerkiksi kasvissyöntiä, joka liittyy enemmän liberaaliin kuin konservatiiviseen elämäntapaan, vastustetaan kuten esimerkissä 21.

Esimerkissä 23 kasvisruokavaliossa suosittu proteiininlähde nyhtökaura esitetään jonkinlaisena satanistisena juonena. Väite perustuu videoon, joka on jaettu julkaisun yhteydessä. Videon otsikossa kasvipohjaisten lihankorvikkeiden esitetään tekevän ihmisistä sieluttomia. Videon väite on niin erikoinen, että koko julkaisun voi helposti tulkita ironiseksi. Arvokonservatiivista diskurssia kaiutetaan julkaisussa niin epäuskottavalla tavalla, että se asettaa konservatiiviset näkemykset naurunalaisiksi. Lisäksi julkaisu on aineistolle tyypillinen siinä mielessä, että jälleen maalaillaan uhkakuvia ja ollaan huolissaan niinkin mitättömästä asiasta kuin nyhtökaura.

4.2 Metakielenkäyttö

Kielenkäytön refleksiivistä ulottuvuutta eli sitä, että kielenkäytöllä voidaan keskustella kielenkäytöstä, kutsutaan metakielenkäytöksi (Tanskanen 2014: 52). Kun ihmiset osallistuvat metalingvistiseen puheeseen, he osallistuvat samalla laajempaan keskusteluun kieli-ideologioista (Barton & Lee 2013: 108). Metakielenkäyttö on keskeinen piirre aineistossani: huumori paitsi perustuu vahvasti siihen, miten kohdetta representoidaan osaamattomana tai huolimattomana kielenkäyttäjänä, kielenkäytöstä myös käydään paljon keskustelua parodian

äänellä. Tässä luvussa tarkastelen tarkemmin aineiston metakielenkäyttöä tutkiakseni, mitä se voi kertoa siitä, miten parodian kirjoittajat suhtautuvat kieleen tai ajattelevat kohteensa suhtautuvan kieleen.

Ensinnäkin parodisissa julkaisuissa ei vain representoida kohde osaamattomana tai huolimattomana kirjoittajana, vaan niissä jaetaan esimerkkejä aidoista kirjoitusvirheistä, joita maahanmuuttoa vastustavat ovat tehneet. Maahanmuuttovastaisen kirjoittajan tekemästä kirjoitusvirheestä tehdään vitsiä muun muassa esimerkeissä 24 ja 25.

(24)

(25)

Esimerkissä 24 julkaisussa on jaettu kuva maahanmuuttoa vastustavasta Facebook-kommentista. Siinä käytetään ilmausta *matot pois*, jolla on oletettavasti tarkoitettu kirjoittaa *matut pois*. *Matu* on lyhenne pejoratiivisesta *maahantunkeutuja*-sanasta, jota käytetään maahanmuuttovastaisessa diskurssissa maahanmuuttajista ja turvapaikanhakijoista. Parodisen julkaisun kirjoittaja on nostanut kirjoitusvirheen myös omaan päivitystekstiinsä *MATOT ULOS,,!!!½1*. Kirjoitusvirheen seurauksena syntynyt monimerkityksisyys tekee huutavaan sävyyn kirjoitetusta tekstistä humoristisen, kun se vaatiikin mattojen poistamista. Esimerkissä 25 on jaettu maahanmuuttovastainen kommentti, jossa kirjoittaja rinnastaa kuuttien suojelun naisten suojeluun maahanmuuttajilta. Kommentin kirjoittaja on kirjoittanut sanan *kuuttien* muodossa *kuittien*. Parodiajulkaisun tekijä käyttää jälleen kirjoitusvirhettä omassa julkaisutextistissään ja kirjoittaa siitä, miten kuitteja on suojeltava. Virheellisen sanamuodon seurauksena syntynyt uusi merkitys tekee jälleen julkaisusta absurdin ja siten humoristisen.

Suurin osa julkaisuista ei ole sellaisia, jossa jaettaisiin jokin aito kirjoitusvirheitä sisältävä teksti ja vitsailtaisiin suoraan jonkun toisen kielenkäytölle. Kielenkäyttö nousee kuitenkin esiin monen julkaisun sisällössä, koska sitä kommentoidaan eksplisiittisesti metakielenkäytöllä. Esimerkiksi seuraakkosten käyttämisestä pienaakkosten sijasta puhutaan 8 julkaisussa. Lisäksi 12 julkaisussa kommentoidaan hyvänä nähtyä suorapuheisuutta tai rehellisyyttä, mikä voidaan nähdä myös eräänlaisina kielenkäyttöä arvottavana kommenttina.

Aineiston kielenkäyttöön liittyvässä metapuheessa käsitellään tyypillisimmin sitä, miten seuraakkosten käyttö nähdään normina ja pienaakkosten käyttö normin vastaisena, kuten esimerkeissä 26 ja 27.

SIAN NIIN PLJAON PLAUETTA ETÄT KRIJIOTAN VÄIÄRN JA LAIIN
PEINLLEÄ EÄTT JUODN EKHÄ EORAAMAN RHYMSTÄÄ. TLUI PHAA
MEILI.

VIAKKA VSATA OPPTLEN PHUMUMAAN.

(26)

VAKEA LUEKA KOKSA PENET KIJARMET NUTA JOS YMÄRSIN NI KALIA
PELATSAA VAIONKKO NÄIM????%%

Pelastushousut
Jäällä liikkuesssa pidän
housujen sisällä tyhjiä juoma-
pulloja kellukkeena. Oletan
niiden nostavan kehon
vedessä vaaka-asentoon ja
helpottavat jälle pääsyä.
Ei nimimerkkiä

(27)

Esimerkissä 26 kirjoittaja toteaa, että joutuu ehkä eroamaan ryhmästä, koska saa huonoa palautetta kirjoituksestaan siitä syystä, että hän kirjoittaa väärin ja liian pienellä (*KRIJIOTAN VÄIÄRN JA LAIIN PEINLLEÄ*). Parodiassa seuraakkosilla kirjoittaminen esitetään odotuksenmukaisena, mitä vastaan rikkominen aiheuttaa seurauksia kuten ryhmästä eroamista. Esimerkissä 27 esitetään syy sille, miksi seuraakkokset ovat normin asemassa. Kirjoittaja ilmaisee, että yleiskielen normien mukainen pienaakkosten käyttö tekstissä tekee siitä vaikeasti luettavan (*VAKEA LUEKA KOKSA PENET KIJARMET*) sekä hankaloittaa ymmärtämistä, minkä vuoksi hän joutuu hakemaan varmistusta muilta (*MUTA JOS YMÄRSIN - - VAIONKKO NÄIM*). Parodiassa seuraakkosten käytön esitetään tekevän siis tekstistä luettavampaa ja helposti ymmärrettävämpää. Tässä on ironinen ristiriita, sillä aineistossa käytettyä parodiatyyliä ei yleisesti voi kuvailla ymmärrettäväksi, koska esimerkiksi kirjoitusvirheiden ja välimerkittömyyden vuoksi julkaisut ovat päinvastoin hankalia lukea.

Pienaakkosten käytöstä puhutaan toistuvasti kuiskaamisena. Seuraavassa esimerkissä 28 eksplikoidaan, miten niin kutsuttu kuiskaaminen eli pienaakkosten käyttö tunnistetaan piirteeksi, jota kyllä yleisesti muualla käytetään, mutta joka tuomitaan silti omalle yhteisölle sopimattomaksi.

HEINYKKAIKKI!!! YKS VASTUUMTUNOTON TYYPI PääSTIMUT
YYLPEEKSI, JA SEOMMENNY PÄÄHÄM!!!
MULLOS SEMOZTA AASIAA, KU WIME AKKOINA OOM NÄHNY WÄHÄ
LIKAA IHAM TAIWAALIZESTI KIRIOTETTUA TESXKTIÄ, SEMOSTA
TYBERÄÄ PINELÄ PRINTATTUVA HYNINÄÄ, JOTA OM KOGO NETTI
JOMMUTENGI IHAM TÄYNÄ!!!
MÄTÄSÄ MUSTUTAM ETÄ:
GASP-LOKKI OM OLEMASSA!!! eioo pakolinem, muta sussiteltawa!
OHYVÄ WÄHÄ KUNIOTTA SAITIN RUNOLISTA TYYLIÄ, EGÄ LATISTAA
SITÄ , WAKKA MAAPALO OMKIN LITTEÄ!
YLIÖBIZOSTA TULLE KAIKENMAAILMAM PROSENTIT EI KUULU TÄNE,
VAN REMOSET ROSKA KIRI-OTUKSET VOI MENÄ PRÄNTÄÄMÄÄM
NIITTEM ROSKA SIWOILLE!!!
(28) TULI KO SELWÄKSI????

Esimerkissä 28 kirjoittaja muistuttaa yhteisöään suuraakkosten käytön tärkeydestä. Hän kutsuu pienaakkosilla kirjoitettua tekstiä tavallisesti kirjoitetuksi (*IHAM TAIWAALIZESTI KIRIOTETTUA TESXKTIÄ*) ja typeräksi pienellä printatuksi hyminäksi (*TYBERÄÄ PINELÄ PRINTATTUVA HYNINÄÄ*), jota verkko on jo muutenkin täynnä (*JOTA OM KOGO NETTI JOMMUTENGI IHAM TÄYNÄ*). Pienaakkosilla kirjoittaminen tunnistetaan siis muualla yleisesti käytössä olevaksi tavaksi, mutta arvotetaan huonoksi. Sen sijaan suuraakkosilla kirjoittaminen on tämän ryhmän sivuston runollisen tyylin (*SAITIN RUNOLISTA TYYLIÄ*) kunnioittamista. Perustelut ohjaavat julkaisun tulkintaa ironisena, koska parodiassa käytetty kirjoitustyyliä kirjoitusvirheineen tuskin kuvailisi runolliseksi. Lisäksi kirjoittaja luo epäloogiseen yhteyden tyylin latistamiselle sekä julkaisun presuppositiolle siitä, että maapallo olisi litteä (*EGÄ LATISTAA SITÄ , WAKKA MAAPALO OMKIN LITTEÄ!*). Populistista kansa–eliitti-vastakkainasettelua kaiutetaan esittämällä oma ryhmä sekä dosentit erilaisina ja eriarvoisina, joiden kirjoitukset ovat roskakirjoituksia (*YLIÖBIZOSTA TULLE KAIKENMAAILMAM PROSENTIT EI KUULU TÄNE, VAN REMOSET ROSKA KIRI-OTUKSET VOI MENÄ PRÄNTÄÄMÄÄM NIITTEM ROSKA SIWOILLE*). Oman yhteisön kirjoitustyyli nostetaan siis parodiassa näille vastakkaiseksi ja paremmaksi. Se esitetään tietoisena tyylipiirteenä, jolla tarkoituksenmukaisesti erotutaan muista. Vahva me- ja he-joukon vastakkainasettelu kirjoitustyyliä myöten sopii populistiseen retoriikkaan (ks. esim. Wodak 2015: 2), jota parodiassa kaiutetaan.

Aakkoskoon lisäksi myös muuhun vääränlaiseen kirjoitukseen puututaan. Esimerkissä 29 puhutaan ”oikeakielisyydestä”, kun ojennetaan muita yhteisön jäseniä käyttämään parodiatyyliin kuuluvaa suomalaistettua fonotaksia kielenkäytössään.

PITÄÄ MUSSUITAA OIKEA KIELEISYYVESTÄ MEILE
ANTISUGATONMILLEetä OLAAN USOKOTTOVAMPIA: Se ei oo FAGDA
(29) vaa WAGDA! HOOLISANI KUN ÄVVAIN SANOJA EIOSATA OIKEN.

Muistutus kohdistuu omalle yhteisölle, jotka vastustavat sukkia (*MEILE ANTISUGATONMILLE*). Korjauksen kohteeksi nostetaan sana *fakta*, jonka esitetään kirjoitettavan *FAGDAN* sijaan *WAGDA*. Molemmat muodot ovat normitetun yleiskielen konventioiden vastaisia, mutta kirjoittajan preferoiduksi nostama muoto vie sanan vielä kirjaimen verran kauemmaksi yleiskielen kirjoitusasusta *fakta*. Muoto *WAGDA* on kuitenkin yhdenmukainen parodiatyylin kanssa, sillä *f* on kirjoitettu *w*:llä (*FAGDA* > *WAGDA*) ja soinnittomat klusiilit *k* ja *t* on merkitty samanpaikkaisilla soinnillisilla klusiileilla vierasperäisessä sanassa (*FAKTA* > *WAGDA*). Parodiatyylin mukainen kirjoitustyyli esitetään siis parodiassa johdonmukaisena ja tiedostettuna resurssina, jolla on omat norminsa. Päivityksessä näkyy arvostus oikeanlaisena esitettyä kielenkäyttöä kohtaan ja huoli vääränlaisen kielenkäytön vaikutuksesta uskottavuudelle, vaikka parodisen julkaisun kielenohjailu vie pois päin yleiskielen normeista. Parodian vitsailun aihe näyttääkin olevan juuri se, että ajatus siitä, että kohde harjoittaisi kielenhuoltoa on vahvassa ristiriidassa sen kanssa, millaisena parodiatyyli eli maahanmuuttovastaisien imitoitu kielenkäyttö kirjoitusvirheineen ja muine piirteineen esitetään.

Aineistossa esitetään metakielenkäytöllä myös todellisia malleja kielenkäytölle, jossa kirjoitusvirheitä ei pidetä ongelmallisina. Esimerkissä 30 nostetaan Yhdysvaltojen entisen presidentin Donald Trumpin käyttämä verkkokieli esille ihailevaan sävyyn.

KAKKIEN PATRIOIJEM IDOLI!!!!!!!!!!!!!!1

HS.FI

Nyt.fi: Vapaan maan johtajaa ei tunnu kielioppi kiinnostavan, sillä Donald Trumpin kirjoitusvirheiden lista kasvaa...

(30)

Esimerkissä 30 kirjoittaja jakaa artikkelin Trumpista (HS Nyt 26.7.2019), joka on tunnettu oikeinkirjoituksen laiminlyönnistä omissa sosiaalisen median julkaisuissaan. Artikkelissa todetaan, että Trump käyttää selkeästi omanlaista kieltänsä, jossa tärkeät sanat kirjoitetaan isolla alkukirjaimella ja esimerkiksi konsonantteja on usein väärä määrä tai ne ovat väärässä järjestyksessä. Nämä muistuttavat aineistossa käytetyn parodisen kirjoitustyylin piirteitä. Parodisen päivityksen teksti nostaa Trumpin kaikkien partioijien eli oman yhteisönsä idoliksi (*KAKKIEN PATRIOIJEM IDOLI*). Koska jaettu artikkeli käsittelee ainoastaan Trumpin kirjoitusvirheiden suurta määrää, nousee ihailun syyksi ikään kuin se, että Trump kirjoittaa oikeinkirjoituksen mukaisesta kirjoitusasusta välittämättä. Artikkelissa arvioidaan kirjoitusvirheiden syyksi nopeaa kirjoitustahtia sekä välinpitämätöntä asennetta: vaikka Trumpilla olisi resursseja puuttua kirjoitusvirheisiin, hän ei näytä suhtautuvan niihin ongelmallisina. Huolittelematon kirjoitustapa sekä välinpitämätön asenne kirjoitetun yleiskielen normeja kohtaan asettuvat parodisessa julkaisussa positiiviksi asioiksi.

Wodakin (2015: 2) mukaan populistiseen diskurssiin liittyykin jonkinlainen ylimielisyys tietämättömyydestä (*arrogance of ignorance*), joka yhdistyy intellektualismin ja eliitin vastustamiseen. Huolittelemattoman kirjoitustyylin nostaminen positiiviseksi näyttää liittyvän tähän ilmiöön: se nähdään positiivisena, koska se on todiste siitä, ettei itse kuuluta turmeltuneeseen eliittiin. Parodian metakielenkäytössä tälle irvaillaan viemällä huolittelemattoman kielenkäytön normittomuus liioittelun kautta siihen, että normittomuus muodostaakin oman sääntönsä, joista ei sovi poiketa.

Metakielenkäytön perusteella parodiatyyliin kuuluvia piirteitä ei siis esitetä parodiassa satunnaisina tai virheinä vaan normin mukaisina ja normista poikkeava laitetaan

ryhmäkurilla ojennukseen. Tyyliä pidetään ymmärrettävänä ja helppona lukea, mikä on absurdi huomio ja korostaa ironista tulkintaa. Pienaakkosia kutsutaan aineistossa kuiskaamiseksi, mikä on eräänlaista liioittelua, sillä aakkoskoko ei reaalistu minään äänenvoimakkuutena. Kuiskaamisella tarkoitetaan äänenvoimakkuuden lisäksi salaa puhumista, joten kuiskaamisen karsastaminen korostaa myös sitä ulottuvuutta, että parodiajulkaisuissa hyvän kielenkäytön korostetaan olevan rehellistä ja avointa, mitä dosenttien hyminä ei puolestaan ole. Lisäksi suuraakkosten kuvaillaan tekevän tekstin uskottavammaksi tai runollisemmaksi. Parodia näyttää vitsailevan sillä ristiriidalla, että todellisuudessa asian parodiatyyllillä kirjoittaminen vie sen uskottavuutta ja hankaloittaa lukemista ja ymmärrettävyyttä. Kirjoitusvirheitä vilisevä parodiatyyli ei representoi maahanmuuttovastaista verkkokielenkäyttöä sellaisena, jossa olisi tarkat oikeinkirjoitussäännöt tai jossa kielenhuollosta oltaisiin kiinnostuneita. Erikoisen kirjoitustyyli esitetään parodiassa tietoisena keinona, jolla erotutaan muun maailman käyttämästä kielestä. Tyyli esitetään siis ryhmän identiteettiin kuuluvana tyylimuotona, joka on parempi kuin esimerkiksi korkeakoulutetuilla dosenteilla. Kun ironisen nurin kääntämisen purkaa, voi parodialla nähdä tarkoitettavan juuri päinvastaista. Maahanmuuttovastaisen verkkokeskustelun esitetylle villille normittomuudelle ja voimakkaalle affektille ivaillaan.

5 Lopuksi

Tutkimallani parodialla on merkittävän kokoinen yleisö ja sitä on julkaistu ryhmässä aktiivisesti jo vuosien ajan. Suosion syynä voi olla se, että parodiaan osallistuminen kirjoittajana tai lukijana on puhtaasti hauskaa: parodian tulkitsemisprosessiin liittyy tunnistamisen nautintoa, kriittisen eron iloa sekä tekstien päällekkäisyyden nokkeluutta (Hutcheon 2000: 95). Intertekstuaalisuudessa on kielenkäyttäjän näkökulmasta kyse kielellisestä tietoisuudesta ja kielellisistä ideologioista (Heikkinen ym. 2012: 111), joilla parodiassa voidaan leikitellä. Maailman lisääntynyt tekstivälitteisyys mahdollistaa sen, että näemme yhä enemmän toisten kirjoittamia vapaamuotoisia tekstejä verkossa, joten on mahdollista tehdä intertekstuaalisia viittauksia myös verkkoteksteihin ja verkossa käytettäviin kielenkäytön tapoihin. Yksi keino luoda solidaarisuutta verkossa on vitsailla ja luoda jaettuja viittauksia, joita vain sisäryhmä todella ymmärtää. Näin osoitetaan, että tietty rooli osataan niin hyvin, että sen kanssa voi leikitellä. (McCulloch 2019: 126–127.) Polarisoituneessa maahanmuuttokeskustelussa vastapuolen ajatukset esitetään tyypillisesti tiedettyinä (Lahti 2019: 225), joten maahanmuuttovastaisia koetaan osattavan imitoida.

Politiikasta on aina tehty pilkkaa (Heikkinen & Pajunen 2016: 276). Aineiston parodiassa pilkan kohteena eivät kuitenkaan ole poliitikot tai politiikan puhe vaan pikemminkin tavalliset ihmiset, jotka ilmaisevat maahanmuuttopoliittisia näkemyksiään verkossa. Parodian kautta maahanmuuton vastustajiin liitetään tiukan maahanmuuttopolitiikan kannattamisen lisäksi muitakin asioita, kuten väkivallalla uhkaileva katupartiointi, kaljan juonti, tunteen ja kiihkon vallassa oleminen sekä ennen kaikkea tietämättömyys ja osaamattomuus verkkokielen sekä yleiskielen normeista ja sitä kautta kouluttamattomuus. Parodia on selvästi ivallista ja tarttuu heikkona nähtyyn kohtaan kohteessa eli kirjoitustapaan.

Parodiaa voidaan tästä syystä myös arvostella. Sen vastaanotto on välillä jopa parodiaryhmän sisällä ollut ristiriitaista. Alla on julkaisu, jossa yksi ryhmän jäsen pohtii parodian tarkoituksenmukaisuutta ja hauskuutta. Julkaisun kommentteissa käydään keskustelua, jossa sekä perustellaan parodian olemassaoloa että kritisoidaan sitä. Esimerkissä 31 on ensimmäisenä kriittinen julkaisu ja sen jälkeen kaksi kommenttia, joihin on vastattu parodiaa puolustelevilla kommentteilla. Olen rajannut välistä muita kommentteja pois.

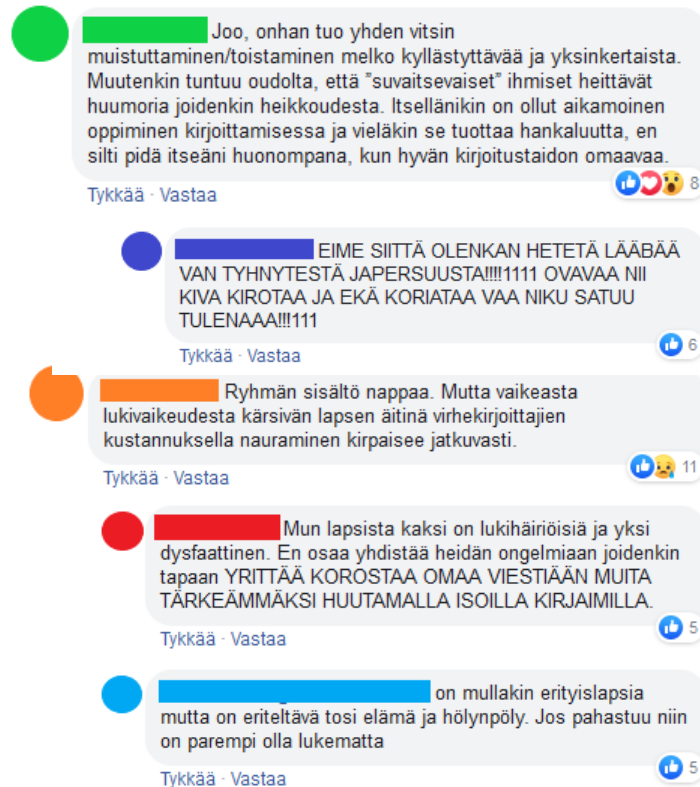
Ihan vilpittömästi haluaisin kysyä, olenko ainoa, jonka mielestä tuo caps lock -huutaminen ja väärinkirjoittaminen on mennyt viime aikoina vähäsen överiksi?

Lähes alusta saakka ryhmään kuuluneena ymmärrän kyllä pointin oikein hyvin, mutta kuten yleensä kaikessa, tässäkin liika on mielestäni liikaa.

Ryhmä on sinällään edelleen hauska ja tarkoituksenmukainen ja jaetut sisällöt pääosin erittäin osuvia, mutta kun linkkien saateteksteistä ja kommentaareista ei saa enää edes selvää, on postauksia nykyään lievästi sanottuna raskasta lukea.

Ja joo, voisin poistua ryhmästä tai hiljentää ryhmän, mutta kuten edellisessä kappaleessa kirjoitin, sisällöt kiinnostavat edelleen.

NIH ÖYH PRKEELE! JA SUKAT HRITEEN!

(31)

Keskustelua käydään muun muassa siitä, onko reilua tai hauskaa tehdä pilkkaa kirjoitusvaikeuksista kärsivien tai lukihäiriöisten tavasta kirjoittaa, mitä parodiatyyliä kirjoittamisen nähdään myös edustavan. Parodiaa yritetään puolestaan perustella sillä, että tämä tulkinta ei ole oikea ja parodiassa naureskellaan vain tyhmyydelle ja *persuille* eli perussuomalaisille sekä suuraakkosten käyttämiselle korostuskeinona eikä kirjoitustaidolle.

Parodia osallistuu laajempaan yhteiskunnalliseen maahanmuuttokeskusteluun, mutta sen huumoria voidaan pitää eräänlaisena henkilöön kohdistuvana hyökkäyksenä. Tämä osoittaa retoriikassa huonoa makua, sillä kun argumentoi ja viittaa keskustelulle irrelevantteihin vastapuolen piirteisiin, kuten huonona pidettyyn kirjoitustaitoon, on kyse ad personam- tai ad hominem -argumentaatiovirheestä (Perelmanin 1996: 111; Ylikoski 1998:

162). Kirjallinen yleiskieli on useille suomalaisille verrattavissa vieraaseen kieleen, jonka opiskelemiseksi ja tuottamiseksi täytyy nähdä erityistä vaivaa (Leino 1992: 186–187), siis ei ole ihme, jos sen konventioita ei täysin hallita. Kaikilla ei ole samanlaisia kielellisiä resursseja kirjoittaa yleiskielen normien mukaista tekstiä, mutta spontaaniin ja vapaamuotoiseen kirjoittamiseen kuten verkossa käytävään vuorovaikutukseen suhtaudutaan usein vähättelevästi (Piippo ym. 2016: 126). Parodiaa tarkastelemalla huomataan, että verkkokielelläkin on omat konventionsa ja norminsa, joista poikkeamisella on merkitystä. Parodia tuntuu kyseenalaistavan normien vastaisten verkkotekstien oikeutusta tai pätevyyttä, minkä vuoksi sillä on mahdollisia sosiaalisia vaikutuksia. Vaikka vapaa kirjoittaminen on useampien saatavilla, ei verkko takaa demokraattista tai mahdollisuuksiltaan tasa-arvoista vuorovaikutusta sen enempää kuin aiemmat viestintäteknologiat, vaan olemassa olevat sosiaaliset järjestykset siirtyvät myös digitaaliseen maailmaan (Herring 2001: 625).

Koska parodia on poliittista, sillä on oletettavasti myös jonkinlainen pyrkimys vaikuttaa eikä vain huvittaa. Radikaalin äärioikeiston toimintaa verkossa on todetusti vaikea valvoa ja rajoittaa valtion taholla, sosiaalisen median yritysten laatimilla säännöillä tai toimittajien tekemällä syynäyksellä, joten siviilien verkossa harjoittamasta monitoroinnista on tullut yksi keino vastustamiselle (Hatakka 2019: 5). Hatakka (2019) on tutkinut tällaista verkossa käytävää siviilimonitorointia ja toteaa sen tehtävänä olevan toiminnan paljastaminen, disinformaation kumoaminen, tiedon levittäminen sekä pilkanteko. Vastustaminen tapahtuu usein meemien muodossa tai parodiana, jossa äärioikeiston verkkoviestintää parodioidaan genrenä. Tässä korostetaan etenkin taitamattomien yksilöiden epäloogisia argumentteja, mitkä esitetään esimerkkeinä äärioikeiston irtautumisesta todellisuudesta. (Hatakka 2019: 10-12.) Aineistoni parodia sopii monelta osin Hatakan kuvaukseen, ja tutkielmani aiheeksi valikoituneen ryhmän *Terrorismin ja sukien vastainen kansanliikeryhmä* parodian voi nähdä siis kuuluvan yleisempään poliittiseen toimintaan verkossa. Ryhmän julkaisujen toimiminen huumorin lisäksi siviilimonitorointina ja tiedon jakamisena selittää osin sitä, miksi ryhmä on säilynyt aktiivisena vuosia.

Aineistoni parodiassa oikeastaan vain vastustetaan maahanmuuttovastaisuutta eikä niinkään puolusteta maahanmuuttoa tai maahanmuuttajia. Tämä sopii Lahden maahanmuuttoaiheisesta verkkokeskustelusta tekemään huomioon siitä, että maahanmuuttoa puolustavat viestit keskittyvät enemmän vastustajien haukkumiseen ja kelvottomina esittämiseen kuin siihen, että ne argumentoisivat maahanmuuttajien ja pakolaisten puolesta (2019: 119, 201). Maahanmuuttajat eivät myöskään itse pääse ääneen, mikä on yleinen

ongelma suomalaisessa maahanmuuttokeskustelussa (Keskinen 2010: 61). Oikeastaan maahanmuuttajia ei käsitellä tai mainita juuri lainkaan aineistossani, vaan parodia kaiuttaa maahanmuuttovastaista diskurssia ilman, että siinä erityisemmin toisinnetaan puhetta maahanmuuttajista tai pakolaisista. Toisaalta koska ryhmä on huumoriryhmä maahanmuuttoteemaan positiivisesti suhtautuville, ei se ehkä olekaan paikka, jossa tarvitsisi argumentoida maahanmuuton ja maahanmuuttajien puolesta.

Heimoontuminen on sosiaalisessa mediassa laajasti yleistä (ks. esim. Karvonen 2014: 32–33), joten ei ole epätavallista, että samanmieliset käyttäjät hakeutuvat omiin ryhmiinsä hakemaan tukea ja solidaarisuutta muun muassa vitsailemalla. Parodia kuitenkin myös luo ja vahvistaa vastakkainasettelua maahanmuuttokeskustelun osapuolten välille. Vastapuolen kielenkäytön parodioinnilla ja diskurssien omimisella pyritään esittämään vastapuolen näkökannat ja argumentit naurettavassa valossa, jolloin saadaan vahvistettua omaa kantaa, mutta samalla vahvistetaan keskustelun polarisoitumista. Parodia voi tällä tavalla myötävaikuttaa siihen, että julkinen keskustelu maahanmuutosta nähdään entistä luotaantyöntävämpänä niille, joita ääripään edustajiksi leimautuminen huolestuttaa, mikä ei helpota tai edistä asiallisen ja rakentavan keskustelun käymistä.

5.1. Yhteenveto

Olen tässä tutkimuksessa tarkastellut, millaisilla keinoilla rakennetaan kielellistä parodiaa *Terrorismin ja sukien vastainen kansanliikeryhmä* -nimisessä Facebook-ryhmässä. Parodiassa käytetään johdonmukaisesti tietynlaista yleiskielen normeista poikkeavaa kirjoitustapaa, jolla imitoidaan ironisesti maahanmuuttovastaisten kielenkäyttöä ja samalla kaiutetaan maahanmuuttovastaista diskurssia.

Parodiassa maahanmuuttovastaiset esitetään kirjoittajina, jotka eivät osaa yleiskielen tai verkkokielen normeja eivätkä välitä niistä. Aineiston julkaisutekstit on kirjoitettu niin, että niissä esiintyy tiheästi muotoja, jotka voidaan tulkita kirjoitusvirheiksi. Tyypillisimpiä virhetyppejä ovat lyöntivirheiltä näyttävät väärät kirjaimet sekä yhdyssanavirheet. Lisäksi muitakin sanoja kuten johdoksia, kirjoitetaan morfeemirajan kohdalta erikseen. Kohde representoidaan taitamattomana kirjoittajana myös osoittamalla, että puhuttua kieltä ei eroteta kirjoitetusta. Puhuttua kieltä imitoidaan tavalla, joka ei ole verkkokielelle tyypillistä: julkaisuissa käytetään paljon nasaaliassimilaation tapaista muutosta, jossa sananloppuinen *n* muuttuu säännönmukaisesti *m*:ksi. Vierasperäiset sanat ja äänteet

kirjoitetaan suomalaistetun fonotaksin mukaisesti niin, että esimerkiksi soinnilliset klusiilit *g* ja *b* merkitään soinnittomina *k*:na ja *p*:nä. Piirteitä liioitellaan niin, että vaikka ne jonkinlaisina voivat esiintyä tosissaan kirjoitetussa verkkokielessä, piirteet reaalistuvat myös ympäristöissä, jossa ne eivät aidossa kielenkäytössä esiintyisi. Piirteiden liioittelun lisäksi ironista sävyä osoitetaan esimerkiksi vaihtelevalla aakkoskoolla. Lisäksi koska julkaisu on osoitettu omalle sisäryhmälle, ironinen tulkinta korostuu, kun julkaisuissa esitetyt arvot törmäävät maahanmuuttoon positiivisesti suhtautuvan lukijan arvoihin.

Parodiassa typografinen äänensävy on voimakkaan affektinen ja huutava, sillä lähes poikkeuksetta julkaisuissa käytetään suuraakkosia sekä huutomerkkejä ja niitä edustavia numeroita 1. Lisäksi välimerkit esiintyvät pitkinä jonoina, joissa on erilaisia satunnaisia numeroita tai erikoismerkkejä. Osaa julkaisuja kuvaa myös välimerkittömyys, jolloin typografinen äänensävy on hengästyttävä. Myös välimerkittömyydellä osoitetaan, ettei parodian kohde noudata yleiskielen tai verkkokielen normeja. Parodisen kirjoitustyylin piirteet, kuten suuraakkosten käyttö ja numerot 1 huutomerkkien sijalla kuvaavat laajemminkin ärsyttävänä tai huonona pidettyä verkkokieltä, joten parodisen kirjoitustyylin voi tunnistaa huonoksi verkkokieleksi myös ryhmään kuulumaton lukija.

Parodiatyyllillä maahanmuuttovastaisista verkkokirjoittajista luodaan kuvaa huutavana ja voimakkaan tunteen vallassa olevana kirjoittajana, joka ei osaa kirjoitetun yleiskielen normeja eikä välitä tekemistään huolimattomuusvirheistä. Maahanmuuttovastaisten representointi tällaisina kielenkäyttäjinä sopii aiempien tutkimusten tuloksiin siitä, millaista kuvaa maahanmuuttovastaisista rakennetaan maahanmuuttokeskustelussa: heidän ajatellaan olevan kouluttamattomia sekä hysterisiä maahanmuuton vastustamisessa. Lisäksi suoria malleja tietyille kielenpiirteille on nähtävissä esimerkiksi Timo Soinin ja Donald Trumpin kielenkäytössä sekä tunnetuissa ivallisissa lausumissa, kuten *isäm maam puollustaja* ja *elämäm koulu*. Aineistossa esiintyy myös paljon metakielenkäyttöä, jolla irvaillaan parodian kohteen kielenkäytölle. Siinä esitetään kohteen olevan tietoinen ja ylpeä omasta tavastaan kirjoittaa, millä viitataan tietämättömyyden ylimielisyyteen, joka kuuluu populismin retoriikkaan.

Parodiassa hyödynnetään ironista diskurssien omimista. Toistuvien aiheiden kuten sukkien, kaljan, katupartioiden ja median puolueellisuuden kautta kaiutetaan maahanmuuttovastaiseen diskurssiin kuuluvaa apokalyptista retoriikkaa sekä populistista ja arvokonservatiivista diskurssia. Tällä pyritään esittämään vastapuolen näkökannat ja argumentit naurettavassa valossa. Samalla kun vahvistetaan omaa kantaa ja luodaan

solidaarisuutta omassa sisäryhmässä, luodaan ja vahvistetaan myös vastakkainasettelua maahanmuuttokeskustelun osapuolten välillä.

5.2 Jatkotutkimus

Tähän saakka tutkimus on keskittynyt maahanmuuttovastaisten äänten tutkimiseen, ja on vain vähän tutkimustietoa siitä, millaisia diskursiivisia strategioita käytetään maahanmuuton puolustamiseen (Herneaho 2018: 216). Aineistoni on maahanmuuttoon myönteisesti suhtautuvaa, mutta ei kuitenkaan sisällä varsinaista maahanmuuttoa puolustavaa kielenkäyttöä, vaan keskittyy vastustamaan maahanmuuttovastaisuutta. Lahden (2019) aineisto koostuu puolestaan lähinnä maahanmuuttovastaisesta verkkokeskustelusta siitä syystä, että tätä löytyy verkosta helpommin. Vielä olisi siis tutkittavaa siinä, millaisella kielenkäytöllä maahanmuuttoa puolustetaan.

Tutkielmani aihe on tuntunut haastavalta ja osin vaikeasti lähestyttävältä. Aihetta valitessani toivoin, että voisin tarkastella sitä, miten poliittisen identiteetin voidaan nähdä kietoutuvan kielelliseen identiteettiin. Se ei kuitenkaan tuntunut enää sopivalta näkökulmalta analyysin edetessä, koska aineistoni on vain humoristista representaatiota. En ole halunnut tässä tutkimuksessa myöskään verrata parodiaa maahanmuuttovastaisten aitoon kielenkäyttöön verkossa, koska en näe tällaista tutkimusta mielekkäänä: verkkokielen variaatiota ja kirjoittajia löytyy monenlaisia, joten vertailukohdan etsiminen olisi tuntunut epämääräiseltä. Olen kuitenkin halunnut tehdä näkyväksi sen, miten kielenkäyttö voidaan nostaa keskiöön myös siihen liittymättömissä keskusteluissa ja käyttää eräänlaisena lyömäaseena. Tulokseni ovat relevantteja verkkokielen tutkimukselle yleisesti, sillä analyysissa pohditaan sitä, minkälainen verkkokieli ja kirjoitustapa nähdään huonona tai jollain tavalla vääränlaisena. Verkkokielen normeja ja verkkokielen variaation arvottamista olisi tulevaisuudessa hyvä tutkia myös aineistosta, joka ei ole kirjoitettu parodisella kaksoisäänellä.

Maahanmuuttokeskustelun ja poliittisuuden lisäksi yksi kiinnostava näkökulma tutkimusaiheessani on se, miten parodioiva imitoiminen on kehittynyt ilmiöksi verkossa. Tämä ilmiö on tuttu myös esimerkiksi sosiaalisen median mobiiliviestintäsovellus Jodelista, jossa julkaistaan täysin anonymisti niin kutsuttuja jodlauksia erilaisille aihekanaville. Esimerkiksi suosituille kanaville *@rahvaat* ja *@yläopisto* on kehittynyt omanlaiset humoristiset kirjoitustavat, joissa kirjoitetaan parodisella äänellä. Ryhmien ensisijaisena

tarkoituksena näyttää olevan imitoida jotakin ihmisryhmää anonyymien joukon kesken, eli ryhmissä käydään eräänlaista kielellistä digiroolipeliä (Tukiainen 2018). Tämä todistaa sitä, että samalla kuin kirjoitettu verkkokieli on arkipäiväistynyt, voidaan erilaisten verkkokirjoitustapojen taustalle hahmottaa myös erilaisia ihmistyyppejä. Verkkokielessä riittää varmasti tutkittavaa myös tästä näkökulmasta.

Lähteet

- BAHTIN, MIHAIL MIHAILOVITŠ 1991 [1963]: *Dostojevskin poetiikan ongelmia*. Kääntäneet Paula Nieminen & Tapani Laine. Helsinki: Orient Express
- BARTON, DAVID – LEE, CARMEN 2013: *Language Online: Investigating Digital Texts and Practices*. London: Routledge.
- BERGER, ARTHUR 1998: *An Anatomy of Humor*. Transaction Publishers. New Brunswick and London.
- BLOMQVIST, OUTI 1992: ”Äkkiä mustat olivat Valkealassa.” *Pakolaiskeskustelun lingvististä analyysiä*. Pro gradu -tutkielma. Helsingin yliopiston suomen kielen laitos.
- 1995: Mustien on määrä viipyä Valkealassa enintään kuukauden. Pakolaiset suomalaisissa sanomalehdissä. – Jyrki Kalliokoski (toim.), *Teksti ja ideologia. Kieli ja valta julkisessa kielenkäytössä* s. 131–150. Kieli 9. Helsinki: Helsingin yliopiston suomen kielen laitos.
- BORG, SAMI 2012: Tärkeimmät asiakysymykset ja vakavimmat ongelmat. – Sami Borg (toim.), *Muutosvaalit 2011* s. 240–252. Oikeusministeriön julkaisu. Selvityksiä ja ohjeita 16/2012. Oikeusministeriö.
- CHUN, ELAINE 2007: *The meaning of mocking: stylizations of Asians and preps at a U.S. high school*. Väitöskirja. University of Texas at Austin. Saatavilla: <https://repositories.lib.utexas.edu/handle/2152/13187>.
- CHUN, ELAINE – WALTERS, KEITH 2011: Orienting to Arab orientalisms. Language, race, and humor in a YouTube video. – C. Thurlow & K. Mroczek (toim.), *Digital discourse: Language in the new media* s. 251–273. Oxford: Oxford University Press.
- CRYSTAL, DAVID 2001: *Language and the Internet*. Cambridge: Cambridge University Press.
- DENTITH, SIMON 2000: *Parody*. London: Routledge.
- DIJK, TEUN A. VAN 1992: Discourse and the denial of racism. – *Discourse & Society* 3 s. 87–118.

- 2000: New(s) racism. A discourse analytical approach. – Simon Cottle (toim.), *Ethnic kaminorities and the media* s. 33–49. Maidenhead: Open University Press.
 - 2001: Introduction: What is critical discourse analysis? – Heidi Ehernberger Hamilton, Deborah Schiffirin & Deborah Tannen (toim.), *The Handbook of Discourse Analysis* s. 352–371. Oxford: Blackwell.
 - 2016: Racism in the press. – Nancy Bonvillain (toim.), *The Routledge handbook of linguistic anthropology* s. 384–392. New York: Routledge.
- ELORANTA, ANNINA – ISOTALUS, PEKKA 2016: Vaalikeskustelun aikainen live-twiittaaminen – kansalaiskeskustelun uusi muoto? – Kimmo Grönlund & Hanna Wass (toim.), *Poliittisen osallistumisen eriytyminen - Eduskuntavaalitutkimus 2015* s. 138–158. Oikeusministeriön julkaisu, selvityksiä ja ohjeita 28/2016. Helsinki: Oikeusministeriö.
- FAIRCLOUGH, NORMAN 1992: *Discourse and social change*. Cambridge: Polity Press.
- FAIRCLOUGH, NORMAN – WODAK, RUTH 1997: Critical discourse analysis. – Teun A. van Dijk (toim.), *Discourse as social interaction* s. 258–284. London: Sage.
- GOFFMAN, ERVING 1974: *Frame Analysis: An Essay on the Organization of Experience*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- HAARA, PAULA 2012: Poliittinen maahanmuuttokeskustelu Helsingin Sanomien verkkokeskusteluissa. – Mari Maasilta (toim.), *Maahanmuutto, media ja eduskuntavaalit* s. 52–86. Tampere: Tampere University Press.
- HALL, STUART 1997: *Representation. Cultural Representations and Signifying Practices*. London: SAGE Publications.
- HALLIDAY, MICHAEL ALEXANDER KIRKWOOD 1978: *Language as Social Semiotic. The Social Interpretation of Language and Meaning*. London: Edward Arnold.
- HAUTAMÄKI, SANNI 2015: *Millaista kieltä internetissä käytetään? Nuorten näkemyksiä verkkokielen variaatiosta*. Pro gradu -tutkielma. Tampereen yliopisto.
- HEIKKILÄ, ELINA – KANKAANPÄÄ, SALLI – KORHONEN, RIITTA – MAAMIES, SARI – PIEHL, AINO 2009: *Kielitoimiston oikeinkirjoitusopas*. 7., uudistettu ja korjattu painos. Helsinki: Kotimaisten kielten tutkimuskeskus.

- HEIKKINEN, VESA 2012: Diskurssi. –Vesa Heikkinen, Petri Lauerma, Mikko Lounela, Ulla Tiililä & Heikki Voutilainen (toim.) *Genreanalyysi: Tekstilajitutkimuksen käsikirja* s. 94–99. Helsinki: Gaudeamus.
- 2017: *Suvakki*. Kotus-blogi 23.3.2017 https://www.kotus.fi/nyt/kotus-blogi/vesa_heikkinen/suvakki.23676.blog. Viitattu 18.2.2021.
- HEIKKINEN, VESA – PAJUNEN, TAPIO 2016: *Kansalaistaito. Miten politiikka voi ymmärtää, jos sitä voi ymmärtää?* Teos.
- HEIKKINEN, VESA – LAUERMA, PETRI – TIILILÄ, ULLA 2012: Intertekstuaalisuus. – Vesa Heikkinen, Petri Lauerma, Mikko Lounela, Ulla Tiililä & Heikki Voutilainen (toim.) *Genreanalyysi: Tekstilajitutkimuksen käsikirja* s. 100–111. Helsinki: Gaudeamus.
- HERNEAHO, IRINA 2018: Maahanmuuttodiskurssit eduskuntapuolueiden vuoden 2015 vaalimateriaaleissa. – *Virittäjä* 122(2). <https://doi.org/10.23982/vir.66907>.
- HERRING, SUSAN 2001: Computer-mediated discourse. – Heidi Ehernberger Hamilton, Deborah Schiffrin & Deborah Tannen (toim.), *The Handbook of Discourse Analysis* s. 612–634. Malden, Mass.: Blackwell Publishers.
- HIKIPEDIA: hakusanat *isäm maan puollustaja, elämänkoulu, CAPS LOCK*. <https://hikipedia.info/wiki/Etusivu>. Viitattu 18.2.2021.
- HOSIAISLUOMA, YRJÖ 2003: *Kirjallisuuden sanakirja*. Juva: WS Bookwell Oy.
- HOOLI, NIKU 2014: *Uuden ajan satiiria: pakinan jalanjäljillä. Sisällönanalyysi suomalaisesta Twitter-parodiasta*. Pro gradu -tutkielma. Tampereen yliopisto.
- HS 11.5.2016 = Juho Jokinen: ”Oispa kaljaa -metrokuski” halusi tehdä meemin – poiki paimenkirjeen koko HKL:n henkilökunnalle. Helsingin Sanomat 11.5.2016. <https://www.hs.fi/kaupunki/art-2000002900590.html>.
- HS 7.2.2018 = Lasse Kerkelä & Minna Passi: Turun puukottaja huusi ”allahu akbar” ja oli valmistautunut kuolemaan – tämän poliisi on saanut selville terroriteon tutkinnasta. Helsingin Sanomat 7.2.2018. <https://www.hs.fi/kotimaa/art-2000005555704.html>.
- HS 28.11.2019 = Työväestö ja yrittäjät tukevat perussuomalaisia. Helsingin Sanomat 28.11.2019. Pääkirjoitus. <https://www.hs.fi/paakirjoitukset/art-2000006322920.html>.

- HS NYT 23.8.2017 = Mies perusti terrorismia ja suvakkeja vastustavan kansanliikkeen, päätyi vahingossa vastustamaan sukkia – some täyttyi sukkakuvista. Helsingin Sanomat, Nyt. 23.8.2017. <https://www.hs.fi/nyt/art-2000005337601.html>.
- HS NYT 26.7.2019 = Sandra Järvenpää: Vapaan maan johtajaa ei tunnu kielioppi kiinnostavan, sillä Donald Trumpin kirjoitusvirheiden lista kasvaa kasvamistaan. Helsingin Sanomat. Nyt-toimitus. 26.7.2019. <https://www.hs.fi/nyt/art-2000006185145.html>.
- HOUGHTON, KENNETH J. – UPADHYAY, SRI SIDDHI N. – KLIN, CELIA M. 2018: Punctuation in text messages may convey abruptness. *Period. Computers in Human Behavior* 80, s. 112–121.
- HUTCHEON, LINDA 2000: *A Theory of parody. The Teachings of Twentieth-Century Art Forms*. New York: Methuen, 1985.
- ILTALEHTI 19.6.2018 = Marko-Oskari Lehtonen: Näkökulma: Eduskunnan pitää lopettaa Teuvo Hakkaraisen hyysääminen – humalaisen Hakkaraisen on annettu jopa yöpyä työhuoneessaan. Iltalehti 19.6.2018. <https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/201806182201022517>.
- ILTA-SANOMAT 16.3.2016 = Niko Ranta: Supo kommentoi Soldiers of Odin -ryhmän aatetta Ylellä – ”Voidaan käyttää termiä rasismi”. Ilta-Sanomat 16.3.2016. <https://www.is.fi/kotimaa/art-2000001139659.html>.
- ILTA-SANOMAT 19.12.2017 = Riikka Nykänen – Heidi Vaalisto: Uusi paljastus Teuvo Hakkaraisesta: repi humalassa Päivi Räsästä tukasta keskellä päivää. Ilta-Sanomat 19.12.2017. <https://www.is.fi/kotimaa/art-2000005496319.html>.
- INKINEN, ROSA 2017: *”Suvakki on vajukki”*. *Suvakki-sanon rakenteesta, käytöstä ja merkityksestä*. Kandidaatintutkielma. Helsingin yliopisto.
- INTERNET WORLD STATS 2020: <https://www.internetworldstats.com/europa.htm#fi>. Viitattu 18.2.2021.
- IVANIČ, ROZ 1998: *Writing and Identity. The Discoursal Construction of Identity in Academic Writing*. Amsterdam: John Benjamins.
- JOHNSTONE, BARBARA 2008: *Discourse analysis*. Malden: Blackwell.
- JOKINEN, ARJA – JUHILA, KIRSI – SUONINEN, EERO 2016: Diskursiivinen maailma. Teoreettiset lähtökohdat ja analyyttiset käsitteet. – Arja Jokinen, Kirsi Juhila &

- Eero Suoninen (toim.), *Diskurssianalyysi – Teoriat, peruskäsitteet ja käyttö* s. 25–50. Tampere: Vastapaino.
- KAAKINEN, MARKUS – OKSANEN, ATTE 2018: Pelkoa ja vihaa internetissä. – Ville Lähde & Johanna Vehkoo (toim.), *Jakautuuko Suomi? Eriarvoisuus tutkijoiden, toimittajien ja taiteilijoiden silmin* s. 157–165. Helsinki: Into Kustannus Oy.
- KALLIOKOSKI, JYRKI 1996: Johdanto. – Jyrki Kalliokoski (toim.), *Teksti ja ideologia: Kieli ja valta julkisessa kielenkäytössä* s. 8–36. Helsinki: Helsingin yliopiston suomen kielen laitos.
- 2005: Moniäänisyys ja koherenssi suomea toisena kielenä kirjoittavien teksteissä. – Markku Haakana & Jyrki Kalliokoski (toim.), *Referointi ja moniäänisyys* s. 224–257. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- KARPPINEN, JOUNI 2011: *Puhekielisyys verkkokeskustelussa*. Pro gradu -tutkielma. Viestinnän laitos, Aalto-yliopisto.
- KARVONEN, ERKKI 2014: Savitauluista sosiaaliseen mediaan. – Tommi Inkinen, Markku Löytönen & Anne Rutanen (toim.), *Kirja muuttuvassa tietoympäristössä* s. 35–46. Helsinki: Suomen tietokirjailijat.
- KESKINEN, SUVI 2010: Kommentti: Maahanmuuttokeskustelu ei ole yhden miehen varassa. – Katariina Kyrölä (toim.), *Journalismikritiikin vuosikirja 2010*. Media & viestintä 1/2010 s. 59–62. Journalismin tutkimusyksikkö, Tiedotusopin laitos, Tampereen yliopisto.
- KIELIKELLO 2/2006 = Huutomerkki ! *Kielikello* 2/2006. Saatavissa: <https://www.kielikello.fi/-/huutomerkki->.
- KIEMA, HENRI 2016: *Perussuomalaiset uutiskielessä. Puolueen representaatiota rakentavat nimitykset ja leksikaaliset valinnat uutisdiskurssissa*. Pro gradu -tutkielma. Helsingin yliopiston suomen kielen laitos.
- KNOWYOURMEME.COM: hakusana *Mocking SpongeBob*.
<https://knowyourmeme.com/memes/mocking-spongebob>
- KS = Kielitoimiston sanakirja: hakusana *suvakki*. 2018. Verkkojulkaisu. Kotimaisten kielten keskus, Helsinki. <https://www.kielitoimistonsanakirja.fi/>. Viitattu 18.2.2021.
- KYTÖLÄ, SAMU 2012: Peer normativity and sanctioning of linguistic resources-in-use. On non-standard Englishes in Finnish football forums online. – Jan Blommaert,

- Sirpa Leppänen, Päivi Pahta & Tiina Räisänen (toim.), *Dangerous multilingualism. Northern perspectives on order, purity and normality* s. 228–260. Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- KÖNIG, KATHARINA 2019: Stance taking with ‘laugh’ particles and emojis. Sequential and functional patterns of ‘laughter’ in a corpus of German WhatsApp chats. – *Journal of Pragmatics* 142 s. 156–170.
- LAAKSONEN, SALLA-MAARIA 2018: *Taitavasti eettistä verkkotutkimusta*. 15.3.2018. Vastuullinen tiede. Tutkimusetiikka ja tiedeviestintä Suomessa -sivusto. <https://vastuullinentiede.fi/fi/tutkimustyo/taitavasti-eettista-verkkotutkimusta>. Viitattu 18.2.2021.
- LAHTI, EMMI 2019: *Maahanmuuttokeskustelun retoriikkaa*. Väitöskirja. Helsingin yliopisto.
- LEHTI, LOTTA – HAAPANEN, LAURI – KÄÄNTÄ, LIISA 2018: Diskurssintutkimus – monitieteinen ja monimenetelmäinen ala. Lauri Haapanen, Liisa Kääntä & Lotta Lehti (toim.), *Diskurssintutkimuksen menetelmistä. On the methods in discourse studies*. s. 4–9. AFinLA-e. Soveltavan kielitieteen tutkimuksia 11/2018.
- LEINO, PENTTI 1992: Ylioppilasaineiden kielivirheet: Mistä ne kertovat? – Anita Julin, Kaija Parko, Pirkko Tiuraniemi & Sakari Viinamäki (toim.), *Ylioppilasaineita 1992* s. 170–188. Helsinki: Suomalaisen kirjallisuuden seura.
- LEPPINIEMI, TIINA 2016: *Parodia toimii kuha liioittelee – Meemi parodian tyypillisenä mediamuotona 2010-luvulla*. Pro gradu -tutkielma. Tampereen yliopisto.
- LUUKKA, MINNA-RIITTA 2000a: Näkökulma luo kohteen. Diskurssintutkimuksen taustaoletukset. – Kari Sajavaara & Arja Piirainen-Marsh (toim.), *Kieli, diskurssi & yhteisö* s. 133–160. Jyväskylä: Solki.
- LUUKKA, MINNA-RIITTA 2000b: Sinulle on postia! *Kielikello 1/2000*, s. 24–28. Saatavissa: <http://www.kielikello.fi/index.php?mid=2&pid=11&aid=1157>.
- LÄHTEENMÄKI, MIKA 2002: Dialoginen näkökulma kieleen. Mihail Bahtin ja Valentin Vološinov. – Hannele Dufva & Mika Lähteenmäki (toim.), *Kielentutkimuksen klassikoita* s. 179–200. Jyväskylä: Jyväskylän yliopistopaino.
- MAASILTA, MARI 2012: *Maahanmuutto, media ja eduskuntavaalit*. Tampere: Tampere University Press.

- MCCULLOCH, GRETCHEN 2019: *Because Internet. Understanding the New Rules of Language*. New York: Riverhead Books.
- MÄÄTTÄ, SIMO, KARITA SUOMALAINEN, JA ULLA TUOMARLA 2020: Maahanmuuttovastaisen ideologian ja ryhmäidentiteetin rakentuminen Suomi24-keskustelussa – *Virittäjä* 124 (2). <https://doi.org/10.23982/vir.81931>.
- NASH, WALTER 1985: *The Language of Humour*. London: Longman.
- NIEMI, MARI K. – HOUNI, TOPI 2018: Viettelevä, vastakkainasettelevä, vihainen. Kuinka populismi haastaa journalismia? – Laura Ahva, Mari K. Niemi & Topi Houni (toim.), *Media & populismi. Työkaluja kriittiseen journalismiin* s. 10–30. Tampere: Vastapaino.
- NIINISTÖ, SAULI 2020: Tasavallan presidentti Sauli Niinistön uudenvuodenpuhe 1.1.2020. <https://www.presidentti.fi/puheet/tasavallan-presidentti-sauli-niiniston-uudenvuodenpuhe-1-1-2020/>.
- NIKUNEN, KAARINA 2010: Rakastamisen vaikeudesta. Internet, maahanmuuttokeskustelu ja tunteet. – *Media & Viestintä* 33 s. 7–26.
- PALONEN, EMILIA – SARESMA, TUIJA 2017: Perussuomalaiset ja populistinen retoriikka. – Emilia Palonen & Tuija Saresma (toim.), *Jätkät & jytkyt. Perussuomalaiset ja populismin retoriikka* s. 12–36. Tampere: Vastapaino.
- PANKAKOSKI 2007: Absurdista utopiaan. Satiirin lähikäsitteitä. – Teemu Ikonen ja Sari Kivistö (toim.) *Satiiri – johdatus lajin historiaan ja teoriaan* s. 234–243. Helsinki: Yliopistopaino.
- PAUNONEN, HEIKKI – PAUNONEN, MARJATTA 2000: *Tsennaaks Stadii, bonjaaks slangii. Stadin slangin suursanakirja*. Helsinki: WSOY.
- PERELMAN, CHAÏM 1996 [1977]: *Retoriikan valtakunta*. Suomentanut Leevi Lehto. Tampere: Vastapaino.
- PIETIKÄINEN, SARI 2000a: Kriittinen diskurssintutkimus. – Kari Sajavaara & Arja Piirainen-Marsh (toim.), *Kieli, diskurssi & yhteisö* s. 191–217. Jyväskylä: Solki.
- 2000b: *Discourses of differentiation. Ethnic representations in newspaper texts*. Jyväskylä: University of Jyväskylä.
- PIETIKÄINEN, SARI – MÄNTYNEN, ANNE 2019: *Uusi kurssi kohti diskurssia*. Tampere: Vastapaino.

- PIIPPO, IRINA – VAATTOVAARA, JOHANNA – VOUTILAINEN, EERO 2016: *Kielen taju. Vuorovaikutus, asenteet ja ideologiat*. Helsinki: Art House.
- PULLEN, ALISON – RHODES, CARL 2012: Parody, subversion and the politics of gender at work: the case of Futuramas's "Raging Bender". *Organisation* 20(4) s. 512–533.
- PYRHÖNEN, NIKO 2014: Näin luet satiirista maahanmuuttokritiikkiä. – Lotta Haikkola, Teemu Pauha, Merja Pentikäinen & Niko Pyrhönen (toim.), *Ulos kammioista! Muuttoliikkeiden ja etnisyyden tutkimus yhteiskunnallisena vaikuttamisena* s. 47–56. Helsinki: Etnisten suhteiden ja kansainvälisen muuttoliikkeen tutkimuksen seura ETMU.
- REISIGL, MARTIN – WODAK, RUTH 2001: *Discourse and discrimination. Rhetorics of racism and antisemitism*. London: Routledge.
- REUNANEN, ESA 2019: *Uutismedia verkossa 2019. Reuters-instituutin Digital News report – Suomen maaraportti*. Tampereen yliopisto. Saatavilla: <http://urn.fi/URN:ISBN:978-952-03-1139-1>.
- SALMI, LEENA 2014: Digitaalisen vuorovaikutuksen sanastoa. – Marja-Liisa Helasvuo, Marjut Johansson & Sanna-Kaisa Tanskanen (toim.), *Kieli verkossa. Näkökulmia digitaaliseen vuorovaikutukseen* s. 185–209. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- SALONEN, JAAKKO 2018: "Me todella edustamme kansaa". *Kansanidentiteetin rakennus ja populismin logiikka Timo Soinin Plokissa vaalikaudella 2007–2011*. Pro gradu -tutkielma. Helsingin yliopisto.
- SHORE, SUSANNA 2012: Kieli, kielenkäyttö ja kielenkäytön lajit systeemifunktionaalisessa teoriassa. – Vesa Heikkinen, Petri Lauerma, Mikko Lounela, Ulla Tiililä & Heikki Voutilainen (toim.), *Genreanalyysi: Tekstilajitutkimuksen käsikirja* s. 131–157. Helsinki: Gaudeamus.
- SISÄMINISTERIÖ 2017 = PUUSTINEN, ALISA – RAISIO, HARRI – KOKKI, ESA – LUHTA, JOONA 2017: *Kansalaismielipide. Turvapaikanhakijat ja turvapaikkapolitiikka*. Sisäministeriön julkaisu 9/2017. Sisäministeriö.
- SOINI, TIMO 2010: Populismi – politiikan moniottelija. Soinin plokki 4.6.2010. Viitattu 18.2.2021 <http://timosoini.fi/2010/06/populismi-politiikan-moniottelija/>.

SOINI 2011 = Jarkko Lyytikäinen: Mitä Soini haluaa? Helsingin Sanomat 13.2.2011.
<https://www.hs.fi/sunnuntai/art-2000004787671.html>.

SOLIN, ANNA 2001: *Tracing Texts. Intertextuality in Environmental Discourse*.
University of Helsinki.

SOLIN, ANNA 2012: Kriittinen diskurssintutkimus. – Vesa Heikkinen, Petri Lauerma,
Mikko Lounela, Ulla Tiililä & Heikki Voutilainen (toim.), *Genreanalyysi:
Tekstilajitutkimuksen käsikirja*. s. 558–563. Helsinki: Gaudeamus.

STRANDBERG, KIM 2016: Ehdokkaiden ja kansalaisten internetin ja sosiaalisen median
poliittinen käyttö. – Kimmo Grönlund ja Hanna Wass (toim.), *Poliittisen
osallistumisen eriytyminen. Eduskuntavaalitutkimus 2015* s. 95–116.
Oikeusministeriön julkaisu, selvityksiä ja ohjeita 28/2016. Helsinki:
Oikeusministeriö.

SUOJELUPOLIISI 2016 = Suojelupoliisin lausunto 27.9.2016. Saatavilla:
<https://www.is.fi/kotimaa/art-2000001943799.html>.

SUOMI, KARI – TOIVANEN, JUHANI – YLITALO, RIIKKA 2006: *Fonetiikan ja suomen
äänneopin perusteet*. Helsinki: Gaudeamus.

SÄRMÄ, SAARA 2014: *Junk Feminism and Nuclear Wannabes – Collaging Parodies of
Iran and North Korea*. Väitöskirja. Tampere: Tampere University Press.

TANSKANEN, SANNA-KAISA 2014: ”Eipäs nyt puhuta omia”. Metapragmaattiset
kommentit opiskelijoiden keskustelupalstoilla. – Marja-Liisa Helasvuo, Marjut
Johansson & Sanna-Kaisa Tanskanen (toim.), *Kieli verkossa. Näkökulmia
digitaaliseen vuorovaikutukseen* s. 51–73. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden
Seura.

TILLI, JOUNI 2017: *Miten puhumme, kun puhumme politiikkaa?* Atena. Keuruu.

TIMONEN, SAKU 2017: Röhönauru rasisteille. Uuninpankkopoika Saku Timonen -
blogi. 24.8.2017.
<https://blogit.apu.fi/uuninpankkopoikasakutimonen/2017/08/24/rohonauru-rasisteille/>. Viitattu 12.2.2020.

TUDINI, VINCENZA 2010: *Online Second Language Acquisition: Conversation
Analysis of Online Chat*. Lontoo: Continuum.

TUKIAINEN, JEMINA 2018: *Tervetuloa @yliopistoon! Digiroolipelejä ja kielileikkejä
Jodelissa*. Kotus-blogi 6.8.2018. <https://www.kotus.fi/nyt/kotus->

blogi/satunnaisesti_kirjoittava_kotuslainen/tervetuloa_ylaopistoon!.28403.blog?5545_a=comment&5545_m=28403_

TUUSVUORI, JARKKO 2017: Maahanmuuttokriittisyyskäsitteen alasajosta. – *Niin & näin* 4/2017. Saatavilla: <http://netn.fi/artikkeli/maahanmuuttokriittisyyskasitteen-alasajosta>.

URBAN DICTIONARY: hakusana *alternating caps*.
<https://www.urbandictionary.com/define.php?term=aLtErNaTiNg%20CaPs>.
Viitattu 15.3.2020.

UUSIMAA 27.8.2017 = Nalle Österman: Terrorismin ja sukkien vastainen kansanliikeryhmä päihitti Rajat kiinni -ryhmän suosion vain parissa päivässä. Uusimaa 27.8.2017. <https://www.uusimaa.fi/artikkeli/553806-terrorismin-ja-sukkien-vastainen-kansanliikeryhma-paihitti-rajat-kiinni-ryhman>.

VÁSQUEZ, CAMILLA 2016: Intertextuality and authorized transgression in parodies of online consumer reviews. – *Language@internet* 13, artikkeli 6. Saatavilla: <https://www.languageatinternet.org/articles/2016/vaquez>.

VAURAS ILMARI 2008: Tunneikonit verkkokeskusteluissa ?-). – Sara Routarinne & Tuula Uusi-Hallila (toim.), *Nuoret kielikuvassa. Kouluikäisten kieli 2000-luvulla* s. 210–221. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.

VERWEYEN, THEODOR 1979: *Die Parodie in der neueren deutschen Litertur. Eine systematische Einführung*. Darmstadt: Wissenschaftliche Buchgesellschaft.

VIRTANEN, REIJO 2003: Satiirin kirjoittaminen. Oppeja ja opetusta. – Risto Ahti & Reijo Virtanen (toim.), *Oriveden Uudet Opit* s. 117–128. Helsinki: Kansanvalistusseura.

VISK = Hakulinen, Auli – Vilkuna, Maria – Korhonen, Riitta – Koivisto, Vesa – Heinonen, Tarja Riitta – Alho, Irja 2004: *Iso suomen kielioppi*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura. Verkkoersio saatavissa: <http://scripta.kotus.fi/visk>.

WESSMAN, KUKKA-MAARIA 2017: ”Ne ei vaan tajuu.” Internetmeemit, kieli ja ryhmäidentiteetti. – *Kieli, koulutus ja yhteiskunta* 8(3). <https://www.kieliverkosto.fi/fi/journals/kieli-koulutus-ja-yhteiskunta-toukokuu-2017/ne-ei-vaan-tajuu-internetmeemit-kieli-ja-ryhmaidentiteetti>.

WESTINEN, JUSSI – KESTILÄ-KEKKONEN, ELINA – TIIHONEN, AINO 2016: Äänestäjät arvo- ja asenneulottuvuuksilla. – Kimmo Grönlund & Hanna Wass (toim.),

Poliittisen osallistumisen eriytyminen. Eduskuntavaalitutkimus 2015. s. 273–297. Oikeusministeriön julkaisu, selvityksiä ja ohjeita 28/2016. Helsinki: Oikeusministeriö.

WODAK, RUTH 1993: 'We are dealing with people whose origins one can clearly tell just by looking'. Critical discourse analysis and the study of neo-racism in contemporary Austria. – *Discourse & Society* 4(2) s. 225–248.

— 2015: *The politics of fear. What right-wing populist discourses mean.* London: SAGE.

YLE 11.12.2019 = Tuomas Hyytinen – Anne Ali-Hokka: A-studio selvitti: virkamiehiä maalitetaan kaivamalla yksityiselämää – "Tietääkö joku, missä tämän konstaapelin lapset käyvät koulua?". Yle 11.12.2019. <https://yle.fi/uutiset/3-11110410>.

YLIKOSKI, PETRI 1998: Kuinka argumentti voi epäonnistua. – Marja-Liisa Kakkuri-Knuuttila (toim.), *Argumentti ja kritiikki. Lukemisen, keskustelun ja vakuuttamisen taidot* s. 158–175. Helsinki: Gaudeamus.